FATF

Tradus de:

CECCAR
CORPUL EXPERȚILOR CONTABILI ȘI CONTABILILOR AUTORIZAȚI
ROMÂNIA 1921

STANDARDELE INTERNAȚIONALE PRIVIND COMBATEREA SPĂLĂRII BANILOR ȘI A FINANȚĂRII TERORISMULUI ȘI A PROLIFERĂRII ARMELOR DE DISTRUGERE ÎN MASĂ

Recomandările FATF

Document actualizat în octombrie 2020

FINANCIAL ACTION TASK FORCE

Financial Action Task Force (FATF) este un organism interguvernamental independent care elaborează și promovează politici pentru a proteja sistemul financiar global împotriva spălării banilor, finanțării terorismului și finanțării proliferării armelor de distrugere în masă. Recomandările FATF sunt recunoscute drept standardul internațional pentru combaterea spălării banilor (AML) și combaterea finanțării terorismului (CFT).

Pentru mai multe informații privind FATF, vizitați pagina: **www.fatf-gafi.org**.

Prezentul document și/sau orice hărți incluse în acesta nu aduc atingere statutului oricărui teritoriu sau suveranității asupra acestuia, delimitării frontierelor și granițelor internaționale și numelui vreunui teritoriu, oraș sau vreunei zone.

Citarea ca referință:

FATF (2012-2020), *Standardele internaționale privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului și a proliferării armelor de distrugere în masă*, FATF, Paris, Franța, www.fatf-gafi.org/recommendations.html

© 2012-2020 FATF/OCDE. Toate drepturile rezervate.
Această publicație nu poate fi reprodusă sau tradusă fără a obține în prealabil acordul scris.
Cererile de permisiune pentru reproducerea sau traducerea oricăreia dintre părțile acestei publicații sau a întregii publicații trebuie adresate secretariatului FATF la adresa 2 rue André Pascal 75775 Paris Cedex 16, Franța
(fax: +33 1 44 30 61 37 sau e-mail: contact@fatf-gafi.org).

Această publicație a fost tradusă cu permisiunea FATF și reprezintă o versiune neoficială. Versiunile oficiale, cu valoare de normă, ale acestui text sunt cele publicate de FATF pe site-ul său în limbile engleză și franceză.

STANDARDELE INTERNAȚIONALE PRIVIND
COMBATEREA SPĂLĂRII BANILOR
ȘI A FINANȚĂRII
TERORISMULUI ȘI A PROLIFERĂRII
ARMELOR DE DISTRUGERE ÎN MASĂ

RECOMANDĂRILE FATF

ADOPTATE DE PLENUL FATF ÎN FEBRUARIE 2012

Document actualizat în octombrie 2020

CUPRINS

Lista Recomandărilor FATF 5

Introducere 7

Recomandările FATF 10

Note interpretative 31

Notă privind baza legală a dispozițiilor referitoare
la instituțiile financiare și DNFBP-uri 115

Glosar 117

Tabel de acronime 132

Anexa I: Documente de orientare ale FATF 133

Anexa II: Informații privind actualizările la Recomandările FATF 134

© 2012-2020

RECOMANDĂRILE FATF

© 2012-2020

Numărul	Numărul vechi[1]	
		A – POLITICILE ȘI COORDONAREA AML/CFT
1	-	Analiza riscurilor și aplicarea unei abordări bazate pe riscuri *
2	R.31	Cooperarea și coordonarea la nivel național
		B – SPĂLAREA BANILOR ȘI CONFISCAREA
3	R.1 & R.2	Infracțiunea de spălare a banilor *
4	R.3	Confiscarea și măsurile previzionale *
		C – FINANȚAREA TERORISMULUI ȘI A PROLIFERĂRII ARMELOR DE DISTRUGERE ÎN MASĂ
5	SRII	Infracțiunea de finanțare a terorismului *
6	SRIII	Sancțiuni financiare specifice legate de terorism și finanțarea acestuia *
7		Sancțiuni financiare specifice legate de proliferarea armelor de distrugere în masă *
8	SRVIII	Organizații nonprofit *
		D – MĂSURI PREVENTIVE
9	R.4	Legislația privind secretul informațiilor specifice instituțiilor financiare
		Verificarea prealabilă a clienților și păstrarea evidențelor
10	R.5	Verificarea prealabilă a clienților *
11	R.10	Păstrarea evidențelor
		Măsuri suplimentare pentru clienți și activități specifici
12	R.6	Persoane expuse politic *
13	R.7	Servicii bancare corespondente *
14	SRVI	Servicii de transfer de bani sau valori *
15	R.8	Noi tehnologii
16	SRVII	Transferuri electronice *
		Gradul de încredere, controalele și grupurile financiare
17	R.9	Încrederea în terțe părți *
18	R.15 & R.22	Controale interne și sucursale și filiale din străinătate *
19	R.21	Țări cu risc mai ridicat *
		Raportarea tranzacțiilor suspecte
20	R.13 & SRIV	Raportarea tranzacțiilor suspecte *
21	R.14	Avertizarea și confidențialitatea
		Întreprinderi și profesii nefinanciare desemnate (DNFBP-uri)
22	R.12	DNFBP-urile: Verificarea prealabilă a clienților *
23	R.16	DNFBP-urile: Alte măsuri *

© 2012-2020

		E – TRANSPARENȚA ȘI BENEFICIARII REALI AI PERSOANELOR ȘI STRUCTURILOR JURIDICE
24	R.33	Transparența și beneficiarii reali ai persoanelor juridice *
25	R.34	Transparența și beneficiarii reali ai structurilor juridice *
		F – COMPETENȚELE ȘI RESPONSABILITĂȚILE AUTORITĂȚILOR COMPETENTE ȘI ALTE MĂSURI INSTITUȚIONALE
		Reglementarea și supervizarea
26	R.23	Reglementarea și supervizarea instituțiilor financiare *
27	R.29	Competențele supervizorilor
28	R.24	Reglementarea și supervizarea DNFBP-urilor
		Activități operaționale și de aplicare a legii
29	R.26	Unități de informații financiare *
30	R.27	Responsabilitățile autorităților de aplicare a legii și de anchetă *
31	R.28	Competențele autorităților de aplicare a legii și de anchetă
32	SRIX	Curieri de numerar *
		Dispoziții generale
33	R.32	Statistici
34	R.25	Îndrumări și feedback
		Sancțiuni
35	R.17	Sancțiuni
		G – COOPERAREA INTERNAȚIONALĂ
36	R.35 & SRI	Instrumente internaționale
37	R.36 & SRV	Asistență juridică reciprocă
38	R.38	Asistență juridică reciprocă: blocarea și confiscarea *
39	R.39	Extrădarea
40	R.40	Alte forme de cooperare internațională *

1. *Coloana intitulată „numărul vechi” se referă la Recomandările FATF din 2003 corespondente.*

* *Recomandările marcate cu asterisc au note interpretative, care ar trebui să fie citite împreună cu acestea.*

Versiune adoptată la 15 februarie 2012.

INTRODUCERE

Financial Action Task Force (FATF) este un organism intraguvernamental înființat în 1989 de către miniștrii jurisdicțiilor sale membre. Sarcina FATF este de a elabora standarde și de a promova implementarea eficace a măsurilor legale, de reglementare și operaționale privind combaterea spălării banilor, a finanțării terorismului și a proliferării armelor de distrugere în masă și a altor amenințări asemănătoare la adresa integrității sistemelor financiare internaționale. FATF colaborează cu alte părți interesate pe plan internațional pentru a identifica punctele slabe la nivel național în scopul de a proteja sistemul financiar internațional de utilizarea abuzivă.

Recomandările FATF stabilesc un cadru cuprinzător și consecvent de măsuri pe care țările ar trebui să îl implementeze pentru a combate spălarea banilor și finanțarea terorismului, precum și finanțarea proliferării armelor de distrugere în masă. Țările au diverse cadre legale, administrative și operaționale și diferite sisteme financiare și deci nu pot lua toate măsuri identice pentru combaterea acestor amenințări. Prin urmare, Recomandările FATF stabilesc un standard internațional pe care țările ar trebui să îl implementeze prin măsuri adaptate la circumstanțele lor specifice. Recomandările FATF stabilesc măsurile esențiale pe care țările ar trebui să le aplice pentru:

- a identifica riscurile, a elabora politici și a dezvolta coordonarea pe plan intern;
- a depista spălarea banilor, finanțarea terorismului și a proliferării armelor de distrugere în masă;
- a aplica măsuri preventive pentru sectorul financiar și alte sectoare desemnate;
- a stabili competențele și responsabilitățile autorităților competente (de exemplu, ale autorităților de anchetă, ale autorităților de aplicare a legii și ale celor de supervizare) și alte măsuri instituționale;
- a consolida transparența și disponibilitatea informațiilor privind beneficiarii reali ai persoanelor juridice și structurilor juridice; și
- a facilita cooperarea internațională.

Cele patruzeci de Recomandări ale FATF originale au fost elaborate în 1990 ca o inițiativă de combatere a utilizării abuzive a sistemelor financiare de către persoanele implicate în activități de spălare a banilor obținuți din traficul de droguri. În 1996, Recomandările au fost revizuite pentru prima dată pentru a reflecta evoluțiile în tendințele și tehnicile de spălare a banilor și pentru a extinde domeniul de aplicare al acestora dincolo de infracțiunile de spălare a banilor obținuți din traficul de droguri. În octombrie 2001 FATF și-a extins mandatul pentru a aborda problema finanțării actelor teroriste și a organizațiilor teroriste și a făcut pasul important de a elabora opt (extinse apoi la nouă) Recomandări speciale privind finanțarea terorismului. Recomandările FATF au fost revizuite a doua oară în 2003, iar acestea, împreună cu Recomandările speciale, au fost aprobate de peste 180 de

© 2012-2020

țări și sunt universal recunoscute drept standardul internațional privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului (AML/CFT).

În urma finalizării celei de-a treia runde a procesului de evaluare reciprocă a membrilor săi, FATF a revizuit și actualizat Recomandările FATF, în strânsă colaborare cu Organismele Regionale de Tip FATF (FSRB-uri) și organizațiile observatoare, inclusiv Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și Organizația Națiunilor Unite. Revizuirile abordează amenințările noi și emergente, clarificând și consolidând multe dintre obligațiile existente, menținând totodată stabilitatea și rigurozitatea necesare în Recomandări.

Standardele FATF au fost, de asemenea, revizuite pentru a consolida dispozițiile pentru situațiile cu risc ridicat și pentru a permite țărilor să adopte o abordare mai concentrată în domeniile în care există în continuare riscuri ridicate sau în care implementarea ar putea fi îmbunătățită. Țările ar trebui mai întâi să identifice, să evalueze și să înțeleagă riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului cu care se confruntă și apoi să adopte măsurile adecvate pentru a le atenua. Abordarea bazată pe riscuri le permite țărilor, în cadrul dispozițiilor FATF, să adopte un set de măsuri mai flexibile pentru a asigura o alocare mai eficientă a resurselor lor și a aplica măsuri preventive proporționale cu natura riscurilor, în scopul de a-și concentra eforturile în cel mai eficient mod.

Combaterea finanțării terorismului este o provocare foarte mare. În general, un sistem AML/CFT eficace este important pentru a aborda finanțarea terorismului și majoritatea măsurilor care înainte se concentrau pe finanțarea terorismului sunt acum integrate în Recomandări, eliminând astfel necesitatea Recomandărilor speciale. Cu toate acestea, există anumite Recomandări care se aplică doar în cazul finanțării terorismului, care sunt prezentate în Secțiunea C a Recomandărilor FATF. Acestea sunt: Recomandarea 5 (declararea finanțării terorismului drept ilegală); Recomandarea 6 (sancțiuni financiare specifice legate de terorism și finanțarea acestuia); și Recomandarea 8 (măsuri pentru prevenirea utilizării abuzive a organizațiilor nonprofit). Proliferarea armelor de distrugere în masă este de asemenea o problemă de securitate importantă, iar în 2008 FATF și-a extins mandatul pentru a include tratarea finanțării proliferării armelor de distrugere în masă. Pentru a combate această amenințare, FATF a adoptat o Recomandare nouă (Recomandarea 7) care vizează asigurarea unei implementări consecvente și eficace a sancțiunilor financiare specifice atunci când Consiliul de securitate al ONU consideră că sunt necesare.

Standardele FATF sunt compuse din Recomandările propriu-zise și Notele lor interpretative, împreună cu definițiile aplicabile din Glosar. Măsurile stabilite de Standardele FATF ar trebui implementate de toți membrii FATF și ai FSRB-urilor, iar implementarea acestora este evaluată riguros prin procesele de evaluare reciprocă și prin procesele de evaluare ale Fondului Monetar Internațional și ale Băncii Mondiale – pe baza metodologiei comune de evaluare a FATF. Unele dintre Notele interpretative și definițiile din glosar includ exemple care ilustrează modul în care ar trebui aplicate dispozițiile. Aceste exemple nu sunt elemente obligatorii ale Standardelor FATF și sunt incluse doar în scop orientativ. Exemplele nu sunt concepute pentru a fi exhaustive și, deși acestea sunt considerate a fi indicatori utili, ele ar putea să nu fie relevante în toate circumstanțele.

FATF elaborează, de asemenea, îndrumări, documente privind cele mai bune practici și alte recomandări pentru a ajuta țările în implementarea standardelor FATF. Aceste alte documente nu sunt obligatorii pentru evaluarea conformității cu Standardele, dar țările pot considera că este important

© 2012-2020

să țină cont de acestea atunci când analizează modul în care pot implementa cel mai bine Standardele FATF. O listă cu îndrumările FATF actuale și documentele privind cele mai bune practici actuale, care sunt disponibile pe website-ul FATF, este inclusă ca o anexă la Recomandări.

FATF se angajează să mențină un dialog strâns și constructiv cu sectorul privat, societatea civilă și alte părți interesate, în calitatea acestora de parteneri importanți în asigurarea integrității sistemului financiar. Revizuirea Recomandărilor a presupus consultări îndelungate și a beneficiat de comentarii și sugestii de la părțile interesate. În acest sens și în conformitate cu mandatul său, FATF va continua să ia în considerare modificări la standarde, după caz, în contextul noilor informații privind amenințările emergente și punctele slabe ale sistemului financiar global.

FATF face apel la toate statele să implementeze măsuri eficiente pentru a asigura conformitatea sistemelor lor naționale de combatere a spălării banilor, a finanțării terorismului și a proliferării armelor de distrugere în masă cu Recomandările FATF revizuite.

© 2012-2020

RECOMANDĂRILE FATF

A. POLITICILE ȘI COORDONAREA AML/CFT

1. Analiza riscurilor și aplicarea unei abordări bazate pe riscuri *

Țările ar trebui să identifice, să evalueze și să înțeleagă riscurile de spălare a banilor și finanțare a terorismului aferente țării și ar trebui să ia măsuri, inclusiv să desemneze o autoritate sau un mecanism care să coordoneze măsurile pentru evaluarea riscurilor și aplicarea resurselor, cu scopul de a asigura faptul că riscurile sunt atenuate cu eficacitate. În baza acestei evaluări, țările ar trebui să aplice o abordare bazată pe riscuri (RBA) pentru a asigura faptul că măsurile de prevenire sau atenuare a spălării banilor și a finanțării terorismului sunt proporționale cu riscurile identificate. Această abordare ar trebui să stea la baza alocării eficiente a resurselor în cadrul regimului de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului (AML/CFT) și al implementării măsurilor bazate pe riscuri în Recomandările FATF. Atunci când țările identifică riscuri mai ridicate, ele trebuie să se asigure că regimul lor AML/CFT abordează în mod adecvat astfel de riscuri. Atunci când țările identifică riscuri mai reduse, ele pot decide să permită aplicarea unor măsuri simplificate pentru unele dintre Recomandările FATF în anumite condiții.

Țările ar trebui, de asemenea, să identifice, să evalueze și să înțeleagă riscurile de finanțare a proliferării armelor de distrugere în masă aferente țării. În contextul Recomandării 1, „riscul de finanțare a proliferării armelor de distrugere în masă" se referă strict la potențialele abateri, neimplementarea sau evitarea obligațiilor vizate privind sancțiunile financiare specifice la care se face referire în Recomandarea 7. Țările ar trebui să adopte măsuri proporționale cu scopul de a asigura faptul că aceste riscuri sunt atenuate cu eficacitate, inclusiv să desemneze în acest scop o autoritate sau un mecanism care să coordoneze măsurile de evaluare a riscurilor și de alocare a resurselor în mod eficace. Atunci când țările identifică riscuri mai ridicate, ele ar trebui să se asigure că le abordează în mod adecvat. Atunci când țările identifică riscuri mai reduse, ele ar trebui să se asigure că măsurile aplicate sunt proporționale cu nivelul de risc asociat cu finanțarea proliferării, asigurându-se în același timp că sancțiunile financiare specifice sunt implementate pe deplin conform Recomandării 7.

Țările ar trebui să solicite instituțiilor financiare și întreprinderilor și profesiilor nefinanciare desemnate (DNFBP-uri) să identifice, să evalueze și să ia măsuri eficiente pentru a atenua riscurile asociate cu spălarea banilor, finanțarea terorismului și finanțarea proliferării armelor de distrugere în masă.

2. Cooperarea și coordonarea la nivel național

Țările ar trebui să aibă politici naționale privind AML/CFT/CPF care să se bazeze pe riscurile[1] identificate, care ar trebui revizuite regulat și ar trebui să desemneze o autoritate sau să aibă un mecanism de coordonare ori alt mecanism care să fie responsabil(ă) pentru astfel de politici.

---

[1] Riscul asociat cu finanțarea proliferării se referă strict la potențialele abateri, neimplementarea sau evitarea obligațiilor vizate privind sancțiunile financiare specifice la care se face referire în Recomandarea 7.

© 2012-2020

Țările ar trebui să se asigure că factorii politici, unitatea de informații financiare (FIU), autoritățile de aplicare a legii, supervizorii și alte autorități competente relevante, de la nivelul de elaborare a politicilor și de la cel operațional, au implementate mecanisme eficace care le permit să coopereze și, după caz, să coordoneze și să facă între ele schimb de informații pe plan intern în ceea ce privește elaborarea și implementarea politicilor și măsurilor de combatere a spălării banilor, a finanțării terorismului și a finanțării proliferării armelor de distrugere în masă. Acestea ar trebui să includă cooperarea și coordonarea între autoritățile relevante pentru a asigura compatibilitatea dispozițiilor privind AML/CFT/CPF cu normele privind protecția datelor și confidențialitatea și alte prevederi asemănătoare (de exemplu, privind securitatea/localizarea datelor).

© 2012-2020

B. SPĂLAREA BANILOR ȘI CONFISCAREA

3. Infracțiunea de spălare a banilor *

Țările ar trebui să declare spălarea banilor drept infracţiune în baza Convenţiei de la Viena şi a Convenţiei de la Palermo. Țările ar trebui să includă infracţiunea de spălare a banilor în rândul infracţiunilor grave, în vederea includerii celei mai largi game de infracţiuni-predicat.

4. Confiscarea și măsurile previzionale *

Țările ar trebui să adopte măsuri asemănătoare cu cele stabilite în Convenţia de la Viena, în Convenţia de la Palermo şi în Convenţia împotriva finanţării terorismului, inclusiv măsuri legislative, care să le permită autorităţilor lor competente să blocheze sau să sechestreze şi să confişte următoarele, fără a prejudicia drepturile unor terţe părţi cu bună-credinţă: (a) bunurile obţinute din spălarea banilor, (b) câştigurile din spălarea banilor sau infracţiuni-predicat sau mijloacele utilizate sau menite spre a fi utilizate în acest scop, (c) bunurile care sunt obţinute din finanţarea terorismului, a actelor teroriste sau a organizaţiilor teroriste sau utilizate ori menite sau alocate spre a fi utilizate în acest scop sau (d) bunurile cu o valoare corespunzătoare.

Astfel de măsuri ar trebui să includă autoritatea de: (a) a identifica, localiza şi evalua bunurile care fac obiectul unui sechestru; (b) a adopta măsuri previzionale, precum blocarea şi confiscarea, pentru a preveni orice tranzacţionare, transfer sau cedare a(l) unor astfel de bunuri; (c) a lua măsuri care să prevină sau să anuleze măsurile care prejudiciază capacitatea unei ţări de a bloca sau a pune sub sechestru sau a recupera bunurile care fac obiectul unui sechestru; şi (d) a lua măsurile investigative adecvate.

Țările ar trebui să ia în considerare adoptarea unor măsuri care permit ca astfel de câştiguri sau mijloace să fie confiscate fără a fi necesară o condamnare penală (confiscare fără condamnare penală) sau care necesită ca infractorul să dovedească originea legitimă a bunurilor care se presupune că vor fi puse sub sechestru, în măsura în care o astfel de dispoziţie este consecventă cu principiile din legislaţia internă a acestora.

© 2012-2020

C. FINANȚAREA TERORISMULUI ȘI A PROLIFERĂRII ARMELOR DE DISTRUGERE ÎN MASĂ

5. Infracțiunea de finanțare a terorismului *

Țările ar trebui să declare finanțarea terorismului drept infracțiune în baza Convenției împotriva finanțării terorismului și să declare drept infracțiune nu doar finanțarea actelor teroriste, ci și finanțarea organizațiilor teroriste și a teroriștilor neafiliați chiar și în lipsa unei legături cu un act terorist specific sau cu acte teroriste specifice. Țările ar trebui să asigure faptul că astfel de infracțiuni sunt desemnate drept infracțiuni-predicat de spălare a banilor.

6. Sancțiuni financiare specifice legate de terorism și finanțarea acestuia *

Țările ar trebui să implementeze sancțiuni financiare specifice pentru a se conforma rezoluțiilor Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite legate de prevenirea și eradicarea terorismului și ale finanțării terorismului. Rezoluțiile respective le impun țărilor să înghețe fără întârziere fondurile sau alte active ale oricărei persoane sau entități și să asigure faptul că niciun fond sau alt activ nu este disponibil, direct sau indirect, niciunei sau în beneficiul niciunei persoane sau entități fie (i) desemnate de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, sau sub autoritatea acestuia, în temeiul Capitolului VII din Carta Organizației Națiunilor Unite, inclusiv în conformitate cu rezoluția 1267 (din 1999) și rezoluțiile ulterioare acesteia; fie (ii) desemnate de țara respectivă conform rezoluției 1373 (din 2001).

7. Sancțiuni financiare specifice legate de proliferarea armelor de distrugere în masă *

Țările ar trebui să implementeze sancțiuni financiare specifice pentru a se conforma rezoluțiilor Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite legate de prevenirea, eradicarea și întreruperea proliferării armelor de distrugere în masă și finanțării sale. Aceste rezoluții le impun țărilor să înghețe fără întârziere fondurile sau alte active ale oricărei persoane sau entități și să asigure faptul că niciun fond sau alt activ nu este disponibil, direct sau indirect, niciunei sau în beneficiul niciunei persoane sau entități desemnate de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, sau sub autoritatea acestuia, în temeiul Capitolului VII din Carta Organizației Națiunilor Unite.

8. Organizații nonprofit *

Țările ar trebui să revizuiască gradul de adecvare al legilor și reglementărilor care au legătură cu organizațiile nonprofit identificate de țara respectivă ca fiind vulnerabile la abuzurile comise pentru finanțarea terorismului. Țările ar trebui să aplice măsuri specifice și proporționale, consecvente cu abordarea bazată pe riscuri, pentru astfel de organizații nonprofit pentru a le proteja de abuzurile comise pentru finanțarea terorismului, inclusiv:

(a) de către organizații teroriste care se prezintă drept entități legitime;

(b) prin exploatarea entităților legitime în scopul finanțării terorismului, inclusiv în scopul ocolirii măsurilor de blocare a activelor; și

(c) prin ascunderea sau disimularea deturnării clandestine a unor fonduri cu destinații licite către organizații teroriste.

© 2012-2020

D. MĂSURI PREVENTIVE

9. Legislația privind secretul informațiilor specifice instituțiilor financiare

Țările ar trebui să asigure faptul că legislația privind secretul informațiilor specifice instituțiilor financiare nu îngreunează implementarea Recomandărilor FATF.

VERIFICAREA PREALABILĂ A CLIENȚILOR ȘI PĂSTRAREA EVIDENȚELOR

10. Verificarea prealabilă a clienților *

Instituţiilor financiare ar trebui să le fie interzisă păstrarea unor evidenţe anonime sau a unor evidenţe cu nume evident fictive.

Instituţiilor financiare ar trebui să li se impună să adopte măsuri de verificare prealabilă a clienţilor (CDD) atunci când:

(i) stabilesc relaţii de afaceri;

(ii) efectuează tranzacţii ocazionale: (i) care depăşesc pragul aplicabil desemnat (15.000 USD/EURO); sau (ii) care sunt transferuri electronice în circumstanţele prevăzute în Nota interpretativă la Recomandarea 16;

(iii) există o suspiciune de spălare a banilor sau de finanţare a terorismului; sau

(iv) instituţia financiară are îndoieli cu privire la veridicitatea sau gradul de adecvare a(l) datelor de identificare ale clientului obţinute anterior.

Principiul conform căruia instituţiile financiare ar trebui să verifice în prealabil clienţii ar trebui să fie introdus în lege. Fiecare ţară poate determina modul în care să impună anumite obligaţii legate de verificarea prealabilă a clienţilor, fie prin lege, fie prin alte mijloace aplicabile.

Măsurile de verificare prealabilă a clienţilor care ar trebui adoptate sunt după cum urmează:

(a) Identificarea clientului şi verificarea identităţii acestuia utilizând documente-sursă, date şi informaţii independente şi fiabile.

(b) Identificarea beneficiarului real şi luarea unor măsuri rezonabile pentru a verifica identitatea acestuia, astfel încât instituţia financiară să fie convinsă de identitatea sa. Pentru persoanele şi structurile juridice acest lucru ar trebui să includă înţelegerea de către instituţiile financiare a structurii de control şi acţionariat a clientului.

(c) Înţelegerea şi, după caz, obţinerea unor informaţii în ce priveşte scopul şi natura intenţionată ale relaţiei de afaceri.

(d) Efectuarea unei verificări prealabile continue în ceea ce priveşte relaţia de afaceri şi examinarea tranzacţiilor efectuate pe parcursul acelei relaţii pentru a asigura faptul că tranzacţiile efectuate sunt consecvente cu informaţiile instituţiei cu privire la client, la afacerea şi la profilul de risc ale acestuia, inclusiv, după caz, la sursa fondurilor.

© 2012-2020

Instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia de a aplica fiecare dintre măsurile de verificare prealabilă a clienţilor de la literele (a)-(d) de mai sus, dar ar trebui să determine amploarea acestor măsuri utilizând o abordare bazată pe riscuri (RBA) în conformitate cu Notele interpretative la prezenta Recomandare şi la Recomandarea 1.

Instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia de a verifica identitatea clienţilor şi a beneficiarilor reali înainte de a stabili o relaţie de afaceri sau de a efectua tranzacţii pentru clienţi ocazionali ori pe parcursul acestora. Ţările le pot permite instituţiilor financiare să finalizeze verificarea cât de curând posibil după stabilirea relaţiei, atunci când riscurile de spălare a banilor şi finanţare a terorismului sunt gestionate cu eficacitate şi când acest lucru este esenţial pentru a nu întrerupe cursul normal al activităţii.

Atunci când instituţiile financiare nu au posibilitatea de a se conforma dispoziţiilor de la literele (a)-(d) de mai sus (obiectul unor modificări adecvate ale amplorii măsurilor privind abordarea bazată pe riscuri), ele ar trebui să aibă obligaţia de a nu deschide contul, de a nu începe relaţii de afaceri sau efectua tranzacţii; sau de a pune capăt relaţiei de afaceri; şi ar trebui să ia în considerare întocmirea unui raport privind tranzacţiile suspecte în legătură cu un client.

Aceste dispoziţii ar trebui aplicate tuturor clienţilor noi, deşi instituţiile financiare ar trebui să aplice, de asemenea, această Recomandare clienţilor existenţi pe baza pragului de semnificaţie şi a riscului şi ar trebui să efectueze verificări prealabile cu privire la astfel de relaţii existente la momentele adecvate.

11. Păstrarea evidențelor

Instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia de a păstra, pentru cel puţin cinci ani, toate evidenţele necesare cu privire la tranzacţii, atât interne, cât şi internaţionale, fapt ce le permite să se conformeze în timp util solicitărilor de informaţii din partea autorităţilor competente. Astfel de evidenţe trebuie să conţină informaţii suficiente pentru a permite reconstituirea tranzacţiilor individuale (inclusiv valorile şi tipurile de valută implicate, dacă este cazul) pentru a oferi, dacă este necesar, probe pentru urmărirea penală a unor activităţi ilicite.

Instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia de a păstra toate evidenţele obţinute prin intermediul măsurilor de CDD (de exemplu, copii sau evidenţe ale documentelor de identificare oficiale precum paşapoarte, cărţi de identitate, permise de conducere sau documente similare), dosarele aferente conturilor şi corespondenţa de afaceri, inclusiv rezultatele oricăror analize efectuate (de exemplu, anchete pentru a stabili fondul şi scopul unor tranzacţii complexe şi neobişnuit de mari), pentru cel puţin cinci ani de la încheierea relaţiei de afaceri sau ulterior datei tranzacţiei ocazionale.

Instituţiile financiare ar trebui să fie obligate prin lege să păstreze evidenţele tranzacţiilor şi informaţiile obţinute prin intermediul măsurilor de verificare prealabilă a clienţilor.

Informaţiile privind CDD şi evidenţele tranzacţiilor ar trebui să le fie disponibile autorităţilor competente de la nivel naţional care deţin autoritatea necesară.

MĂSURI SUPLIMENTARE PENTRU CLIENȚI ȘI ACTIVITĂȚI SPECIFICI

12. Persoane expuse politic *

Pe lângă aplicarea măsurilor normale de verificare prealabilă a clienţilor, instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia, în legătură cu persoanele expuse politic (PEP) (fie în calitate de clienţi, fie de beneficiari reali), de a:

(a) avea un sistem de gestionare a riscurilor adecvat pentru a determina măsura în care clientul sau beneficiarul real este o persoană expusă politic;

(b) obţine aprobarea conducerii superioare pentru stabilirea (sau continuarea, în cazul clienţilor existenţi) unor astfel de relaţii de afaceri;

(c) lua măsuri rezonabile pentru a determina sursa patrimoniului şi a fondurilor; şi

(d) efectua o monitorizare permanentă sporită a relaţiei de afaceri.

Instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia de a lua măsuri rezonabile pentru a determina dacă un client sau un beneficiar real este o persoană expusă politic la nivel naţional sau o persoană căreia îi este sau i-a fost încredinţată o funcţie importantă de către o organizaţie internaţională. În cazul unei relaţii de afaceri cu un risc mai ridicat cu astfel de persoane, instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia de a aplica măsurile la care se face referire la literele (b), (c) şi (d).

Dispoziţiile pentru toate tipurile de persoane expuse politic ar trebui să se aplice de asemenea membrilor familiei sau asociaţilor apropiaţi ai acestora.

13. Servicii bancare corespondente *

Pe lângă aplicarea măsurilor normale de verificare prealabilă a clienţilor, instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia, în legătură cu serviciile bancare transfrontaliere corespondente şi alte relaţii asemănătoare, de a:

(a) obţine informaţii suficiente cu privire la instituţiile respondente pentru a înţelege pe deplin natura afacerii respondentului şi de a determina cu ajutorul informaţiilor disponibile public reputaţia instituţiei şi calitatea supervizării, inclusiv dacă aceasta a făcut obiectul unei anchete privind spălarea banilor sau finanţarea terorismului sau al unor acţiuni de reglementare;

(b) evalua controalele privind AML/CFT ale instituţiei respondente;

(c) obţine acordul conducerii superioare înainte de a stabili noi relaţii corespondente;

(d) înţelege clar responsabilităţile respective ale fiecărei instituţii; şi

(e) se asigura, în ceea ce priveşte „conturile corespondente de transfer", că banca respondentă a efectuat o verificare prealabilă a clienţilor care au acces direct la conturile băncii corespondente şi că are capacitatea de a-i furniza la cerere informaţii relevante privind verificarea prealabilă a clienţilor băncii corespondente.

© 2012-2020

Instituţiilor financiare ar trebui să le fie interzisă stabilirea sau continuarea unor relaţii bancare corespondente cu bănci fictive. Instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia de a se asigura că instituţiile respondente nu le permit unor bănci fictive să le utilizeze conturile.

14. Servicii de transfer de bani sau valori *

Ţările ar trebui să ia măsuri pentru a asigura faptul că persoanele fizice sau juridice care furnizează servicii de transfer de bani sau valori (MVTS) sunt autorizate sau înregistrate şi sunt supuse unor sisteme eficace de monitorizare şi de asigurare ale conformităţii cu măsurile relevante prevăzute de Recomandările FATF. Ţările ar trebui să ia măsuri pentru a identifica persoanele fizice sau juridice neautorizate sau neînregistrate care furnizează servicii de transfer de bani sau valori şi să aplice sancţiunile adecvate.

Orice persoane fizice sau juridice care sunt agenţi ar trebui, de asemenea, să fie autorizate sau înregistrate de o autoritate competentă sau furnizorul de servicii de transfer de bani sau valori ar trebui să păstreze o listă actuală cu agenţii săi accesibilă autorităţilor competente din ţările în care furnizorul de servicii de transfer de bani sau valori şi agenţii săi îşi desfăşoară activitatea. Ţările ar trebui să ia măsuri pentru a asigura faptul că furnizorii de servicii de transfer de bani sau valori care utilizează agenţi îi includ în programele lor AML/CFT şi că le monitorizează conformitatea cu aceste programe.

15. Noi tehnologii

Ţările şi instituţiile financiare ar trebui să identifice şi să evalueze riscurile de spălare a banilor sau finanţare a terorismului care ar putea apărea în legătură cu (a) dezvoltarea noilor produse şi a noilor practici de afaceri, inclusiv a noilor mecanisme de distribuţie, şi (b) utilizarea noilor tehnologii sau a celor aflate în curs de dezvoltare atât pentru produsele noi, cât şi pentru produsele deja existente. În cazul instituţiilor financiare, o astfel de evaluare a riscurilor ar trebui să aibă loc înaintea lansării unor noi produse, practici de afaceri sau a utilizării noilor tehnologii sau a celor aflate în curs de dezvoltare. Acestea ar trebui să ia măsuri adecvate pentru a gestiona şi atenua riscurile respective.

Pentru a gestiona şi atenua riscurile rezultate din activele virtuale, ţările ar trebui să se asigure că furnizorii de servicii cu active virtuale sunt reglementaţi din punctul de vedere al AML/CFT şi autorizaţi sau înregistraţi şi că sunt supuşi unor sisteme eficace de monitorizare şi asigurare a conformităţii cu măsurile relevante prevăzute de Recomandările FATF.

16. Transferuri electronice *

Ţările ar trebui să se asigure că instituţiile financiare includ informaţiile necesare şi exacte cu privire la iniţiatorul tranzacţiei şi informaţiile necesare cu privire la beneficiarul tranzacţiei în transferurile electronice şi mesajele aferente şi că informaţiile rămân ataşate la transferul electronic sau mesajele aferente pe parcursul lanţului de plăţi.

Ţările ar trebui să se asigure că instituţiile financiare monitorizează transferurile electronice cu scopul de a le detecta pe cele care nu conţin informaţiile necesare cu privire la iniţiatorul şi/sau beneficiarul tranzacţiei şi iau măsurile adecvate.

Ţările ar trebui să asigure faptul că, în contextul procesării transferurilor electronice, instituţiile financiare iau măsuri de blocare a tranzacţiilor şi ar trebui să interzică efectuarea unor tranzacţii cu persoane sau entităţi desemnate, conform obligaţiilor prevăzute de rezoluţiile

relevante ale Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, precum rezoluția 1267 (din 1999) și rezoluțiile ulterioare și rezoluția 1373 (din 2001), în legătură cu prevenirea și eradicarea terorismului și ale finanțării terorismului.

GRADUL DE ÎNCREDERE, CONTROALELE ȘI GRUPURILE FINANCIARE

17. Încrederea în terțe părți *

Țările le pot permite instituțiilor financiare să se bazeze pe terțe părți pentru efectuarea elementelor de la literele (a)-(c) din cadrul măsurilor de verificare prealabilă a clienților prevăzute în Recomandarea 10 sau pentru a iniția noi activități, cu condiția să fie îndeplinite criteriile de mai jos. Atunci când un astfel de grad de încredere este permis, responsabilitatea finală pentru măsurile de verificare prealabilă a clienților le revine instituțiilor financiare care se bazează pe terțe părți.

Criteriile care ar trebui îndeplinite sunt următoarele:

(a) O instituție financiară care se bazează pe o terță parte ar trebui să obțină imediat informațiile necesare cu privire la elementele de la literele (a)-(c) din cadrul măsurilor de verificare prealabilă a clienților prevăzute în Recomandarea 10.

(b) Instituțiile financiare ar trebui să ia măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că un rând de copii ale datelor de identificare și ale altei documentații relevante legate de dispozițiile privind verificarea prealabilă a clienților vor fi puse la dispoziție de către terța parte fără întârziere la cerere.

(c) Instituțiile financiare ar trebui să se asigure că terța parte este reglementată, supervizată sau monitorizată și aplică măsuri pentru a se conforma dispozițiilor privind verificarea prealabilă a clienților și păstrarea evidențelor potrivit Recomandărilor 10 și 11.

(d) Atunci când determină țările în care terțele părți care îndeplinesc condițiile se pot situa, țările ar trebui să țină cont de informațiile disponibile privind nivelul de risc al țării.

Atunci când o instituție financiară se bazează pe o terță parte care aparține de același grup financiar și (i) grupul respectiv aplică dispozițiile privind CDD și păstrarea evidențelor, în conformitate cu Recomandările 10, 11 și 12, și aplică programe de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, în conformitate cu Recomandarea 18; și (ii) când implementarea eficace a respectivelor dispoziții privind CDD și păstrarea evidențelor și a programelor privind AML/CFT este supervizată la nivel de grup de către o autoritate competentă, atunci autoritățile competente pot considera că instituția financiară aplică măsurile conform literelor (b) și (c) de mai sus prin programul său de grup și poate decide că (d) acest lucru nu reprezintă o condiție preliminară necesară pentru a acorda încredere terțelor părți atunci când riscul mai ridicat al unei țări este atenuat în mod adecvat de politicile AML/CFT ale grupului.

18. Controale interne și sucursale și filiale din străinătate *

Instituțiile financiare ar trebui să aibă obligația de a implementa programe de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului. Grupurile financiare ar trebui să aibă obligația de a implementa programe de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului la nivelul întregului grup, inclusiv politici și proceduri privind schimbul de informații în cadrul grupului în scopuri de AML/CFT.

© 2012-2020

Instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia de a asigura faptul că sucursalele şi filialele deţinute majoritar din străinătate aplică măsurile privind AML/CFT conform dispoziţiilor din ţara de origine referitoare la implementarea Recomandărilor FATF prin intermediul programelor de combatere a spălării banilor şi a finanţării terorismului ale grupurilor financiare.

19. Țări cu risc mai ridicat *

Instituţiile financiare ar trebui să aibă obligaţia de a aplica măsuri de verificare prealabilă sporite în cazul relaţiilor de afaceri şi al tranzacţiilor cu persoane fizice şi juridice şi instituţii financiare din ţările pentru care FATF solicită acest lucru. Tipul de măsuri de verificare prealabilă sporite aplicate ar trebui să fie eficace şi proporţional cu riscurile.

Țările ar trebui să aibă capacitatea aplicării de contramăsuri corespunzătoare atunci când FATF le solicită acest lucru. Țările ar trebui, de asemenea, să aibă capacitatea aplicării de contramăsuri fără a li se solicita acest lucru din partea FATF. Astfel de contramăsuri ar trebui să fie eficace și proporționale cu riscurile.

RAPORTAREA TRANZACȚIILOR SUSPECTE

20. Raportarea tranzacțiilor suspecte *

Dacă o instituţie financiară suspectează sau are motive întemeiate să suspecteze că fondurile provin din activităţi ilicite sau au legătură cu finanţarea terorismului, aceasta ar trebui să fie obligată prin lege să raporteze fără întârziere suspiciunile sale către unitatea de informaţii financiare (FIU).

21. Avertizarea și confidențialitatea

Instituţiile financiare, directorii, funcţionarii şi angajaţii acestora ar trebui:

(a) să fie protejaţi prin lege de răspunderea civilă sau penală pentru încălcarea oricăror restricţii referitoare la divulgarea informaţiilor impuse de contractor sau de orice prevedere legislativă, de reglementare sau administrativă, dacă raportează suspiciunea lor cu bunăcredinţă către FIU, chiar dacă nu cunosc exact natura activităţii ilicite şi indiferent dacă activitatea ilicită a avut într-adevăr loc sau nu; şi

(b) să fie în situaţia de a le fi interzis prin lege să divulge („avertizeze”) faptul că un raport privind o tranzacţie suspectă (STR) sau informaţii legate de aceasta au fost transmise către FIU. Aceste prevederi nu au scopul de a împiedica împărtăşirea informaţiilor conform Recomandării 18.

ÎNTREPRINDERI ȘI PROFESII NEFINANCIARE DESEMNATE

22. DNFBP-urile: Verificarea prealabilă a clienților *

Dispoziţiile privind verificarea prealabilă a clienţilor şi păstrarea evidenţelor prevăzute în Recomandările 10, 11, 12, 15 şi 17 se aplică întreprinderilor şi profesiilor nefinanciare desemnate (DNFBP-uri) în următoarele situaţii:

(a) Cazinouri – atunci când clienţii sunt implicaţi în tranzacţii financiare care sunt egale cu pragul desemnat aplicabil sau îl depăşesc.

(b) Agenţi imobiliari – atunci când sunt implicaţi în tranzacţii de vânzare sau cumpărare a unui imobil pentru clientul lor.

(c) Comercianţi de metale preţioase şi comercianţi de pietre preţioase – atunci când se angajează în orice tranzacţie în numerar cu un client a cărei valoare este egală cu pragul desemnat aplicabil sau îl depăşeşte.

(d) Avocaţi, notari, alţi profesionişti independenţi din domeniul juridic şi contabili – atunci când se pregătesc să efectueze sau efectuează tranzacţii pentru un client în legătură cu următoarele activităţi:

- cumpărarea şi vânzarea de proprietăţi imobiliare;
- gestionarea banilor, titlurilor de valoare sau a altor active ale clientului;
- gestionarea conturilor bancare, de economii sau de titluri de valoare;
- organizarea contribuţiilor pentru înfiinţarea, funcţionarea sau gestionarea companiilor;
- crearea, operarea sau gestionarea persoanelor juridice sau structurilor juridice şi cumpărarea şi vânzarea de societăţi comerciale.

(e) Furnizori de servicii pentru fiducii şi companii – atunci când se pregătesc să efectueze sau efectuează tranzacţii pentru un client în legătură cu următoarele activităţi:

- acţionarea în calitate de consultant pentru înfiinţarea persoanelor juridice;
- acţionarea (sau realizarea demersurilor pentru ca o altă persoană să acţioneze) în calitate de director sau de secretar al unei companii, de partener într-un parteneriat sau de pe o poziţie similară în legătură cu alte persoane juridice;
- furnizarea unui sediu social, a unei adrese a sediului social sau a unei adrese aferente unei căsuţe poştale, de corespondenţă sau profesională pentru o companie, un parteneriat sau orice altă persoană sau structură juridică;
- acţionarea (sau realizarea demersurilor pentru ca o altă persoană să acţioneze) în calitate de administrator de active al unei fiducii exprese sau îndeplinirea unei funcţii echivalente într-o altă formă de structură juridică;
- acţionarea (sau realizarea demersurilor pentru ca o altă persoană să acţioneze) în calitate de acţionar desemnat în numele unei alte persoane.

23. DNFBP-urile: Alte măsuri *

Dispoziţiile prevăzute în Recomandările 18-21 se aplică tuturor întreprinderilor şi profesiilor nefinanciare desemnate, care fac obiectul următoarelor calificări:

(a) Avocaţii, notarii, alţi profesionişti independenţi din domeniul juridic şi contabilii ar trebui să aibă obligaţia de a raporta tranzacţiile suspecte atunci când sunt angajaţi într-o

© 2012-2020

tranzacţie financiară în numele unui client sau pentru un client în legătură cu activităţile descrise la litera (d) din Recomandarea 22. Ţările sunt ferm încurajate să îşi extindă dispoziţiile de raportare la restul activităţilor profesionale ale contabililor, inclusiv auditul.

(b) Comercianţii de metale preţioase şi comercianţii de pietre preţioase ar trebui să aibă obligaţia de a raporta tranzacţiile suspecte atunci când se angajează în orice tranzacţie în numerar cu un client a cărei valoare este egală cu pragul desemnat aplicabil sau îl depăşeşte.

(c) Furnizorii de servicii pentru fiducii şi companii ar trebui să aibă obligaţia de a raporta tranzacţiile suspecte pentru un client atunci când, în numele unui client sau pentru acesta, ei se angajează într-o tranzacţie în legătură cu activităţile la care se face referire la litera (e) din Recomandarea 22.

© 2012-2020

E. TRANSPARENȚA ȘI BENEFICIARII REALI AI PERSOANELOR ȘI STRUCTURILOR JURIDICE

24. Transparența și beneficiarii reali ai persoanelor juridice *

Țările ar trebui să ia măsuri pentru a preveni utilizarea abuzivă a persoanelor juridice pentru spălarea banilor sau finanțarea terorismului. Țările ar trebui să se asigure că există informații adecvate, corecte și oportune privind beneficiarii reali și controlul persoanelor juridice care pot fi obținute sau accesate în timp util de autoritățile competente. În mod special, țările în care există persoane juridice care pot emite acțiuni la purtător sau warante pe acțiuni la purtător sau care admit acționari sau directori desemnați în numele altei persoane ar trebui să ia măsuri eficace pentru a se asigura că persoanele juridice nu sunt utilizate abuziv pentru spălarea banilor sau finanțarea terorismului. Țările ar trebui să ia în considerare măsuri pentru a facilita accesul la informațiile privind controlul și beneficiarii reali ale instituțiilor financiare și ale DNFBP-urilor care intră sub incidența dispozițiilor stabilite în Recomandările 10 și 22.

25. Transparența și beneficiarii reali ai structurilor juridice *

Țările ar trebui să ia măsuri pentru a preveni utilizarea abuzivă a structurilor juridice pentru spălarea banilor sau finanțarea terorismului. În mod special, țările ar trebui să se asigure că există informații adecvate, corecte și oportune privind fiduciile exprese, inclusiv informații privind constituitorul, administratorul de active și beneficiarii, care pot fi obținute sau accesate în timp util de autoritățile competente. Țările ar trebui să ia în considerare măsuri pentru a facilita accesul la informațiile privind controlul și beneficiarii reali ale instituțiilor financiare și ale DNFBP-urilor care intră sub incidența dispozițiilor stabilite în Recomandările 10 și 22.

© 2012-2020

F. COMPETENȚELE ȘI RESPONSABILITĂȚILE AUTORITĂȚILOR COMPETENTE ȘI ALTE MĂSURI INSTITUȚIONALE

REGLEMENTAREA ȘI SUPERVIZAREA

26. Reglementarea și supervizarea instituțiilor financiare *

Țările ar trebui să asigure faptul că instituțiile financiare fac obiectul unor reglementări și supervizări adecvate și implementează în mod eficace Recomandările FATF. Autoritățile competente sau supervizorii financiari ar trebui să ia măsurile legale sau de reglementare necesare pentru a împiedica infractorii sau asociații acestora să dețină un interes semnificativ sau care controlează sau să fie beneficiarii reali ai unor astfel de interese ori să dețină o funcție de conducere într-o instituție financiară. Țările nu ar trebui să aprobe înființarea sau continuarea operațiunilor băncilor fictive.

În cazul instituțiilor financiare care fac obiectul Principiilor de bază, măsurile de reglementare și supervizare care se aplică în scopuri prudențiale și care sunt de asemenea relevante pentru spălarea banilor și finanțarea terorismului ar trebui să se aplice în mod asemănător în scopuri privind AML/CFT. Acest lucru ar trebui să includă aplicarea supervizării consolidate a grupului în scopuri privind AML/CFT.

Alte instituții financiare ar trebui să fie autorizate sau înregistrate și reglementate în mod adecvat și supuse supervizării sau monitorizării în scopuri privind AML/CFT luând în considerare riscul de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului din acel domeniu. Cel puțin atunci când instituțiile financiare furnizează servicii de transfer de bani sau valori sau de schimb valutar, acestea ar trebui să fie autorizate sau înregistrate și să fie supuse unor sisteme eficace de monitorizare și de asigurare a conformității cu dispozițiile privind AML/CFT de la nivel național.

27. Competențele supervizorilor

Supervizorii ar trebui să aibă competențe adecvate de supervizare sau monitorizare și de asigurare ale conformității instituțiilor financiare cu dispozițiile privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv autoritatea de a efectua inspecții. Aceștia ar trebui să fie autorizați să impună instituțiilor financiare să furnizeze orice informații care sunt relevante pentru a monitoriza această conformitate și să impună sancțiuni, potrivit Recomandării 35, pentru nerespectarea unor astfel de cerințe. Supervizorii ar trebui să aibă autoritatea de a impune o varietate de măsuri disciplinare și sancțiuni financiare, inclusiv autoritatea de a retrage, restricționa sau suspenda autorizația instituției financiare, după caz.

28. Reglementarea și supervizarea DNFBP-urilor *

Întreprinderile și profesiile nefinanciare desemnate ar trebui să fie supuse unor măsuri de reglementare și de supervizare după cum este prevăzut în continuare.

(a) Cazinourile ar trebui să fie supuse unui regim cuprinzător de reglementare și supervizare care să asigure faptul că acestea au implementat în mod eficace măsurile privind AML/CFT necesare. Cel puțin:

- cazinourile ar trebui să dețină o autorizație;

- autorităţile competente ar trebui să ia măsurile legale sau de reglementare necesare pentru a împiedica infractorii sau asociaţii acestora să deţină un interes semnificativ sau care controlează sau să fie beneficiarii reali ai unor astfel de interese ori să deţină o funcţie de conducere sau de administrator într-un cazinou; şi
- autorităţile competente ar trebui să asigure supervizarea eficace a conformităţii cazinourilor cu dispoziţiile privind AML/CFT.

(b) Ţările ar trebui să se asigure că celelalte categorii de DNFBP-uri sunt supuse unor sisteme eficace de monitorizare şi de asigurare a conformităţii cu dispoziţiile privind AML/CFT. Acest lucru ar trebui pus în practică în funcţie de riscuri. El poate fi realizat de către (a) un supervizor sau (b) un organism de autoreglementare (SRB) adecvat, cu condiţia ca un astfel de organism să poată asigura conformitatea membrilor săi cu obligaţiile lor de combatere a spălării banilor şi a finanţării terorismului.

Supervizorul sau SRB-ul ar trebui, de asemenea, (a) să ia măsurile necesare pentru a împiedica infractorii sau asociaţii acestora să obţină o acreditare profesională sau să deţină un interes semnificativ sau care controlează sau să fie beneficiarii reali ai unor astfel de interese ori să deţină o funcţie de conducere, de exemplu, prin evaluarea persoanelor pe baza unui test „de competenţă şi onorabilitate", şi (b) să stabilească sancţiuni eficace, proporţionale şi disuasive în conformitate cu Recomandarea 35 pe care să le aplice în cazul neconformităţii cu dispoziţiile privind AML/CFT.

ACTIVITĂȚI OPERAȚIONALE ȘI DE APLICARE A LEGII

29. Unităţi de informaţii financiare *

Ţările ar trebui să înfiinţeze o unitate de informaţii financiare (FIU) care să acţioneze ca un centru naţional pentru recepţionarea şi analiza: (a) rapoartelor privind tranzacţiile suspecte; şi (b) altor informaţii relevante pentru spălarea banilor, infracţiunile-predicat asociate şi finanţarea terorismului şi pentru diseminarea rezultatelor analizei respective. FIU ar trebui să poată obţine informaţii suplimentare din partea entităţilor raportoare şi ar trebui să aibă acces în timp util la informaţiile financiare, administrative şi privind aplicarea legii necesare pentru a-şi îndeplini sarcinile în mod adecvat.

30. Responsabilităţile autorităţilor de aplicare a legii şi de anchetă *

Ţările ar trebui să se asigure că autorităţile de aplicare a legii desemnate sunt responsabile pentru anchetarea infracţiunilor de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului conform cadrului politicilor privind AML/CFT de la nivel naţional. Cel puţin în toate cazurile legate de infracţiuni care generează câştiguri majore, aceste autorităţi de aplicare a legii desemnate ar trebui să efectueze o anchetă financiară proactivă paralelă atunci când anchetează infracţiunile de spălare a banilor, infracţiunile-predicat asociate şi pe cele de finanţare a terorismului. Acest lucru ar trebui să includă cazurile în care infracţiunile-predicat asociate au loc în afara jurisdicţiilor lor. Ţările ar trebui să se asigure că autorităţile competente sunt responsabile pentru identificarea, urmărirea şi iniţierea rapide ale acţiunilor de blocare şi punere sub sechestru

© 2012-2020

ale bunurilor care sunt sau pot deveni obiectul unei confiscări sau despre care se suspectează că provin din activități ilegale. Țările ar trebui de asemenea să utilizeze, atunci când este necesar, grupuri multidisciplinare permanente sau temporare specializate în anchete financiare sau privind active. Țările ar trebui să se asigure că, atunci când este necesar, se vor desfășura anchete în cooperare cu autoritățile competente adecvate din alte țări.

31. Competențele autorităților de aplicare a legii și de anchetă

Atunci când efectuează o anchetă privind spălarea banilor, infracțiunile-predicat asociate și finanțarea terorismului, autoritățile competente ar trebui să poată obține accesul la toate documentele și informațiile necesare pentru a fi utilizate în acea anchetă, în instanță și în acțiunile conexe. Acest lucru ar trebui să includă autoritatea de a aplica măsuri de constrângere pentru a obține evidențele deținute de instituțiile financiare, DNFBP-uri și alte persoane fizice sau juridice, pentru percheziția unor persoane și a unor locații, pentru a lua declarațiile martorilor și pentru confiscarea și obținerea de probe.

Țările ar trebui să asigure faptul că autoritățile competente care desfășoară ancheta au posibilitatea de a utiliza o gamă largă de tehnici de anchetare adecvate pentru o anchetă privind spălarea banilor, infracțiunile-predicat asociate și finanțarea terorismului. Aceste tehnici de anchetare includ: operațiuni sub acoperire, interceptarea comunicărilor, accesarea sistemelor informatice și livrarea controlată. În plus, țările ar trebui să aibă implementate mecanisme eficace pentru a identifica în timp util dacă persoanele fizice sau juridice dețin sau controlează conturi. De asemenea, acestea ar trebui să aibă mecanisme care să asigure faptul că autoritățile competente au un proces de identificare a activelor fără notificarea prealabilă a proprietarului. Atunci când desfășoară o anchetă privind spălarea banilor, infracțiunile-predicat asociate și finanțarea terorismului, autoritățile competente ar trebui să poată solicita toate informațiile relevante deținute de FIU.

32. Curieri de numerar *

Țările ar trebui să implementeze măsuri de detectare a transporturilor transfrontaliere fizice de valută și instrumente negociabile la purtător, inclusiv prin intermediul unui sistem de declarații și/sau de prezentare a informațiilor.

Țările ar trebui să asigure faptul că autoritățile lor competente au autoritatea juridică de a opri sau reține valuta sau instrumentele negociabile la purtător care sunt suspectate că au legătură cu finanțarea terorismului, spălarea banilor sau infracțiuni-predicat ori care au fost declarate sau prezentate în mod fals.

Țările ar trebui să asigure faptul că sunt aplicate sancțiuni eficace, proporționale și disuasive în cazul persoanelor care dau declarații false sau prezintă informații false. În toate cazurile în care valuta sau instrumentele negociabile la purtător au legătură cu finanțarea terorismului, spălarea banilor sau infracțiuni-predicat, țările ar trebui, de asemenea, să adopte măsuri, inclusiv măsuri legislative în conformitate cu Recomandarea 4, care ar permite confiscarea valutei sau instrumentelor respective.

© 2012-2020

DISPOZIȚII GENERALE

33. Statistici

Țările ar trebui să păstreze statistici cuprinzătoare cu privire la aspectele relevante pentru eficacitatea și eficiența sistemelor lor de AML/CFT. Acestea ar trebui să includă statistici referitoare la rapoartele privind tranzacțiile suspecte primite și diseminate; la anchetele, acuzațiile și condamnările privind spălarea banilor și finanțarea terorismului; la bunurile blocate, puse sub sechestru și confiscate; și la asistența legală reciprocă sau alte cereri internaționale de cooperare.

34. Îndrumări și feedback

Autoritățile competente, supervizorii și SRB-urile ar trebui să stabilească orientări și să ofere feedback pentru a ajuta instituțiile financiare și întreprinderile și profesiile nefinanciare desemnate să aplice măsurile naționale de combatere a spălării banilor și finanțării terorismului și, în special, să detecteze și să raporteze tranzacțiile suspecte.

SANCȚIUNI

35. Sancțiuni

Țările ar trebui să asigure faptul că există o serie de sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, penale, civile sau administrative, care să le poată fi aplicate persoanelor fizice sau juridice care nu se conformează dispozițiilor AML/CFT după cum este prevăzut în Recomandarea 6 și în Recomandările 8-23. Sancțiunile ar trebui să le fie aplicabile nu doar instituțiilor financiare și DNFBP-urilor, ci și directorilor și conducerii superioare ai acestora.

© 2012-2020

G. COOPERAREA INTERNAȚIONALĂ

36. Instrumente internaționale

Țările ar trebui să ia imediat măsuri pentru a adera la Convenția de la Viena din 1988; Convenția de la Palermo din 2000; Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției din 2003; și Convenția împotriva finanțării terorismului din 1999 și pentru a le implementa pe deplin. După caz, țările sunt de asemenea încurajate să ratifice și să implementeze alte convenții internaționale relevante, precum Convenția Consiliului Europei privind criminalitatea informatică din 2001; Convenția interamericană împotriva terorismului din 2002; și Convenția Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, punerea sub sechestru și confiscarea produselor rezultate din infracțiuni și finanțarea terorismului din 2005.

37. Asistență juridică reciprocă

Țările ar trebui să ofere rapid, constructiv și eficace o gamă cât mai largă de servicii de asistență juridică reciprocă în legătură cu anchetele, acuzațiile și procedurile conexe privind spălarea banilor, infracțiunile-predicat asociate și finanțarea terorismului. Țările ar trebui să aibă o bază legală adecvată pentru a oferi asistență și, după caz, ar trebui să adopte tratate, angajamente și alte mecanisme de consolidare a cooperării. În special, țările ar trebui:

(a) Să nu interzică sau să impună condiții nerezonabile sau exagerat de restrictive în ceea ce privește furnizarea de asistență juridică reciprocă.

(b) Să asigure faptul că au procese clare și eficiente care să asigure prioritizarea și executarea în timp util a cererilor de asistență juridică reciprocă. Țările ar trebui să utilizeze o autoritate centrală sau un alt mecanism oficial recunoscut pentru transmiterea și executarea eficace a cererilor. Pentru a monitoriza progresul înregistrat în legătură cu cererile, ar trebui menținut un sistem de gestionare a cazurilor.

(c) Să nu refuze executarea unei cereri de asistență juridică reciprocă doar pentru faptul că se consideră că infracțiunea implică și aspecte fiscale.

(d) Să nu refuze executarea unei cereri de asistență juridică reciprocă pentru că legile le impun instituțiilor financiare sau DNFBP-urilor să păstreze secretul sau confidențialitatea informațiilor (cu excepția cazului în care informațiile relevante care sunt căutate sunt deținute în circumstanțe în care se aplică privilegiul profesional legal sau secretul profesional legal).

(e) Să păstreze confidențialitatea cererilor de asistență juridică reciprocă pe care le primesc și informațiile din cadrul acestora, care fac obiectul principiilor fundamentale din legislația internă, în scopul de a proteja integritatea anchetei sau a intervievării. Dacă țara care a primit cererea de asistență juridică reciprocă nu are posibilitatea de a se conforma dispozițiilor de confidențialitate, aceasta ar trebui să informeze de îndată țara care a trimis cererea respectivă.

Țările ar trebui să furnizeze asistență juridică reciprocă, în pofida absenței dublei incriminări, dacă asistența nu implică acțiuni coercitive. Țările ar trebui să aibă în vedere că adoptarea unor astfel de măsuri ar putea fi necesară pentru a le permite să furnizeze asistență cu un domeniu de aplicare mai larg în absența dublei incriminări.

În cazul în care dubla incriminare este necesară pentru asistența juridică reciprocă, această cerință ar trebui îndeplinită indiferent dacă ambele țări încadrează infracțiunea în aceeași categorie sau desemnează infracțiunea folosind aceeași terminologie, cu condiția ca ambele țări să interzică prin lege conduita care stă la baza infracțiunii.

Țările ar trebui să asigure faptul că dintre autoritățile și tehnicile de anchetare prevăzute de Recomandarea 31 și orice alte autorități și tehnici de anchetare disponibile pentru autoritățile competente:

(a) toate cele care au legătură cu obținerea, descoperirea și confiscarea informațiilor, documentelor sau probelor (inclusiv ale evidențelor financiare) de la instituțiile financiare sau alte persoane și obținerea de declarații din partea martorilor; și

(b) o gamă largă de alte autorități și tehnici de anchetare;

sunt, de asemenea, disponibile pentru a fi utilizate ca răspuns la cererile de asistență juridică reciprocă și, dacă sunt consecvente cu cadrul lor intern, ca răspuns la cererile directe din partea autorităților juridice sau de aplicare a legii străine către autoritățile omoloage din mediul intern.

Pentru a evita conflictele dintre jurisdicții, ar trebui să se ia în considerare elaborarea și aplicarea unui mecanism pentru a determina cea mai bună locație pentru judecarea acuzaților în interesul justiției în cazurile care fac obiectul unor urmăriri penale în mai multe țări.

Atunci când trimit cereri de asistență juridică reciprocă, țările ar trebui să depună eforturi susținute pentru a furniza informații de facto și de jure complete care să permită executarea în timp util și eficace a cererilor, făcând cunoscut inclusiv caracterul imperios al cererii, și ar trebui să trimită cererile prin mijloace rapide. Înainte de a trimite cererile, țările ar trebui să depună eforturi susținute pentru a clarifica dispozițiile și formalitățile legale necesare pentru a obține asistență.

Autoritățile responsabile pentru asistența juridică reciprocă (de exemplu, autoritatea centrală) ar trebui să aibă la dispoziție resurse financiare, umane și tehnice adecvate. Țările ar trebui să instituie procese pentru a asigura faptul că personalul unor astfel de autorități menține standarde profesionale ridicate, inclusiv standarde privind confidențialitatea, și acesta ar trebui să dea dovadă de integritate înaltă și de competențe adecvate.

38. Asistență juridică reciprocă: blocarea și confiscarea *

Țările ar trebui să asigure faptul că dețin autoritatea necesară pentru a lua măsuri rapide ca răspuns la cererile emise de țările străine de a identifica, bloca, pune sub sechestru și confisca bunurile rezultate din infracțiunile de spălare a banilor, infracțiunile-predicat și acțiunile de finanțare a terorismului; mijloacele utilizate pentru sau care se intenționează a fi utilizate pentru comiterea acestor infracțiuni; sau bunurile cu o valoare corespondentă. Această autoritate ar trebui să includă posibilitatea de a răspunde la cererile emise în baza unor proceduri de confiscare care nu sunt bazate pe o sentință de condamnare și a măsurilor previzionale conexe, cu excepția cazului în care acest fapt nu este conform cu principiile fundamentale din legislația internă. Țările ar trebui, de asemenea, să implementeze mecanisme eficace pentru gestionarea unor astfel de bunuri, a unor mijloace sau bunuri de o valoare echivalentă și angajamente pentru coordonarea procedurilor de punere sub sechestru și confiscare, ce ar trebui să includă împărțirea activelor confiscate.

© 2012-2020

39. Extrădarea

Țările ar trebui să execute fără întârziere, în mod constructiv și eficace, cererile de extrădare care au legătură cu infracțiunile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului. Țările ar trebui de asemenea să adopte toate măsurile necesare pentru a asigura faptul că nu oferă paradisuri sigure pentru persoane acuzate de finanțarea terorismului, a actelor teroriste sau a organizațiilor teroriste. În special, țările ar trebui:

(a) să asigure faptul că spălarea banilor și finanțarea terorismului sunt infracțiuni pentru care se poate solicita extrădarea;

(b) să asigure faptul că au implementat procese clare și eficace pentru executarea în timp util a cererilor de extrădare, inclusiv pentru prioritizare, după caz. Pentru a monitoriza progresul înregistrat în legătură cu cererile ar trebui menținut un sistem de gestionare a cazurilor;

(c) să nu impună condiții nerezonabile sau exagerat de restrictive în ceea ce privește executarea cererilor; și

(d) să asigure faptul că au un cadru legal adecvat pentru extrădare.

Fiecare țară ar trebui fie să își extrădeze propriii cetățeni, fie, în cazul în care o țară nu procedează astfel doar din motive de naționalitate, țara respectivă ar trebui ca, la cererea unei țări care solicită extrădarea, să trimită cazul, fără întârziere, în fața autorităților sale competente în scopul urmăririi penale a infracțiunilor prezentate în cerere. Autoritățile respective ar trebui să ia o decizie și să efectueze procedurile ca în cazul oricărei alte infracțiuni de natură gravă conform legislației interne din țara respectivă. Țările implicate ar trebui să coopereze între ele, în special în privința aspectelor procedurale și probatorii, pentru a asigura eficiența urmării penale.

În cazul în care dubla incriminare este necesară pentru extrădare, această cerință ar trebui îndeplinită indiferent dacă ambele țări încadrează infracțiunea în aceeași categorie sau desemnează infracțiunea folosind aceeași terminologie, cu condiția ca ambele țări să interzică prin lege conduita care stă la baza infracțiunii.

Conform principiilor fundamentale din legislația internă, țările ar trebui să implementeze mecanisme de extrădare simplificate, care să permită transmiterea directă a cererilor de arest preventiv între autoritățile adecvate, extrădarea persoanelor doar în baza unor mandate de arestare sau a unor hotărâri sau introducerea unei proceduri de extrădare simplificate a persoanelor care și-au exprimat consimțământul și care refuză procedurile de extrădare formale. Autoritățile responsabile pentru extrădare ar trebui să aibă la dispoziție resursele financiare, umane și tehnice adecvate. Țările ar trebui să instituie procese pentru a asigura faptul că personalul unor astfel de autorități menține standarde profesionale ridicate, inclusiv standarde privind confidențialitatea, și acesta ar trebui să dea dovadă de integritate înaltă și de competențe adecvate.

40. Alte forme de cooperare internațională *

Țările ar trebui să asigure faptul că autoritățile lor competente au posibilitatea de a oferi rapid, constructiv și eficace cea mai largă gamă de acțiuni de cooperare internațională în legătură cu

© 2012-2020

spălarea banilor, infracțiunile-predicat asociate și finanțarea terorismului. Țările ar trebui să procedeze astfel atât din proprie inițiativă, cât și la cerere și ar trebui să existe o bază legală pentru cooperare.

Țările ar trebui să își autorizeze autoritățile competente pentru a folosi cele mai eficiente mijloace de cooperare. În cazul în care o autoritate competentă are nevoie de acorduri sau angajamente bilaterale sau multilaterale, precum un Acord de cooperare (MOU), acestea ar trebui să fie negociate și semnate în timp util de cât mai mulți parteneri externi.

Autoritățile competente ar trebui să utilizeze canale sau mecanisme clare pentru transmiterea și executarea eficiente ale cererilor de informații sau de alte tipuri de asistență. Autoritățile competente ar trebui să implementeze procese clare și eficiente care să asigure prioritizarea și executarea oportună ale cererilor și care să asigure protecția informațiilor primite.

© 2012-2020

NOTE INTERPRETATIVE LA RECOMANDĂRILE FATF

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 1 (ANALIZA RISCURILOR DE ML/TF ȘI APLICAREA UNEI ABORDĂRI BAZATE PE RISCURI)

1. Abordarea bazată pe riscuri (RBA) este o modalitate eficace de a combate spălarea banilor şi finanţarea terorismului. Pentru a determina modul în care RBA ar trebui implementată într-un sector, ţările ar trebui să ia în considerare capacitatea sectorului relevant şi experienţa acestuia în combaterea spălării banilor/contracararea finanţării terorismului (AML/CFT). Țările ar trebui să înțeleagă faptul că libertatea de acţiune acordată şi responsabilitatea impusă instituţiilor financiare şi întreprinderilor şi profesiilor nefinanciare desemnate (DNFBP-uri) de către RBA sunt mai adecvate în sectoarele cu o capacitate şi o experienţă mai mari în domeniul AML/CFT. Din acest motiv, instituţiile financiare şi DNFBP-urile nu ar trebui să fie scutite de la aplicarea de măsuri consolidate atunci când acestea identifică scenarii cu risc mai ridicat. Prin adoptarea unei abordări bazate pe riscuri, autorităţile competente, instituţiile financiare şi DNFBP-urile ar trebui să aibă posibilitatea de a asigura faptul că măsurile de prevenire şi atenuare ale spălării banilor şi finanţării terorismului sunt proporţionale cu riscurile identificate şi le-ar permite să ia decizii privind cel mai eficace mod de alocare a resurselor proprii.

2. Atunci când implementează o RBA, instituţiile financiare şi DNFBP-urile ar trebui să instituie procese pentru identificarea, evaluarea, monitorizarea, gestionarea şi atenuarea riscurilor de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului. Conform principiului general al RBA, atunci când există riscuri mai ridicate, ţările ar trebui să impună instituţiilor financiare şi DNFBP-urilor să ia măsuri consolidate pentru a gestiona şi atenua riscurile respective; şi, în mod corespunzător, atunci când riscurile sunt mai scăzute pot fi permise măsuri simplificate. Măsurile simplificate nu ar trebui permise de câte ori există vreo suspiciune de spălare a banilor sau de finanţare a terorismului. Recomandările specifice menţionează mai exact modul în care acest principiu general se aplică dispoziţiilor specifice. Doar în circumstanţe limitate şi în cazul în care există un risc scăzut dovedit de spălare a banilor şi finanţare a terorismului, ţările pot, de asemenea, să decidă să nu aplice anumite Recomandări la un anumit tip de instituţie financiară, activitate sau DNFBP (a se vedea mai jos). În mod asemănător, dacă ţările determină prin intermediul evaluării riscurilor faptul că există tipuri de instituţii, activităţi, întreprinderi sau profesii care pot fi supuse riscului de abuz cauzat de spălarea banilor şi finanţarea terorismului şi care nu se încadrează în niciuna dintre definiţiile privind instituţiile financiare sau DNFBP-urile, acestea ar trebui să ia în considerare aplicarea dispoziţiilor privind AML/CFT în astfel de sectoare de activitate.

© 2012-2020

EVALUAREA RISCURILOR DE FINANȚARE A PROLIFERĂRII ȘI APLICAREA MĂSURILOR BAZATE PE RISCURI

3. În contextul Recomandării 1, „riscul asociat cu finanţarea proliferării" se referă strict la potenţiale abateri, neimplementarea sau evitarea obligaţiilor vizate privind sancţiunile financiare specifice la care se face referire în Recomandarea 7.[2] Aceste obligaţii prevăzute în Recomandarea 7 impun dispoziţii stricte, care nu sunt bazate pe riscuri, în ce priveşte toate persoanele fizice şi juridice. În contextul riscului asociat cu finanţarea proliferării, măsurile bazate pe riscuri luate de instituţiile financiare şi DNFBP-uri au rolul de a consolida şi completa implementarea integrală a dispoziţiilor stricte din Recomandarea 7, prin detectarea şi prevenirea neimplementării, ale potenţialei abateri de la aplicarea sancţiunilor financiare specifice sau ale evitării acestora. Pentru a determina măsurile de atenuare a riscurilor asociate cu finanţarea proliferării armelor de distrugere în masă dintr-un sector, ţările ar trebui să ia în considerare riscurile de finanţare a proliferării armelor de distrugere în masă asociate cu sectorul relevant. Prin adoptarea unor măsuri bazate pe riscuri, autorităţile competente, instituţiile financiare şi DNFBP-urile ar trebui să poată asigura faptul că aceste măsuri sunt proporţionale cu riscurile identificate şi că le-ar permite să ia decizii privind modul în care îşi pot aloca propriile resurse în modul cel mai eficace.

4. Instituţiile financiare şi DNFBP-urile ar trebui să implementeze procese pentru identificarea, evaluarea, monitorizarea, gestionarea şi atenuarea riscurilor asociate cu finanţarea proliferării.[3] Acest lucru poate fi realizat conform cadrului existent privind sancţiunile financiare specifice şi/sau programele de conformitate. Ţările ar trebui să asigure implementarea deplină a Recomandării 7 în orice scenariu de risc. Atunci când există riscuri mai mari, ţările ar trebui să impună instituţiilor financiare şi DNFBP-urilor să ia măsuri proporţionale de gestionare şi atenuare ale riscurilor. Atunci când riscurile sunt mai scăzute, acestea trebuie să asigure faptul că măsurile aplicate sunt proporţionale cu nivelul riscului, asigurând totodată implementarea deplină a sancţiunilor financiare specifice conform Recomandării 7.

---

[2] Punctele 1 şi 2 din cadrul Notei interpretative la Recomandarea 7, şi notele de subsol aferente, stabilesc domeniul de aplicare al obligaţiilor din Recomandarea 7; inclusiv faptul că se limitează la sancţiuni financiare specifice şi nu acoperă alte dispoziţii ale RCSONU. Dispoziţiile din cadrul Standardelor FATF în legătură cu finanţarea proliferării se limitează doar la Recomandările 1, 2, 7 şi 15. Prin urmare, dispoziţiile din cadrul Recomandării 1 privind evaluarea şi atenuarea riscurilor asociate cu finanţarea proliferării nu extind domeniul de aplicare al altor dispoziţii din cadrul altor Recomandări.

[3] Ţările pot decide să scutească un anumit tip de instituţie financiară sau DNFBP de la aplicarea dispoziţiilor de identificare, evaluare, monitorizare, gestionare şi atenuare a riscurilor asociate finanţării proliferării, cu condiţia să existe un risc scăzut dovedit asociat cu finanţarea proliferării în legătură cu astfel de instituţii financiare sau DNFBP-uri. Cu toate acestea, implementarea deplină a sancţiunilor financiare specifice conform Recomandării 7 este obligatorie în toate cazurile.

© 2012-2020

A. Obligațiile și deciziile țărilor

Riscurile de ML/TF

5. **Evaluarea riscurilor de ML/TF** – Țările[4] ar trebui să ia măsuri adecvate pentru a identifica și evalua riscurile de spălare a banilor și finanțare a terorismului din țara respectivă, în permanență și pentru: (i) a informa cu privire la potențialele modificări ale regimului privind AML/CFT din țara respectivă, inclusiv modificările legilor, ale reglementărilor și ale altor măsuri; (ii) a ajuta la alocarea și prioritizarea resurselor pentru AML/CFT de către autoritățile competente; și (iii) a pune la dispoziție informații pentru evaluările riscurilor privind AML/CFT efectuate de instituțiile financiare și DNFBP-uri. Țările ar trebui să actualizeze evaluările respective și să implementeze mecanisme pentru a furniza informații adecvate cu privire la rezultate tuturor autorităților competente relevante și organismelor de autoreglementare (SRB-uri), instituțiilor financiare și DNFBP-urilor.

6. **Risc mai ridicat** – Atunci când țările identifică riscuri mai ridicate, acestea ar trebui să asigure faptul că regimurile lor privind AML/CFT abordează aceste riscuri mai ridicate și, fără a aduce atingere oricăror alte măsuri luate de țări pentru a atenua aceste riscuri mai ridicate, fie prevede adoptarea unor măsuri consolidate de către instituțiile financiare și DNFBP-uri pentru a gestiona și atenua riscurile, fie asigură încorporarea acestor informații în evaluările riscurilor efectuate de instituțiile financiare și DNFBP-uri, în scopul gestionării și atenuării riscurilor în mod adecvat. Atunci când Recomandările FATF identifică activități cu risc mai ridicat pentru care sunt necesare măsuri consolidate sau specifice, toate aceste măsuri trebuie aplicate, deși amploarea unor astfel de măsuri poate varia în funcție de nivelul de risc specific.

7. **Risc mai redus** – Țările pot decide să permită măsuri simplificate în cazul în care unele dintre Recomandările FATF impun instituțiilor financiare sau DNFBP-urilor să ia anumite măsuri, cu condiția ca un risc mai redus să fi fost identificat, iar acesta să fie conform cu evaluarea riscurilor asociate cu spălarea banilor și finanțarea terorismului efectuată de țara respectivă, după cum se menționează la punctul 3.

   Indiferent de orice decizie de a specifica anumite categorii de riscuri mai reduse în conformitate cu punctul anterior, țările pot, de asemenea, permite instituțiilor financiare și DNFBP-urilor să aplice măsuri simplificate de verificare prealabilă a clienților (CDD), cu condiția ca dispozițiile prezentate în secțiunea B de mai jos („Obligațiile și deciziile instituțiilor financiare și DNFBP-urilor”) și la punctul 7 de mai jos să fie respectate.

8. **Scutiri** – Țările pot decide să nu aplice unele dintre Recomandările FATF care impun instituțiilor financiare sau DNFBP-urilor să ia anumite măsuri, cu condiția:

   (a) să existe un risc redus dovedit privind spălarea banilor și finanțarea terorismului, care apare doar în circumstanțe limitate și justificate și are legătură cu un anumit tip de instituție sau activitate financiară ori DNFBP; sau

   (b) ca o activitate financiară (alta decât transferul de bani sau valori) să fie desfășurată de către o persoană fizică sau juridică în mod ocazional sau foarte limitat (având în vedere criteriile cantitative și absolute), astfel încât există un risc redus privind spălarea banilor și finanțarea terorismului.

---

[4] După caz, evaluările riscurilor privind AML/CFT la un nivel supranațional ar trebui luate în considerare atunci când se analizează dacă această obligație a fost îndeplinită.

Deşi informaţiile colectate pot varia în funcţie de nivelul de risc, dispoziţiile din Recomandarea 11 privind reţinerea informaţiilor ar trebui aplicate oricăror informaţii obţinute.

9. **Supervizarea și monitorizarea riscurilor** – Supervizorii (sau SRB-urile pentru sectoarele relevante ale DNFBP-urilor) ar trebui să asigure faptul că instituţiile financiare şi DNFBP-urile implementează în mod eficace obligaţiile stabilite mai jos. Atunci când îndeplinesc această funcţie, supervizorii şi SRB-urile ar trebui, după cum şi când este prevăzut conform Notelor interpretative la Recomandările 26 şi 28, să revizuiască profilurile de risc privind spălarea banilor şi finanţarea terorismului şi evaluările riscurilor efectuate de instituţiile financiare şi DNFBP-uri şi să ia în considerare rezultatul acestei revizuiri.

Riscul de PF

10. **Evaluarea riscurilor de PF** – Ţările[5] ar trebui să ia măsuri adecvate pentru a identifica şi evalua riscurile de finanţare a proliferării armelor de distrugere în masă din ţara respectivă, în permanenţă şi pentru: (i) a informa cu privire la potenţialele modificări ale regimului privind CPF din ţara respectivă, inclusiv modificările legilor, ale reglementărilor şi ale altor măsuri; (ii) a ajuta la alocarea şi prioritizarea resurselor pentru CPF de către autorităţile competente; şi (iii) a pune la dispoziţie informaţii pentru evaluările riscurilor privind PF efectuate de instituţiile financiare şi DNFBP-uri. Ţările ar trebui să actualizeze evaluările respective şi să implementeze mecanisme pentru a furniza informaţii adecvate cu privire la rezultate tuturor autorităţilor competente relevante şi SRB-urilor, instituţiilor financiare şi DNFBP-urilor.

11. **Atenuarea riscului de PF** – Ţările ar trebui să ia măsuri adecvate pentru a gestiona şi atenua riscurile identificate de finanţare a proliferării armelor de distrugere în masă. Ţările ar trebui să cunoască mijloacele prin care se pot comite potenţiale abateri de la sancţiunile financiare specifice din ţările lor şi prin care acestea pot fi evitate sau neimplementate, informaţii care pot fi împărtăşite în cadrul autorităţilor competente şi între acestea şi cu sectorul privat. Ţările ar trebui să asigure faptul că instituţiile financiare şi DNFBP-urile iau măsuri pentru identificarea circumstanţelor care pot prezenta riscuri mai ridicate şi asigură faptul că regimurile lor CPF abordează aceste riscuri. Ţările ar trebui să asigure implementarea deplină a Recomandării 7 în orice scenariu de risc. Atunci când există riscuri mai ridicate, ţările ar trebui să le impună instituţiilor financiare şi DNFBP-urilor să ia măsuri proporţionale de gestionare şi atenuare a acestor riscuri. În mod corespunzător, atunci când riscurile sunt mai scăzute, acestea trebuie să asigure faptul că măsurile aplicate sunt proporţionale cu nivelul riscului, asigurând totodată implementarea deplină a sancţiunilor financiare specifice conform Recomandării 7.

B. Obligațiile și deciziile instituțiilor financiare și DNFBP-urilor

Riscurile de ML/TF

12. **Evaluarea riscurilor de MF/TF** – Instituţiile financiare şi DNFBP-urile ar trebui să aibă obligaţia de a lua măsuri adecvate pentru identificarea şi evaluarea riscurilor de spălare a banilor

[5] După caz, evaluările riscurilor privind PF la un nivel supranaţional ar trebui luate în considerare atunci când se analizează dacă această obligaţie a fost îndeplinită.

© 2012-2020

și finanțare a terorismului (pentru clienți, țări sau zone geografice; și produse, servicii, tranzacții sau canale de distribuție). Acestea ar trebui să documenteze acele evaluări pentru a putea demonstra bazele lor, să actualizeze aceste evaluări și să implementeze mecanisme adecvate pentru a furniza informații privind evaluarea riscurilor către autoritățile competente și SRB-uri. Natura și amploarea oricăror evaluări ale riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului ar trebui să corespundă naturii și mărimii întreprinderii. Instituțiile financiare și DNFBP-urile ar trebui să înțeleagă întotdeauna riscurile privind spălarea banilor și finanțarea terorismului, dar autoritățile competente sau SRB-urile pot determina faptul că nu este necesară documentarea individuală a evaluărilor riscurilor dacă riscurile inerente specifice sectorului de activitate sunt clar identificate și înțelese.

13. **Gestionarea și atenuarea riscurilor** – Instituțiile financiare și DNFBP-urile ar trebui să aibă obligația de a institui politici, controale și proceduri care să le permită să gestioneze și să atenueze eficace riscurile care au fost identificate (fie de țara respectivă, fie de instituția financiară sau de DNFBP). Acestea ar trebui să aibă obligația de a monitoriza implementarea acelor controale și de a le îmbunătăți, dacă este nevoie. Politicile, controalele și procedurile ar trebui să fie aprobate de conducerea superioară, iar măsurile luate pentru a gestiona și atenua riscurile (mai ridicate sau mai scăzute) ar trebui să fie consecvente cu dispozițiile naționale și cu îndrumările din partea autorităților competente și a SRB-urilor.

14. **Risc mai ridicat** – Atunci când sunt identificate riscuri mai ridicate, instituțiile financiare și DNFBP-urile ar trebui să aibă obligația de a lua măsuri consolidate pentru a gestiona și atenua riscurile respective.

15. **Risc mai redus** – Atunci când sunt identificate riscuri mai reduse, țările le pot permite instituțiilor financiare și DNFBP-urilor să ia măsuri simplificate pentru a gestiona și atenua riscurile respective.

16. La evaluarea riscurilor, instituțiile financiare și DNFBP-urile ar trebui să ia în considerare toți factorii de risc relevanți înainte să determine nivelul general de risc și nivelul adecvat de atenuare care trebuie aplicate. Instituțiile financiare și DNFBP-urile pot face diferența între amploarea măsurilor în funcție de tipul și nivelul riscului aferente diverșilor factori de risc (de exemplu, într-o situație anume, ele pot aplica o procedură normală de verificare prealabilă a clienților pentru măsurile de acceptare a clienților, dar o procedură consolidată de verificare prealabilă a clienților pentru monitorizarea continuă, sau viceversa).

Riscul de PF

17. **Evaluarea riscului de PF** – Instituțiile financiare și DNFBP-urile ar trebui să aibă obligația de a lua măsuri adecvate pentru identificarea și evaluarea riscurilor de finanțare a proliferării armelor de distrugere în masă. Acest lucru poate fi realizat conform cadrului privind sancțiunile financiare specifice și/sau programele de conformitate existente. Acestea ar trebui să documenteze acele evaluări pentru a putea demonstra bazele lor, să actualizeze aceste evaluări și să implementeze mecanisme adecvate pentru a furniza informații privind evaluarea riscurilor către autoritățile competente și SRB-uri. Natura și amploarea oricăror evaluări ale riscurilor de finanțare a proliferării armelor de distrugere în masă ar trebui să corespundă naturii și mărimii întreprinderii. Instituțiile financiare și DNFBP-urile ar trebui să înțeleagă întotdeauna riscurile de finanțare a proliferării armelor de distrugere în masă, dar autoritățile competente

sau SRB-urile pot determina faptul că nu este necesară documentarea individuală a evaluărilor riscurilor dacă riscurile inerente specifice sectorului de activitate sunt clar identificate și înțelese.

18. **Atenuarea riscului de PF** – Instituțiile financiare și DNFBP-urile ar trebui să instituie politici, controale și proceduri pentru gestionarea și atenuarea eficace a riscurilor care au fost identificate. Acest lucru poate fi realizat conform cadrului privind sancțiunile financiare specifice și/sau programele de conformitate existente. Acestea ar trebui să aibă obligația de a monitoriza implementarea acelor controale și de a le îmbunătăți, dacă este nevoie. Politicile, controalele și procedurile ar trebui să fie aprobate de conducerea superioară, iar măsurile luate pentru a gestiona și atenua riscurile (mai ridicate sau mai scăzute) ar trebui să fie consecvente cu dispozițiile naționale și cu îndrumările din partea autorităților competente și a SRB-urilor. Țările ar trebui să asigure implementarea deplină a Recomandării 7 în orice scenariu de risc. Atunci când există riscuri mai ridicate, țările ar trebui să impună instituțiilor financiare și DNFBP-urilor să ia măsuri proporționale pentru gestionarea și atenuarea riscurilor (adică introducerea unor controale îmbunătățite cu rolul de a detecta posibilele abateri de la sancțiunile financiare specifice conform Recomandării 7, neimplementări sau evitări ale acestora). În mod corespunzător, atunci când riscurile sunt mai scăzute, acestea trebuie să asigure faptul că măsurile respective sunt proporționale cu nivelul riscului, asigurând totodată implementarea deplină a sancțiunilor financiare specifice conform Recomandării 7.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 2

1. Țările ar trebui să elaboreze cadre generale adecvate pentru cooperarea și coordonarea între agenții în vederea combaterii spălării banilor, a finanțării terorismului și a finanțării proliferării. Poate fi elaborat un singur cadru general sau mai multe cadre generale diferite pentru ML, TF, respectiv PF.
2. Astfel de cadre generale ar trebui să fie gestionate de una sau mai multe autorități desemnate sau de un alt mecanism care este responsabil pentru stabilirea politicilor la nivel național și asigurarea cooperării și coordonării între toate agențiile relevante.
3. Cadrele generale între agenții ar trebui să includă autoritățile relevante în combaterea ML, TF și PF. În funcție de organizarea funcțiilor la nivel național, autoritățile relevante pentru astfel de cadre generale ar putea include:
    (a) Departamentele guvernamentale centrale competente (de exemplu, de finanțe, de comerț și industrie, de interne, de justiție și de externe);
    (b) Autoritățile de aplicare a legii, de recuperare a activelor și de urmărire penală;
    (c) Unitățile de informații financiare;
    (d) Agențiile de securitate și informații;
    (e) Autoritățile vamale și frontaliere;
    (f) Supervizorii și organismele de autoreglementare;
    (g) Autoritățile fiscale;
    (h) Autoritățile de control al importurilor și exporturilor;
    (i) Registrele comerțului și, unde există, registrele beneficiarilor reali; și
    (j) Alte agenții relevante.
4. Țările ar trebui să asigure faptul că sunt instituite mecanisme care să permită cooperarea operațională eficace și, după caz, coordonarea și partajarea în timp util ale informațiilor relevante pe plan intern între diverse autorități competente în scopuri operaționale legate de AML, CFT și CPF, atât proactiv, cât și la cerere. Acestea pot include: (a) măsuri de clarificare a rolului, nevoilor de informații și surselor de informații ale fiecărei autorități relevante; (b) măsuri de facilitare în timp util a fluxului de informații între autoritățile relevante (de exemplu, formatele standard și canalele sigure); și (c) mecanisme practice de facilitare a activității între agenții (de exemplu, echipe comune sau platforme de date partajate).

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 3 (INFRACȚIUNEA DE SPĂLARE A BANILOR)

1. Țările ar trebui să incrimineze spălarea banilor în baza Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope din 1988 (Convenția de la Viena) și a Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva crimei organizate transnaționale din 2000 (Convenția de la Palermo).

2. Țările ar trebui să includă infracțiunea de spălare a banilor în rândul infracțiunilor grave, în vederea includerii celei mai largi game de infracțiuni-predicat. Infracțiunile-predicat pot fi descrise prin referință la toate infracțiunile; sau la un prag legat fie de o categorie de infracțiuni grave; fie de pedeapsa cu închisoarea aplicabilă infracțiunii-predicat respective (abordarea pragului); sau la o listă de infracțiuni-predicat; sau la o combinație între aceste abordări.

3. Atunci când țările aplică abordarea pragului, infracțiunile-predicat ar trebui, cel puțin, să cuprindă toate infracțiunile care se încadrează în categoria infracțiunilor grave conform legislației naționale, sau ar trebui să includă infracțiunile care sunt pasibile de o pedeapsă maximă mai mare de un an de închisoare, sau, pentru țările în care există un prag minim pentru infracțiuni în sistemul juridic, infracțiunile-predicat ar trebui să cuprindă toate infracțiunile care sunt pasibile de o pedeapsă minimă de mai mult de șase luni de închisoare.

4. Indiferent de abordarea adoptată, fiecare țară ar trebui, cel puțin, să includă o serie de infracțiuni în fiecare categorie de infracțiuni desemnată. Infracțiunea de spălare a banilor ar trebui să se extindă la orice tip de bunuri, indiferent de valoarea acestora, care provin direct sau indirect din activități ilicite. Pentru a dovedi că anumite bunuri provin din activități ilicite, nu ar trebui să fie necesar ca o persoană să fie condamnată pentru o infracțiune-predicat.

5. Infracțiunile-predicat de spălare a banilor ar trebui să se extindă la acțiunile care au avut loc într-o altă țară, care constituie o infracțiune în țara respectivă și care ar fi constituit o infracțiune-predicat dacă ar fi avut loc pe plan intern. Țările pot specifica faptul că singura condiție preliminară este ca acțiunea să fi constituit o infracțiune-predicat dacă ar fi avut loc pe plan intern.

6. Țările pot specifica faptul că infracțiunea de spălare a banilor nu se aplică persoanelor care au comis infracțiunea-predicat în cazul în care acest lucru este prevăzut în principiile fundamentale din legislația lor internă.

7. Țările ar trebui să asigure faptul că:

   (a) Intenția și cunoștințele necesare pentru a dovedi infracțiunea de spălare a banilor pot fi deduse din circumstanțele faptice obiective.

   (b) Sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive ar trebui aplicate persoanelor fizice condamnate pentru spălarea banilor.

   (c) Răspunderea penală și sancțiunile penale se aplică persoanelor juridice și, în cazul în care acest lucru nu este posibil (ca urmare a principiilor fundamentale de drept intern), acestora li se vor aplica răspunderea civilă sau administrativă și sancțiuni civile sau

© 2012-2020

administrative. Acest lucru nu ar trebui să excludă procedurile penale, civile sau administrative paralele cu privire la persoanele juridice în țările în care sunt disponibile mai multe forme de răspundere. Astfel de măsuri ar trebui să nu aducă atingere răspunderii penale a persoanelor fizice. Toate sancțiunile ar trebui să fie eficace, proporționale și disuasive.

(d) Ar trebui să existe infracțiuni auxiliare corespunzătoare la infracțiunea de spălare a banilor, inclusiv participarea la, asocierea la sau conspirația pentru a comite fapta respectivă, încercarea de a o comite, susținerea comiterii și complicitatea la comitere, facilitarea și consilierea comiterii faptei respective, cu excepția cazului în care acest lucru nu este permis de principiile fundamentale din legislația internă.

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDĂRILE 4 ȘI 38 (CONFISCAREA ȘI MĂSURILE PROVIZORII)

Țările ar trebui să instituie mecanisme care le vor permite autorităţilor lor competente să gestioneze eficace şi, când este necesar, să dispună de bunurile care sunt blocate sau puse sub sechestru ori care au fost confiscate. Aceste mecanisme ar trebui aplicate atât în contextul procedurilor interne, cât şi la cererile din partea altor ţări.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 5 (INFRACȚIUNEA DE FINANȚARE A TERORISMULUI)

A. Obiective

1. Recomandarea 5 a fost elaborată cu obiectivul de a asigura faptul că țările au capacitatea legală de a urmări penal și de a aplica sancțiuni penale pentru persoanele care finanțează terorismul. Având în vedere legătura dintre terorismul internațional și, *inter alia*, spălarea banilor, un alt obiectiv al Recomandării 5 este de a accentua această legătură impunând țărilor să includă infracțiunea de finanțare a terorismului în rândul infracțiunilor-predicat de spălare a banilor.

B. Caracteristicile infracțiunii de finanțare a terorismului

2. Infracțiunile de finanțare a terorismului ar trebui să se extindă la orice persoană care furnizează sau colectează fonduri sau alte active în mod intenționat prin orice mijloace, direct sau indirect, cu intenția ilicită de a le utiliza, sau cunoscând faptul că vor fi utilizate, parțial sau în totalitate: (a) pentru a comite acte teroriste; (b) de o organizație teroristă; sau (c) de către un terorist individual.
3. Finanțarea terorismului include finanțarea deplasării persoanelor care călătoresc într-un alt stat decât statul de reședință sau naționalitate în scopul de a comite, planifica sau pregăti, ori participa la, acte teroriste sau pentru a instrui sau a fi instruite în scopuri teroriste.
4. Incriminarea finanțării terorismului doar în baza ajutorului sau sprijinului acordat, încercării sau conspirării la comiterea unui act terorist nu este o măsură suficientă pentru a asigura conformitatea cu prezenta Recomandare.
5. Finanțarea infracțiunilor teroriste ar trebui să se extindă la orice fonduri sau alte active, indiferent dacă provin dintr-o sursă legitimă sau ilegitimă.
6. Finanțarea infracțiunilor teroriste nu ar trebui să presupună ca fondurile sau alte active: (a) să fi fost într-adevăr folosite pentru a comite un act terorist sau în încercarea de a comite un act terorist; sau (b) să aibă legătură cu un anumit act terorist (anumite acte teroriste).
7. Țările ar trebui să asigure faptul că intenția și cunoștințele necesare pentru a dovedi infracțiunea de finanțare a terorismului pot fi deduse din circumstanțele faptice obiective.
8. Sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive ar trebui aplicate persoanelor fizice condamnate pentru finanțarea terorismului.
9. Răspunderea penală și sancțiunile penale se aplică persoanelor juridice și, în cazul în care acest lucru nu este posibil (ca urmare a principiilor fundamentale de drept intern), acestora li se vor aplica răspunderea civilă sau administrativă și sancțiuni civile sau administrative. Acest lucru nu ar trebui să excludă procedurile penale, civile sau administrative paralele cu privire la persoanele juridice în țările în care sunt disponibile mai multe forme de răspundere. Astfel de măsuri ar trebui să nu aducă atingere răspunderii penale a persoanelor fizice. Toate sancțiunile ar trebui să fie eficace, proporționale și disuasive.

© 2012-2020

10. Încercarea de a comite infracţiunea de finanţare a terorismului ar trebui, de asemenea, să fie încadrată drept infracţiune.

11. Desfăşurarea oricăruia dintre următoarele tipuri de activităţi ar trebui, de asemenea, încadrată drept infracţiune:

    (a) Participarea la o infracţiune în calitate de complice, aşa cum prevede punctul 2 sau 9 din prezenta Notă interpretativă;

    (b) Organizarea sau îndrumarea altor persoane cu scopul de a comite o infracţiune, aşa cum prevede punctul 2 sau 9 din prezenta Notă interpretativă;

    (c) Contribuirea la comiterea unei sau mai multor infracţiuni săvârşite de un grup de persoane care acţionează într-un scop comun, aşa cum prevede punctul 2 sau 9 din prezenta Notă interpretativă. Contribuţia la infracţiune trebuie să fie intenţionată şi fie: (i) făcută în scopul de a promova activitatea infracţională sau în scopurile infracţionale ale grupului, în situaţia în care o astfel de activitate sau un astfel de scop presupune comiterea unei infracţiuni de finanţare a terorismului; fie (ii) făcută având cunoştinţă de intenţia grupului de a comite o infracţiune de finanţare a terorismului.

12. Infracţiunile de finanţare a terorismului ar trebui să se aplice indiferent dacă persoana care se presupune că a săvârşit infracţiunea (infracţiunile) se află în aceeaşi ţară sau într-o ţară diferită de cea în care se află teroristul (gruparea teroristă)/organizaţia teroristă (organizaţiile teroriste) sau în care au avut loc/vor avea loc actele teroriste.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 6 (SANCȚIUNI FINANCIARE SPECIFICE LEGATE DE TERORISM ȘI FINANȚAREA TERORISMULUI)

A. OBIECTIV

1. Recomandarea 6 prevede implementarea în fiecare țară a sancțiunilor financiare specifice pentru a se conforma rezoluțiilor Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite care impun țărilor să înghețe, fără întârziere, fonduri sau alte active și să asigure faptul că nu mai sunt disponibile fonduri sau alte active pentru sau în beneficiul: (i) oricărei persoane[6] sau entități desemnate de către Consiliul de Securitate ale Organizației Națiunilor Unite (Consiliul de Securitate) în baza Capitolului VII din Carta Organizației Națiunilor Unite, așa cum prevede rezoluția Consiliului de Securitate 1267 (din 1999) și rezoluțiile sale ulterioare[7]; sau (ii) oricărei persoane sau entități desemnate de țara respectivă conform rezoluției Consiliului de Securitate 1373 (din 2001).

2. Ar trebui să se pună accentul pe faptul că niciuna dintre obligațiile incluse în Recomandarea 6 nu are rolul de a înlocui alte măsuri sau obligații care ar putea fi deja implementate pentru tratarea fondurilor sau a altor active în contextul unei anchete sau a unor proceduri penale, civile sau administrative, așa cum prevede Recomandarea 4 (confiscarea și măsurile provizorii)[8]. Măsurile prevăzute în Recomandarea 6 pot completa procedurile penale împotriva unei persoane sau entități desemnate și pot fi adoptate de o autoritate competentă sau de o instanță, dar nu depind de existența unor astfel de proceduri. În schimb, Recomandarea 6 se axează pe măsurile preventive care sunt necesare și unice în contextul opririi fluxului de fonduri sau de alte active ale grupării teroriste; și al utilizării fondurilor sau altor active de către gruparea teroristă. Pentru determinarea limitelor unui regim eficace de combatere a finanțării terorismului sau pentru promovarea unui sprijin răspândit pentru acesta, țările trebuie, de asemenea, să respecte drepturile omului, statul de drept și să recunoască drepturile terților părți nevinovate.

---

6 Persoană fizică sau juridică.

7 Recomandarea 6 se aplică tuturor rezoluțiilor actuale și ulterioare rezoluției 1267 (din 1999) și oricărei RCSONU care impune sancțiuni financiare specifice în contextul finanțării terorismului. La momentul emiterii prezentei Note interpretative (februarie 2012), rezoluțiile ulterioare rezoluției 1267 (din 1999) sunt rezoluțiile: 1333 (din 2000), 1363 (din 2001), 1390 (din 2002), 1452 (din 2002), 1455 (din 2003), 1526 (din 2004), 1617 (din 2005), 1730 (din 2006), 1735 (din 2006), 1822 (din 2008), 1904 (din 2009), 1988 (din 2011) și 1989 (din 2011).

8 În baza dispozițiilor stabilite, de exemplu, în Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope (din 1988) (Convenția de la Viena) și în Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva crimei organizate transnaționale (din 2000) (Convenția de la Palermo), care conțin obligații privind blocarea, punerea sub sechestru și confiscarea bunurilor în contextul combaterii crimei transnaționale. În plus, Convenția internațională privind reprimarea finanțării terorismului (din 1999) (Convenția împotriva finanțării terorismului) conține obligații privind blocarea, punerea sub sechestru și confiscarea bunurilor în contextul combaterii finanțării terorismului. Obligațiile respective există separat de obligațiile prevăzute în Recomandarea 6 și în rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite privind finanțarea terorismului.

B. IDENTIFICAREA ȘI DESEMNAREA PERSOANELOR ȘI ENTITĂȚILOR CARE FINANȚEAZĂ SAU SPRIJINĂ ACTIVITĂȚI TERORISTE

3. În cazul rezoluţiei 1267 (din 1999) şi al rezoluţiilor ulterioare, desemnările legate de Al-Qaida sunt stabilite de Comitetul 1267 şi desemnările legate de talibani şi alte ameninţări aferente la adresa Afganistanului sunt stabilite de Comitetul 1988, ambele Comitete acţionând sub autoritatea Capitolului VII din Carta Organizaţiei Naţiunilor Unite. În cazul rezoluţiei 1373 (din 2001), desemnările sunt stabilite, la nivel naţional sau supranaţional, de către ţara sau ţările care acţionează din proprie iniţiativă, sau la cererea unei alte ţări, dacă ţara care primeşte cererea este convinsă, conform principiilor legale aplicabile, că desemnarea cerută este susţinută de temeiuri rezonabile, sau are o bază rezonabilă, sau suspectează ori consideră că reprezentantul propus îndeplineşte criteriile de desemnare din rezoluţia 1373 (din 2001), aşa cum prevede Secţiunea E.

4. Ţările trebuie să aibă autoritatea şi proceduri sau mecanisme eficace pentru a identifica şi iniţia propuneri pentru desemnarea persoanelor şi entităţilor vizate de rezoluţia 1267 (din 1999) şi rezoluţiile ulterioare, conform obligaţiilor stabilite în acele rezoluţii ale Consiliului de Securitate[9]. O astfel de autoritate şi astfel de proceduri sau mecanisme sunt esenţiale pentru a propune desemnarea unor persoane sau entităţi de către Consiliul de Securitate în conformitate cu programele bazate pe lista Consiliului de Securitate, în temeiul rezoluţiilor Consiliului de Securitate. Ţările trebuie să aibă, de asemenea, autoritatea şi proceduri sau mecanisme eficace pentru a identifica şi iniţia desemnarea persoanelor şi entităţilor conform rezoluţiei S/RES/1373 (din 2001), în concordanţă cu obligaţiile stabilite în rezoluţia respectivă a Consiliului de Securitate. O astfel de autoritate şi astfel de proceduri sau mecanisme sunt esenţiale pentru a identifica persoanele şi entităţile care îndeplinesc criteriile identificate în rezoluţia 1373 (din 2001), descrise în Secţiunea E. Regimul unei ţări privind implementarea rezoluţiei 1267 (din 1999) şi a rezoluţiilor ulterioare şi a rezoluţiei 1373 (din 2001) ar trebui să includă următoarele elemente necesare:

   (a) Ţările ar trebui să identifice o autoritate competentă sau o instanţă care să fie responsabilă pentru:

      (i) propunerea către Comitetul 1267 de desemnare a persoanelor sau entităţilor, după caz, care îndeplinesc criteriile de desemnare specifice, aşa cum prevede rezoluţia Consiliului de Securitate 1989 (din 2011) (privind Al-Qaida) şi rezoluţiile conexe, dacă autoritatea respectivă decide să procedeze astfel şi consideră că are probe suficiente pentru a sprijini criteriile de desemnare;

      (ii) propunerea către Comitetul 1988 de desemnare a persoanelor sau entităţilor, după caz, care îndeplinesc criteriile de desemnare specifice, aşa cum prevede rezoluţia Consiliului de Securitate 1988 (din 2011) (privind talibanii şi persoanele asociate talibanilor care constituie o ameninţare la adresa păcii, stabilităţii şi securităţii Afganistanului) şi rezoluţiile conexe, dacă autoritatea respectivă decide să procedeze astfel şi consideră că are probe suficiente pentru a sprijini criteriile de desemnare; şi

[9] Rezoluţiile relevante ale Consiliului de Securitate nu le impun ţărilor să identifice persoane sau entităţi şi să transmită informaţii cu privire la acestea către Comitetele relevante din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, ci să aibă autoritatea şi să implementeze proceduri şi mecanisme eficace pentru a putea proceda astfel.

© 2012-2020

(iii) a desemna persoanele sau entitățile care îndeplinesc criteriile de desemnare specifice, așa cum prevede rezoluția 1373 (din 2001), și fie din propria inițiativă a țării, fie în urma analizării și a transpunerii în practică, dacă este adecvat, o cerere din partea altei țări, dacă țara care primește cererea este convinsă, conform principiilor legale aplicabile, că desemnarea cerută este susținută de temeiuri rezonabile, sau are o bază rezonabilă, pentru a suspecta ori considera că reprezentantul propus îndeplinește criteriile de desemnare din rezoluția 1373 (din 2001), așa cum prevede Secțiunea E.

(b) Țările ar trebui să implementeze un mecanism (mecanisme) pentru identificarea unor persoane sau entități care să fie desemnate, în baza criteriilor de desemnare prevăzute în rezoluția 1988 (din 2011) și rezoluția 1989 (din 2011) și rezoluțiile conexe și în rezoluția 1373 (din 2001) (a se vedea Secțiunea E pentru criteriile de desemnare specifice din cadrul rezoluțiilor relevante ale Consiliului de Securitate). Acest lucru presupune deținerea autorității și a procedurilor sau mecanismelor necesare pentru a analiza și a transpune în practică, după caz, acțiunile inițiate conform mecanismelor de blocare ale altor țări în conformitate cu rezoluția 1373 (din 2001). Pentru a asigura dezvoltarea unei cooperări eficace între țări, acestea trebuie să se asigure că, atunci când primesc o cerere, determină prompt dacă sunt convinse, conform principiilor (supra-)naționale aplicabile, că cererea este susținută de temeiuri rezonabile, sau are o bază rezonabilă, pentru a suspecta sau considera că persoana sau entitatea propusă îndeplinește criteriile de desemnare din rezoluția 1373 (din 2011), așa cum prevede Secțiunea E.

(c) Autoritatea competentă (autoritățile competente) ar trebui să aibă competențe și proceduri sau mecanisme legale adecvate pentru a colecta sau solicita cât de multe informații posibil din partea tuturor surselor relevante pentru a identifica persoanele și entitățile despre care se suspectează sau se consideră, pe temeiuri rezonabile sau pe o bază rezonabilă, că îndeplinesc criteriile de desemnare din rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate.

(d) Atunci când decid dacă să facă sau nu o (propunere de) desemnare, țările ar trebui să aplice un standard probatoriu privind „temeiurile rezonabile" sau „baza rezonabilă". Pentru desemnările conform rezoluției 1373 (din 2001), autoritatea competentă din fiecare țară va aplica standardele legale din propriul sistem juridic în ceea ce privește tipul și cantitatea de probe pentru a determina existența unor „temeiuri rezonabile" sau a unei „baze rezonabile" pentru a decide să desemneze o persoană sau o entitate și, astfel, să inițieze o acțiune potrivit unui mecanism de blocare. Acesta este cazul indiferent dacă desemnarea este propusă din propria inițiativă a țării relevante sau la cererea altei țări. Astfel de (propuneri de) desemnări nu ar trebui să depindă de existența unor proceduri penale.

(e) Atunci când propun către Comitetul 1267 nume spre a fi incluse pe lista sancțiunilor împotriva Al Qaida, în conformitate cu rezoluția 1267 (din 1999) și rezoluțiile ulterioare, țările ar trebui:

(i) să urmeze procedurile și formularele standard de listare, așa cum au fost adoptate de Comitetul 1267;

(ii) să furnizeze cât de multe informații relevante posibil cu privire la numele propus, în special suficiente informații de identificare pentru a permite identificarea corectă și pozitivă a persoanelor, grupurilor, întreprinderilor și entităților și, în măsura în care este posibil, informațiile necesare pentru ca Interpol să poată emite o notificare specială;

(iii) să furnizeze o expunere de motive care conține cât de multe detalii posibil cu privire la baza pentru listare, inclusiv: informații justificative specifice care să ateste că persoana sau entitatea respectivă îndeplinește criteriile de desemnare relevante (a se vedea Secțiunea E pentru criteriile de desemnare specifice din rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate); natura informațiilor; informațiile sau documentele justificative care pot fi furnizate; și detalii cu privire la orice legătură dintre persoanele sau entitățile propuse pentru desemnare și orice persoană sau entitate desemnată în prezent. Această expunere de motive ar trebui să poată fi emisă, la cerere, cu excepția părților pe care statele membre le identifică drept confidențiale pentru Comitetul 1267; și

(iv) să specifice dacă statutul lor de stat care desemnează poate fi făcut cunoscut.

(f) Atunci când propun către Comitetul 1988 nume spre a fi incluse pe lista persoanelor și entităților supuse sancțiunilor internaționale împotriva talibanilor, în conformitate cu rezoluția 1988 (din 2011) și rezoluțiile ulterioare, țările ar trebui:

(i) să urmeze procedurile de listare, așa cum au fost adoptate de Comitetul 1988;

(ii) să furnizeze cât de multe informații relevante posibil cu privire la numele propus, în special suficiente informații de identificare pentru a permite identificarea corectă și pozitivă a persoanelor, grupurilor, întreprinderilor și entităților și, în măsura în care este posibil, informațiile necesare pentru ca Interpol să poată emite o notificare specială; și

(iii) să furnizeze o expunere de motive care conține cât de multe detalii posibil cu privire la baza pentru listare, inclusiv: informații justificative specifice care să ateste că persoana sau entitatea respectivă îndeplinește criteriile de desemnare relevante (a se vedea Secțiunea E pentru criteriile de desemnare specifice din rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate); natura informațiilor; informațiile sau documentele justificative care pot fi furnizate; și detalii cu privire la orice legătură dintre persoanele sau entitățile propuse pentru desemnare și orice persoană sau entitate desemnată în prezent. Această expunere de motive ar trebui să poată fi emisă, la cerere, cu excepția părților pe care statele membre le identifică drept confidențiale pentru Comitetul 1988.

(g) Atunci când îi solicită unei alte țări să pună în practică acțiunile inițiate prin intermediul mecanismului de blocare ce a fost implementat conform rezoluției 1373 (din 2001), țara care a inițiat acțiunile ar trebui să furnizeze cât de multe detalii posibil cu privire la: numele propus, în special suficiente informații de identificare pentru a permite identificarea corectă și pozitivă a persoanelor și entităților; și informații justificative specifice care să ateste că persoana sau entitatea respectivă îndeplinește criteriile de desemnare relevante (a se vedea Secțiunea E pentru criteriile de desemnare specifice din rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate).

(h) Țările ar trebui să implementeze proceduri pentru a putea acționa ex parte împotriva unei persoane sau a unei entități care a fost identificată și a cărei (propunere de) desemnare este luată în considerare.

© 2012-2020

C. BLOCAREA ȘI INTERZICEREA TRANZACȚIILOR CU FONDURI SAU ALTE ACTIVE ALE PERSOANELOR ȘI ENTITĂȚILOR DESEMNATE

5. Țările au obligația de a implementa sancțiuni financiare specifice fără întârziere împotriva persoanelor și entităților desemnate de Comitetul 1267 și Comitetul 1988 (în cazul rezoluției 1267 (din 1999) și al rezoluțiilor ulterioare), atunci când aceste Comitete acționează în temeiul Capitolului VII din Carta Organizației Națiunilor Unite. În cazul rezoluției 1373 (din 2001), obligația țărilor de a lua măsuri de blocare și interzicere a tranzacțiilor cu fonduri și alte active ale persoanelor și entităților desemnate, fără întârziere, este declanșată de o desemnare la nivel (supra-)național, fie din propria inițiativă a țării, fie la cererea altei țări, dacă țara care primește cererea este convinsă, conform principiilor legale aplicabile, că desemnarea cerută este susținută de temeiuri rezonabile, sau are o bază rezonabilă, pentru a suspecta ori considera că reprezentantul propus îndeplinește criteriile de desemnare din rezoluția 1373 (din 2001), așa cum prevede Secțiunea E.

6. Țările ar trebui să determine competența juridică necesară și să identifice autoritățile interne competente responsabile pentru implementarea și aplicarea sancțiunilor financiare specifice, în conformitate cu următoarele standarde și proceduri:

   (a) Țările[10] ar trebui să impună tuturor persoanelor fizice și juridice de pe teritoriul lor să înghețe, fără întârziere și fără înștiințarea prealabilă, fondurile sau alte active ale persoanelor și entităților desemnate. Această obligație ar trebui să se extindă la: toate fondurile sau alte active care sunt deținute sau controlate de o persoană sau o entitate desemnată, și nu doar la acelea care pot fi corelate cu un anumit act terorist, complot sau cu o anumită amenințare; fondurile sau alte active care sunt deținute sau controlate în totalitate sau în comun, direct sau indirect, de persoane sau entități desemnate; și fondurile sau alte active derivate sau generate din fonduri sau alte active deținute sau controlate direct sau indirect de către persoane sau entități desemnate, precum și fondurile sau alte active ale unor persoane și entități care acționează în numele, sau la indicația, unor persoane sau entități desemnate.

   (b) Țările ar trebui să le interzică cetățenilor lor, sau oricăror persoane și entități aflate în jurisdicția lor, să pună la dispoziție fonduri sau alte active, resurse economice, financiare sau alte servicii conexe, direct sau indirect, în totalitate sau în comun, în beneficiul persoanelor sau entităților desemnate; entităților deținute sau controlate, direct sau indirect, de persoane sau entități desemnate; și persoanelor și entităților care acționează în numele, sau la indicația, unor persoane sau entități desemnate, cu excepția cazului în care acestea sunt înregistrate, autorizate sau înștiințate prin alt mijloc în conformitate cu rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate (a se vedea Secțiunea E de mai jos).

---

10 În cazul Uniunii Europene (UE), care este o jurisdicție supranațională conform Recomandării 6, legislația UE se aplică după cum urmează. Activele persoanelor și entităților desemnate sunt blocate conform reglementărilor UE și amendamentelor acestora. Statele membre ale UE pot fi nevoite să ia măsuri suplimentare pentru a implementa acțiunea de blocare și toate persoanele fizice sau juridice de pe teritoriul UE trebuie să respecte măsurile de blocare și să nu pună fonduri la dispoziția persoanelor și entităților desemnate.

(c) Țările ar trebui să implementeze mecanisme pentru comunicarea desemnărilor către sectorul financiar şi DNFBP-uri imediat după luarea unor astfel de măsuri şi să furnizeze îndrumări clare, în special instituţiilor financiare şi altor persoane sau entităţi, inclusiv DNFBP-urilor, care ar putea deţine fonduri sau alte active vizate, cu privire la obligaţiile lor de a acţiona prin intermediul mecanismelor de blocare.

(d) Țările ar trebui să impună instituţiilor financiare şi DNFBP-urilor[11] să raporteze autorităţilor competente orice active blocate sau acţiuni întreprinse în conformitate cu dispoziţiile de interdicţie din cadrul rezoluţiilor relevante ale Consiliului de Securitate, inclusiv tentativele de tranzacţii, şi să asigure faptul că astfel de informaţii sunt utilizate în mod eficace de către autoritățile competente.

(e) Țările ar trebui să adopte măsuri eficace care să protejeze drepturile terţelor părţi *bona fide* care acționează cu bună-credinţă atunci când implementează obligaţiile conform Recomandării 6.

D. RETRAGEREA DE PE LISTĂ, DEBLOCAREA ȘI FURNIZAREA ACCESULUI LA FONDURILE ȘI ALTE ACTIVE BLOCATE

7. Țările ar trebui să proiecteze şi să implementeze proceduri cunoscute public pentru a depune cereri de retragere de pe listă către Consiliul de Securitate în cazul persoanelor şi entităţilor desemnate conform rezoluţiei 1267 (din 1999) şi rezoluţiilor ulterioare care, în opinia ţării respective, nu îndeplinesc sau nu mai îndeplinesc criteriile de desemnare. În eventualitatea în care Comitetul 1267 sau Comitetul 1988 a retras de pe listă o persoană sau o entitate, nu mai există obligaţia de blocare. În cazul cererilor de retragere de pe listă care au legătură cu Al-Qaida, astfel de proceduri şi criterii ar trebui să fie în conformitate cu procedurile adoptate de Comitetul 1267 conform rezoluţiilor Consiliului de Securitate 1730 (din 2006), 1735 (din 2006), 1822 (din 2008), 1904 (din 2009), 1989 (din 2011) şi oricăror alte rezoluţii ulterioare. În cazul cererilor de retragere de pe listă care au legătură cu talibanii şi alte ameninţări aferente la adresa păcii, securităţii şi stabilităţii Afganistanului, astfel de proceduri şi criterii ar trebui să fie în conformitate cu procedurile adoptate de Comitetul 1988 conform rezoluţiilor Consiliului de Securitate 1730 (din 2006), 1735 (din 2006), 1822 (din 2008), 1904 (din 2009), 1989 (din 2011) şi oricăror alte rezoluţii ulterioare.

8. În cazul persoanelor şi entităţilor desemnate conform rezoluţiei 1373 (din 2001), ţările ar trebui să aibă competenţe şi proceduri sau mecanisme juridice adecvate pentru a retrage de pe listă şi a debloca fondurile sau alte active ale persoanelor sau entităţilor care nu mai îndeplinesc criteriile de desemnare. Ţările ar trebui de asemenea să implementeze proceduri care să permită, la cerere, revizuirea deciziilor de desemnare înaintea unei instanţe sau a altei autorităţi competente independente.

9. În cazul persoanelor sau entităţilor cu nume similare sau identice cu ale persoanelor sau entităţilor desemnate, care sunt afectate neintenţionat de mecanismul de blocare (adică un fals pozitiv), ţările ar trebui să proiecteze şi să implementeze proceduri cunoscute public pentru a debloca prompt fondurile sau alte active ale unor astfel de persoane sau entităţi, după verificarea faptului că persoana sau entitatea implicată nu este o persoană sau o entitate desemnată.

[11] Rezoluţiile Consiliului de Securitate se aplică tuturor persoanelor fizice şi juridice din ţara respectivă.

© 2012-2020

10. În cazul în care țările au determinat că fondurile sau alte active ale unor persoane și entități desemnate de Consiliul de Securitate, sau de unul dintre comitetele sale de sancțiuni relevante, sunt necesare pentru a acoperi cheltuieli de bază, pentru plata unor anumite tipuri de taxe, cheltuieli și comisioane pentru servicii sau cheltuieli extraordinare, țările ar trebui să autorizeze accesul la astfel de fonduri sau alte active în conformitate cu procedurile stabilite de Consiliul de Securitate în rezoluția 1452 (din 2002) și în orice alte rezoluții ulterioare. Din aceleași motive, țările ar trebui să autorizeze accesul la fonduri sau alte active dacă măsurile de blocare le sunt aplicate unor persoane sau entități desemnate de către o autoritate (supra-)națională conform rezoluției 1373 (din 2001) și așa cum este prevăzut în rezoluția 1963 (din 2010).

11. Țările ar trebui să asigure un mecanism prin care o persoană sau o entitate desemnată să poată contesta desemnarea sa, cu posibilitatea ca aceasta să fie revizuită de către o autoritate competentă sau o instanță. În ceea ce privește desemnările din lista sancțiunilor împotriva Al-Qaida, țările ar trebui să informeze persoanele sau entitățile desemnate cu privire la disponibilitatea ombudsmanului Biroului Organizației Națiunilor Unite de a accepta petiții de retragere de pe listă, în conformitate cu rezoluția 1904 (din 2009).

12. Țările ar trebui să implementeze mecanisme pentru a comunica retragerea de pe listă și deblocările către sectorul financiar și DNFBP-uri imediat după luarea unor astfel de măsuri și pentru a furniza îndrumări adecvate, în special instituțiilor financiare și altor persoane sau entități, inclusiv DNFBP-urilor, care pot deține fonduri sau alte active vizate, cu privire la obligațiile acestora de a respecta măsurile de retragere de pe listă sau de deblocare.

E. CRITERIILE DE DESEMNARE ALE ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE

13. Criteriile de desemnare așa cum sunt prevăzute în rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite sunt:

    (a) **Rezoluțiile Consiliului de Securitate 1267 (din 1999), 1989 (din 2011) și rezoluțiile ulterioare**[12]:

        (i) orice persoană sau entitate care participă la finanțarea, planificarea, facilitarea, pregătirea sau înfăptuirea unor acțiuni sau activități realizate de, împreună cu, în numele ori în sprijinul Al-Qaida sau al oricărei celule teroriste, al oricărei persoane sau entități afiliate, facțiuni dizidente sau derivat al acesteia; aprovizionarea, vânzarea sau transportarea armelor și a materialelor conexe către acestea; recrutarea pentru acestea; sau sprijinirea acțiunilor sau activităților acestora prin orice alt mijloc[13]; sau

        (ii) orice întreprindere deținută sau controlată, direct sau indirect, de orice persoană sau entitate desemnată conform subsecțiunii 13 litera (a) subpunctul (i) sau de către persoane care acționează în numele sau la indicația acestora.

---

12 Recomandarea 6 este aplicabilă tuturor rezoluțiilor actuale și ulterioare rezoluției 1267 (din 1999). La momentul emiterii prezentei Note interpretative (februarie 2012), rezoluțiile ulterioare rezoluției 1267 (din 1999) sunt: rezoluțiile 1333 (din 2000), 1367 (din 2001), 1390 (din 2002), 1455 (din 2003), 1526 (din 2004), 1617 (din 2005), 1735 (din 2006), 1822 (din 2008), 1904 (din 2009), 1988 (din 2011) și 1989 (din 2011).

13 OP2 din rezoluția 1617 (din 2005) definesc în detaliu criteriile pentru a fi „asociat cu" Al-Qaida sau Usama bin Laden.

(b) **Rezoluțiile Consiliului de Securitate 1267 (din 1999), 1988 (din 2011) și rezoluțiile ulterioare**:

(i) orice persoană sau entitate care participă la finanţarea, planificarea, facilitarea, pregătirea sau înfăptuirea unor acţiuni sau activităţi realizate de, împreună cu, în numele ori în sprijinul celor desemnaţi şi al altor persoane, grupuri, întreprinderi şi entităţi asociate cu talibanii în constituirea unei ameninţări la adresa păcii, stabilităţii şi securităţii Afganistanului; aprovizionarea, vânzarea sau transportarea armelor şi a materialelor conexe către aceştia; recrutarea pentru aceştia; sau sprijinirea acţiunilor şi activităţilor acestora prin orice alt mijloc; sau

(ii) orice întreprindere deţinută sau controlată, direct sau indirect, de orice persoană sau entitate desemnată conform subsecţiunii 13 litera (b) subpunctul (i) din cadrul acestui subpunct sau de către persoane care acţionează în numele sau la indicaţia acestora.

(c) **Rezoluția Consiliului de Securitate 1373 (din 2001)**:

(i) orice persoană sau entitate care comite sau încearcă să comită acte teroriste ori care participă la sau facilitează comiterea unor acte teroriste;

(ii) orice entitate deţinută sau controlată, direct sau indirect, de către orice persoană sau entitate desemnată conform subsecţiunii 13 litera (c) subpunctul (i) din cadrul acestui subpunct; sau

(iii) orice persoană sau entitate care acţionează în numele, sau la indicaţia, oricărei persoane sau entităţi desemnate conform subsecţiunii 13 litera (c) subpunctul (i) din cadrul acestui subpunct.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 7 (SANCȚIUNI FINANCIARE SPECIFICE LEGATE DE PROLIFERAREA ARMELOR DE DISTRUGERE ÎN MASĂ)

A. OBIECTIV

1. Recomandarea 7 le impune țărilor să aplice sancțiuni financiare specifice[14] pentru a asigura conformitatea acestora cu rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite care le impun țărilor să înghețe, fără întârziere, fondurile sau alte active ale oricărei persoane[15] sau entități desemnate și să asigure faptul că niciun fond sau activ nu este disponibil pentru o persoană sau o entitate desemnată, sau în beneficiul unei persoane sau entități desemnate, de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite în temeiul Capitolului VII din Carta Organizației Națiunilor Unite, în conformitate cu rezoluțiile Consiliului de Securitate care au legătură cu prevenirea și întreruperea finanțării proliferării armelor de distrugere în masă.[16]

2. Ar trebui să se sublinieze faptul că niciuna dintre dispozițiile din Recomandarea 7 nu are rolul de a înlocui alte măsuri sau obligații, care se poate să fi fost deja implementate, legate de fonduri sau alte active în contextul unei anchete sau unor proceduri penale, civile sau administrative așa cum prevăd tratatele internaționale sau rezoluțiile Consiliului de Securitate cu privire la neproliferarea armelor de distrugere în masă.[17] Recomandarea 7 se concentrează pe măsurile preventive care sunt necesare și unice în contextul opririi fluxului de fonduri sau

---

14 Recomandarea 7 se concentrează pe sancțiunile financiare specifice. Acestea includ restricții specifice prevăzute în rezoluția Consiliului de Securitate 2231 (din 2015) (a se vedea Anexa B punctul 6 literele (c) și (d)). Cu toate acestea, ar trebui să se ia în considerare faptul că rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite sunt mult mai ample și prevăd alte tipuri de sancțiuni (precum interdicțiile de călătorie) și alte tipuri de dispoziții financiare (precum interdicțiile financiare bazate pe activități, sancțiunile bazate pe categorii și măsurile de vigilență). În ceea ce privește sancțiunile financiare specifice cu privire la finanțarea proliferării armelor de distrugere în masă și alte tipuri de prevederi financiare, FATF a emis îndrumări fără caracter obligatoriu, de care jurisdicțiile sunt încurajate să țină cont atunci când implementează RCSONU-urile relevante.

15 Persoană fizică sau juridică.

16 Recomandarea 7 este aplicabilă tuturor rezoluțiilor actuale ale Consiliului de Securitate care aplică sancțiuni financiare specifice cu privire la finanțarea proliferării armelor de distrugere în masă, oricăror rezoluții ulterioare și oricăror rezoluții viitoare ale Consiliului de Securitate care impun sancțiuni financiare specifice în contextul finanțării proliferării armelor de distrugere în masă. La momentul emiterii prezentei Note interpretative (iunie 2017), rezoluțiile Consiliului de Securitate care aplică sancțiuni financiare specifice cu privire la finanțarea proliferării armelor de distrugere în masă sunt: rezoluțiile 1718 (din 2006), 1874 (din 2009), 2087 (din 2013), 2094 (din 2013), 2270 (din 2016), 2321 (din 2016) și 2356 (din 2017). Rezoluția 2231 (din 2015), care susține Planul de acțiune comun cuprinzător (JCPOA), a eliminat toate prevederile rezoluțiilor cu privire la Iran și finanțarea proliferării, inclusiv 1737 (din 2006), 1747 (din 2007), 1803 (din 2008) și 1929 (din 2010), dar a stabilit restricții specifice, inclusiv sancțiuni financiare specifice. Această rezoluție ridică sancțiunile ca parte a unei abordări etapizate cu angajamente reciproce susținute de Consiliul de Securitate. Data la care JCPOA a fost implementat este 16 ianuarie 2016.

17 În baza dispozițiilor stabilite, de exemplu, în *Tratatul de neproliferare nucleară*, *Convenția privind interzicerea armelor biologice și toxice*, *Convenția privind interzicerea armelor chimice*, și în rezoluțiile Consiliului de Securitate 1540 (din 2004) și 2235 (din 2016). Obligațiile respective există separat de obligațiile prevăzute în Recomandarea 7 și în Nota interpretativă la aceasta.

de alte active către proliferatori sau în scopul proliferării; și a utilizării fondurilor sau a altor active de către proliferatori sau în scopul proliferării, așa cum prevede Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite (Consiliul de Securitate).

B. DESEMNĂRI

3. Desemnările sunt realizate de Consiliul de Securitate în anexele rezoluțiilor relevante sau de Comitetele Consiliului de Securitate constituite conform acestor rezoluții. Statele membre ale Organizației Națiunilor Unite nu au nicio obligație specifică de a face propuneri de desemnări către Consiliul de Securitate sau către Comitetul relevant (Comitetele relevante) al(e) Consiliului de Securitate. Cu toate acestea, sub aspect practic, Consiliul de Securitate sau Comitetul relevant (Comitetele relevante) depind(e) în principal de cererile de desemnare din partea statelor membre. Potrivit rezoluției Consiliului de Securitate 1718 (din 2006), Comitetul relevant ar trebui să promulge orientări în funcție de necesitate pentru a facilita implementarea măsurilor impuse de această rezoluție și de rezoluțiile ulterioare. Rezoluția 2231 (din 2015) prevede adoptarea de către Consiliul de Securitate a măsurilor practice necesare pentru a prelua direct sarcini legate de implementarea rezoluției.

4. Țările ar trebui să ia în considerare stabilirea competențelor și a unor proceduri sau mecanisme eficace pentru a propune Consiliului de Securitate desemnarea unor persoane și entități în conformitate cu rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate care impun sancțiuni financiare specifice în contextul finanțării proliferării armelor de distrugere în masă. În acest sens, țările ar putea lua în considerare următoarele elemente:

   (a) identificarea unei (unor) autorități competente, fie executivă (executive), fie juridică (juridice), ca având responsabilitatea pentru:

      (i) propunerea către Comitetul de Sancțiuni 1718 de desemnare, după caz, a persoanelor sau entităților care îndeplinesc criteriile de desemnare specifice așa cum prevede rezoluția 1718 (din 2006) și rezoluțiile ulterioare[18], dacă autoritatea respectivă decide să procedeze astfel și consideră că are suficiente probe care să sprijine criteriile de desemnare (a se vedea Secțiunea E pentru criteriile de desemnare specifice asociate cu rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate); și

      (ii) propunerea către Consiliul de Securitate de desemnare, după caz, a persoanelor sau entităților care îndeplinesc criteriile de desemnare așa cum prevede rezoluția 2231 (din 2015) și orice alte rezoluții ulterioare, dacă autoritatea respectivă decide să procedeze astfel și consideră că are suficiente probe care să sprijine criteriile de desemnare (a se vedea Secțiunea E pentru criteriile de desemnare specifice asociate cu rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate).

   (b) implementarea unui mecanism (a unor mecanisme) pentru identificarea unor persoane sau entități care să fie desemnate, în baza criteriilor de desemnare prevăzute în

[18] Recomandarea 7 este aplicabilă tuturor rezoluțiilor actuale și rezoluțiilor viitoare ulterioare rezoluției 1718 (din 2006). La momentul emiterii prezentei Note interpretative (iunie 2017), rezoluțiile ulterioare rezoluției 1718 (din 2006) sunt: rezoluția 1874 (din 2009), rezoluția 2087 (din 2013), rezoluția 2094 (din 2013), rezoluția 2270 (din 2016), rezoluția 2321 (din 2016) și rezoluția 2356 (din 2017).

© 2012-2020

rezoluțiile 1718 (din 2006), 2231 (din 2015) și rezoluțiile ulterioare și orice rezoluții ulterioare viitoare (a se vedea Secțiunea E pentru criteriile de desemnare specifice din cadrul rezoluțiilor relevante ale Consiliului de Securitate). Astfel de proceduri ar trebui să asigure determinarea faptului dacă există temeiuri rezonabile sau o bază rezonabilă pentru propunerea de desemnare conform principiilor (supra-)naționale aplicabile.

(c) deținerea competenței și a unor proceduri sau mecanisme juridice adecvate pentru a colecta sau solicita cât mai multe informații posibil de la toate sursele relevante pentru a identifica persoanele și entitățile despre care se suspectează sau se consideră, pe temeiuri rezonabile sau pe o bază rezonabilă, că îndeplinesc criteriile de desemnare din rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate.

(d) când decid dacă să propună sau nu o desemnare, luând în considerare criteriile din Secțiunea E din prezenta Notă interpretativă. În cazul propunerilor de desemnare, autoritatea competentă din fiecare țară va aplica dispozițiile legale din propriul sistem juridic, ținând cont de drepturile omului, respectând statul de drept și recunoscând drepturile terțelor părți nevinovate.

(e) când propun nume către Comitetul de Sancțiuni 1718, conform rezoluției 1718 (din 2006) și rezoluțiilor ulterioare, sau către Consiliul de Securitate, conform rezoluției 2231 (din 2015) și oricăror rezoluții ulterioare viitoare, furnizând cât mai multe detalii posibil cu privire la:

(i) numele propuse, în special, informații de identificare suficiente pentru a permite identificarea corectă și pozitivă a persoanelor și entităților; și

(ii) informații justificative specifice care să ateste că persoana sau entitatea îndeplinește criteriile de desemnare relevante (a se vedea Secțiunea E pentru criteriile de desemnare specifice din rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate).

(f) implementarea unor proceduri pentru a putea, atunci când este necesar, acționa ex parte împotriva unei persoane sau a unei entități care a fost identificată și a cărei propunere de desemnare este luată în considerare.

C. BLOCAREA ȘI INTERZICEREA TRANZACȚIILOR CU FONDURI SAU ALTE ACTIVE ALE PERSOANELOR ȘI ENTITĂȚILOR DESEMNATE

5. Țările au obligația de a implementa fără întârziere sancțiuni financiare specifice împotriva persoanelor și entităților desemnate:

(a) în cazul rezoluției 1718 (din 2006) și al rezoluțiilor ulterioare, de către Consiliul de Securitate în anexele la rezoluțiile relevante sau de Comitetul de Sancțiuni 1718 al Consiliului de Securitate[19]; și

[19] Așa cum prevede rezoluția 2270 (din 2016) (OP32), acest lucru se aplică de asemenea entităților Guvernului Republicii Populare Democrate Coreene sau ale Partidului Muncitoresc din Coreea pe care țările le determină ca fiind asociate cu programele RPDC din domeniul nuclear sau legate de rachete balistice sau alte activități interzise de rezoluția 1718 (din 2006) și de rezoluțiile ulterioare.

(b) în cazul rezoluţiei 2231 (din 2015) şi al oricăror rezoluţii ulterioare viitoare ale Consiliului de Securitate,

atunci când acţionează în temeiul Capitolului VII din Carta Organizaţiei Naţiunilor Unite.

6. Ţările ar trebui să determine competenţa juridică necesară şi să identifice autorităţile interne competente responsabile pentru implementarea şi aplicarea sancţiunilor financiare specifice, în conformitate cu următoarele standarde şi proceduri:

(a) Ţările[20] ar trebui să impună tuturor persoanelor fizice şi juridice de pe teritoriul lor să îngheţe, fără întârziere şi fără înştiinţarea prealabilă, fondurile sau alte active ale persoanelor şi entităţilor desemnate. Această obligaţie ar trebui să se extindă la: toate fondurile sau alte active care sunt deţinute sau controlate de o persoană sau o entitate desemnată, şi nu doar la acelea care pot fi corelate cu un anumit act, complot sau cu o anumită ameninţare de proliferare; fondurile sau alte active care sunt deţinute sau controlate în totalitate sau în comun, direct sau indirect, de persoane sau entităţi desemnate; şi fondurile sau alte active derivate sau generate din fonduri sau alte active deţinute sau controlate direct sau indirect de către persoane sau entităţi desemnate, precum şi fondurile sau alte active ale unor persoane şi entităţi care acţionează în numele, sau la indicaţia, unor persoane sau entităţi desemnate.

(b) Ţările ar trebui să asigure faptul că împiedică disponibilizarea oricăror fonduri sau alte active de către cetăţenii lor sau de către alte persoane sau entităţi aflate pe teritoriul lor, pentru persoanele sau entităţile desemnate sau în beneficiul acestora, cu excepţia cazului în care acestea sunt înregistrate, autorizate sau înştiinţate prin orice alt mijloc în conformitate cu rezoluţiile relevante ale Consiliului de Securitate (a se vedea Secţiunea E de mai jos).

(c) Ţările ar trebui să implementeze mecanisme pentru comunicarea desemnărilor către instituţiile financiare şi DNFBP-uri imediat după luarea unor astfel de măsuri şi să furnizeze îndrumări clare, în special instituţiilor financiare şi altor persoane sau entităţi, inclusiv DNFBP-urilor, care ar putea deţine fonduri sau alte active vizate, cu privire la obligaţiile lor de a acţiona prin intermediul mecanismelor de blocare.

(d) Ţările ar trebui să le impună instituţiilor financiare şi DNFBP-urilor[21] să raporteze autorităţilor competente orice active blocate sau acţiuni întreprinse în conformitate cu dispoziţiile de interdicţie din cadrul rezoluţiilor relevante ale Consiliului de Securitate, inclusiv tentativele de tranzacţii, şi să asigure faptul că astfel de informaţii sunt utilizate în mod eficace de către autorităţile competente.

(e) Ţările ar trebui să adopte măsuri eficace care să protejeze drepturile terţelor părţi *bona fide* care acţionează cu bună-credinţă atunci când implementează obligaţiile conform Recomandării 7.

---

20 În cazul Uniunii Europene (UE), care este considerată jurisdicţie supranaţională de către FATF conform Recomandării 7, activele persoanelor şi entităţilor desemnate sunt blocate conform deciziilor Consiliului în domeniul politicii externe şi de securitate comune a UE (PESC) şi reglementărilor Consiliului (conform amendamentelor). Statele membre ale UE pot fi nevoite să ia măsuri suplimentare pentru a implementa acţiunea de blocare şi toate persoanele fizice sau juridice de pe teritoriul UE trebuie să respecte măsurile de blocare şi să nu pună fonduri la dispoziţia persoanelor şi entităţilor desemnate.

21 Rezoluţiile Consiliului de Securitate se aplică tuturor persoanelor fizice şi juridice din ţara respectivă.

© 2012-2020

(f) Țările ar trebui să adopte măsuri adecvate de monitorizare a instituțiilor financiare și a DNFBP-urilor și să asigure conformitatea acestora cu legile relevante sau măsurile aplicabile care reglementează obligațiile din cadrul Recomandării 7. Neconformitatea cu astfel de legi sau măsuri aplicabile ar trebui să atragă sancțiuni civile, administrative sau penale.

D. RETRAGEREA DE PE LISTĂ, DEBLOCAREA ȘI FURNIZAREA ACCESULUI LA FONDURILE ȘI ALTE ACTIVE BLOCATE

7. Țările ar trebui să proiecteze și să implementeze proceduri cunoscute public pentru a depune cereri de retragere de pe listă către Consiliul de Securitate în cazul persoanelor și entităților desemnate care, în opinia țării respective, nu îndeplinesc sau nu mai îndeplinesc criteriile de desemnare. De îndată ce Consiliul de Securitate sau Comitetul de Sancțiuni relevant a retras de pe listă o persoană sau o entitate, nu mai există obligația de blocare. În cazul rezoluției 1718 (din 2006) și al rezoluțiilor ulterioare, astfel de proceduri și criterii ar trebui să fie conforme oricăreia dintre îndrumările sau procedurile aplicabile adoptate de Consiliul de Securitate conform rezoluției 1730 (din 2006) și oricăror rezoluții ulterioare, inclusiv cele ale mecanismului Punctului Focal stabilit conform rezoluției respective. Țările ar trebui să le permită persoanelor și entităților listate să înainteze o cerere de retragere de pe listă către Punctul Focal de retragere stabilit în acest scop conform rezoluției 1730 (din 2006) sau ar trebui să informeze persoanele sau entitățile desemnate să petiționeze Punctul Focal în mod direct.

8. În cazul persoanelor sau entităților cu nume similare sau identice cu ale persoanelor sau entităților desemnate, care sunt afectate neintenționat de mecanismul de blocare (adică un fals pozitiv), țările ar trebui să proiecteze și să implementeze proceduri cunoscute public pentru a debloca prompt fondurile sau alte active ale unor astfel de persoane sau entități, după verificarea faptului că persoana sau entitatea implicată nu este o persoană sau o entitate desemnată.

9. Atunci când țările au determinat că sunt îndeplinite condițiile de excludere prevăzute în rezoluția 1718 (din 2006) și rezoluția 2231 (din 2015), acestea ar trebui să permită accesul la fonduri sau alte active în conformitate cu procedurile prevăzute în rezoluțiile respective.

10. Țările ar trebui să permită adăugarea în conturile blocate conform rezoluției 1718 (din 2006) sau rezoluției 2231 (din 2015) a unei dobânzi sau a altor câștiguri datorate din conturile respective sau a plăților datorate în temeiul contractelor, acordurilor sau obligațiilor care au apărut înainte de data la care aceste conturi au devenit obiectul dispozițiilor prezentei rezoluții, cu condiția ca orice astfel de dobânzi, alte câștiguri și plăți să facă în continuare obiectul acestor dispoziții și să fie blocate.

11. Măsurile de blocare adoptate conform rezoluției 1737 (din 2006) și continuate conform rezoluției 2231 (din 2015), sau adoptate conform rezoluției 2231 (2015), nu ar trebui să împiedice persoanele sau entitățile desemnate să facă orice plată datorată în temeiul unui contract în care s-a angajat anterior listării persoanei sau entității respective, cu condiția ca:

(a) țările relevante să fi determinat faptul că respectivul contract nu este legat de niciunul dintre elementele, materialele, echipamentele, bunurile, tehnologiile, asistența, formarea, asistența financiară, investițiile, brokerajul sau serviciile interzise la care se face referire în rezoluția 2231 (din 2015) și în orice rezoluții ulterioare viitoare;

(b) țările relevante să fi determinat că plata respectivă nu este recepționată direct sau indirect de către o persoană sau o entitate care face obiectul măsurilor de la punctul 6 din Anexa B la rezoluția 2231 (din 2015); și

(c) țările relevante să fi înștiințat în prealabil Consiliul de Securitate cu privire la intenția de a efectua sau recepționa astfel de plăți sau de a autoriza, după caz, deblocarea fondurilor, a altor active financiare sau resurse economice în acest scop, cu zece zile lucrătoare înaintea unei astfel de autorizări.[22]

12. Țările ar trebui să implementeze mecanisme pentru a comunica retragerea de pe listă și deblocarea către sectorul financiar și DNFBP-uri imediat după luarea unor astfel de măsuri și pentru a furniza îndrumări adecvate, în special instituțiilor financiare și altor persoane sau entități, inclusiv DNFBP-urilor, care pot deține fonduri sau alte active vizate, cu privire la obligațiile acestora de a respecta măsurile de retragere de pe listă și de deblocare.

E. CRITERIILE DE DESEMNARE ALE ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE

13. Criteriile de desemnare, așa cum prevăd rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, sunt:

(a) **Privind RPDC – Rezoluțiile 1718 (din 2006), 2087 (din 2013), 2094 (din 2013) și 2270 (din 2016)**:

(i) orice persoană sau entitate care este implicată în programele Republicii Populare Democrate Coreene (RPDC) legate de armele nucleare, rachetele balistice și alte arme de distrugere în masă;

(ii) orice persoană sau entitate care oferă sprijin pentru programele RPDC legate de armele nucleare, rachetele balistice și alte arme de distrugere în masă, inclusiv prin mijloace ilicite;

(iii) orice persoană sau entitate care acționează în numele, sau la indicația, oricărei persoane sau entități desemnate conform subsecțiunii 13 litera (a) subpunctul (i) sau subsecțiunii 13 litera (a) subpunctul (ii)[23];

(iv) orice persoană juridică sau entitate deținută sau controlată, direct sau indirect, de către orice persoană sau entitate desemnată conform subsecțiunii 13 litera (a) subpunctul (i) sau subsecțiunii 13 litera (a) subpunctul (ii)[24];

---

22 În cazul în care persoana sau entitatea desemnată este o instituție financiară, jurisdicțiile ar trebui să țină cont de îndrumările FATF emise drept anexă la documentul *Implementarea prevederilor financiare din cadrul rezoluțiilor Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite pentru a combate proliferarea armelor de distrugere în masă, adoptate în iunie 2013*.

23 Fondurile sau activele acestor persoane sau entități sunt blocate indiferent dacă sunt identificate în mod specific de Comitet. Mai mult decât atât, rezoluția 2270 (din 2016) OP23 a extins aria de acoperire a obligațiilor privind sancțiunile financiare specifice conform rezoluției 1718 (din 2006), aplicând obligațiile respective și navelor Ocean Maritime Management Company specificate în Anexa III la rezoluția 2270 (din 2016).

24 Ibidem.

© 2012-2020

(v) orice persoană sau entitate care a ajutat la evitarea sancțiunilor sau încălcarea prevederilor rezoluțiilor 1718 (din 2006) și 1874 (din 2009);

(vi) orice persoană sau entitate care a contribuit la programele interzise ale RPDC, la activitățile interzise de rezoluțiile legate de RPDC sau la evitarea prevederilor; sau

(vii) orice entitate a Guvernului Republicii Populare Democrate Coreene sau a Partidului Muncitoresc din Coreea sau orice persoană ori entitate care acționează în numele sau la indicația acestora sau al oricărei entități deținute sau controlate de acestea pe care țările le determină ca fiind asociate cu programele RPDC din domeniul nuclear sau legate de rachete balistice sau alte activități interzise de rezoluția 1718 (din 2006) și de rezoluțiile ulterioare.

(b) **Privind Iranul – Rezoluția 2231 (din 2015)**:

(i) orice persoană sau entitate care este implicată în, asociată direct cu sau oferă sprijin pentru activitățile nucleare sensibile cu risc de proliferare ale Iranului contrare angajamentelor Iranului din cadrul Planului de Acțiune Comun Cuprinzător (JCPOA) sau pentru perfecționarea unor vectori de transport al armelor nucleare, inclusiv prin implicarea în procurarea unor elemente, bunuri, echipamente, materiale și tehnologii interzise specificate în Anexa B la rezoluția 2231 (din 2015);

(ii) orice persoană sau entitate care ajută persoane sau entități desemnate să evite sau să acționeze într-o manieră incompatibilă cu JCPOA sau cu rezoluția 2231 (din 2015); și

(iii) orice persoană sau entitate care acționează în numele sau la indicația oricărei persoane sau entități din subsecțiunea 13 litera (b) subpunctul (i), subsecțiunea 13 litera (b) subpunctul (ii) și/sau subsecțiunea 13 litera (b) subpunctul (iii) sau orice entități deținute sau controlate de acestea.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 8 (ORGANIZAȚII NONPROFIT)

A. INTRODUCERE

1. Având în vedere varietatea de forme juridice pe care le pot avea organizațiile nonprofit (ONG-uri), în funcție de țară, FATF a adoptat o definiție funcțională a ONG-urilor. Această definiție se bazează pe activitățile și caracteristicile unei organizații care o expun la riscul de abuz în scopul finanțării terorismului, și nu pe simplul fapt că aceasta desfășoară o activitate fără scop lucrativ. În contextul prezentei Recomandări, ONG se referă la o persoană juridică, un angajament legal sau o organizație implicat(ă) în principal în strângerea sau distribuirea de fonduri în scopuri caritabile, religioase, culturale, educaționale, sociale sau fraternale sau în scopul de a desfășura alte tipuri de „fapte bune". Fără a aduce atingere Recomandării 1, prezenta Recomandare se aplică doar ONG-urilor care se încadrează în definiția FATF a unui ONG. Aceasta nu se aplică întregului univers al ONG-urilor.

2. ONG-urile au un rol esențial în economia mondială și în multe dintre economiile și sistemele sociale naționale. Eforturile acestora completează activitatea sectoarelor guvernamentale și economice în a oferi servicii esențiale, confort și speranță persoanelor nevoiașe din întreaga lume. FATF recunoaște importanța vitală a ONG-urilor în furnizarea acestor servicii caritabile importante, precum și dificultatea de a oferi asistență celor nevoiași, adesea aflați în zone cu risc ridicat și de conflict și laudă eforturile ONG-urilor de a satisface astfel de nevoi. FATF recunoaște, de asemenea, intenția și eforturile curente ale ONG-urilor de a promova transparența în cadrul operațiunilor lor și de a preveni abuzurile în scopul finanțării terorismului, inclusiv prin dezvoltarea unor programe cu rolul de a descuraja radicalizarea și extremismul violent. Campania de combatere a finanțării terorismului aflată în desfășurare la nivel internațional a identificat cazuri în care teroriștii și organizațiile teroriste exploatează anumite ONG-uri din acest sector pentru a strânge și transfera fonduri, a oferi sprijin logistic, a încuraja recrutarea în scopuri teroriste sau pentru a susține prin orice alt mijloc organizațiile teroriste și activitatea acestora. De asemenea, au existat cazuri în care teroriștii au înființat organizații caritabile false sau au fost implicați în strângeri de fonduri frauduloase în scopuri teroriste. Aceste abuzuri nu doar că facilitează activitatea teroristă, ci și subminează gradul de încredere al donatorilor și periclitează integritatea ONG-urilor. Prin urmare, protejarea ONG-urilor de abuzurile în scopul finanțării terorismului este atât o parte esențială din lupta globală împotriva terorismului, cât și un pas necesar pentru a păstra integritatea ONG-urilor și a comunității de donatori. Măsurile de protecție a ONG-urilor împotriva potențialelor abuzuri în scopul finanțării terorismului ar trebui să fie specifice și aliniate la abordarea bazată pe riscuri. Este de asemenea important ca astfel de măsuri să fie implementate într-o manieră care respectă obligațiile țărilor conform Cartei Organizației Națiunilor Unite și legislației internaționale în domeniul drepturilor omului.

3. Unele ONG-uri pot fi vulnerabile la abuzurile în scopul finanțării terorismului făcute de teroriști din mai multe motive. ONG-urile se bucură de încrederea publicului, au acces la surse considerabile de fonduri și folosesc intensiv numerarul. Mai mult decât atât, prezența globală a unor ONG-uri oferă un cadru pentru operațiuni și tranzacții financiare naționale și internaționale, adesea în interiorul sau în apropierea acelor zone care sunt cele mai expuse la activitățile teroriste. În unele cazuri, organizațiile teroriste au profitat de acest fapt și de alte caracteristici pentru a se infiltra în unele ONG-uri și a utiliza în mod abuziv fondurile și operațiunile acestora pentru a ascunde sau a susține activități teroriste.

© 2012-2020

B. OBIECTIVE ȘI PRINCIPII GENERALE

4. Obiectivul Recomandării 8 este de a asigura faptul că ONG-urile nu sunt utilizate abuziv de către organizațiile teroriste: (i) pentru a se prezenta drept entități legitime; (ii) pentru a exploata entitățile legitime în scopul finanțării terorismului, inclusiv în scopul de a ocoli măsurile de blocare a activelor; sau (iii) pentru a ascunde sau disimula deturnarea unor fonduri cu destinații licite în scopuri teroriste. În prezenta Notă interpretativă, abordarea utilizată pentru a atinge acest obiectiv se bazează pe următoarele principii generale:

(a) O abordare bazată pe riscuri care aplică măsuri punctuale în cazul unor amenințări identificate la adresa ONG-urilor generate de abuzurile în scopul finanțării terorismului este esențială având în vedere diversitatea din sectoarele naționale individuale, măsura diferită în care părțile din fiecare sector pot fi vulnerabile la abuzurile asociate cu finanțarea terorismului, nevoia de a asigura faptul că activitatea caritabilă legitimă va prospera în continuare și resursele și autoritățile limitate disponibile pentru combaterea finanțării terorismului în fiecare țară.

(b) Flexibilitatea în elaborarea unui răspuns național la abuzurile privind ONG-urile în scopul finanțării terorismului este esențială pentru a-i permite acestuia să evolueze în timp, deoarece se confruntă cu natura schimbătoare a amenințării de finanțare a terorismului.

(c) Abuzurile comise în trecut și în prezent la adresa ONG-urilor în scopul finanțării terorismului le impun țărilor să adopte măsuri eficace și proporționale, care ar trebui să fie proporționale cu riscurile identificate printr-o abordare bazată pe riscuri.

(d) Măsurile punctuale adoptate de țări pentru a proteja ONG-urile de abuzurile în scopul finanțării terorismului nu ar trebui să întrerupă sau să descurajeze activitățile caritabile legitime. Din contră, astfel de măsuri ar trebui să promoveze răspunderea și să genereze un grad mai mare de încredere în rândul ONG-urilor, al comunității de donatori și al publicului general privind faptul că fondurile și serviciile caritabile ajung la beneficiarii legitimi vizați. Sistemele care promovează atingerea unui grad ridicat de răspundere, integritate și încredere publică în gestionarea și funcționarea ONG-urilor sunt esențiale pentru a asigura faptul că acestea nu pot fi abuzate în scopul finanțării terorismului.

(e) Țărilor li se impune să identifice ONG-urile care fie sunt exploatate de teroriști sau organizații teroriste, fie susțin în mod conștient astfel de organizații și să ia măsuri eficace și proporționale împotriva acestora ținând cont de aspectele specifice ale fiecărui caz. Țările ar trebui să aibă ca obiectiv, după caz, prevenirea și urmărirea penală ale activităților de finanțare a terorismului și ale altor forme de susținere a terorismului. Atunci când ONG-urile suspectate de sau implicate în finanțarea terorismului sau alte forme de susținere a terorismului sunt identificate, prima prioritate a țărilor ar trebui să fie anchetarea și oprirea finanțării sau susținerii terorismului. Măsurile luate în acest scop ar trebui, în măsura în care este posibil în mod rezonabil, să minimizeze impactul negativ asupra beneficiarilor legitimi și nevinovați ai activității caritabile. Totuși, acest interes nu scuză necesitatea de a lua măsuri imediate și eficace pentru a promova interesul imediat de a opri finanțarea terorismului sau alte forme de susținere a acestuia din partea ONG-urilor.

(f) Dezvoltarea unor relații de cooperare între sectorul public și privat și ONG-uri este esențială pentru înțelegerea riscurilor ONG-urilor și a strategiilor de atenuare a acestora,

creșterea gradului de conștientizare, sporirea eficacității și promovarea capacităților de combatere a abuzurilor comise la adresa ONG-urilor în scopul finanțării terorismului. Țările ar trebui să încurajeze cercetarea academică în domeniu și schimbul de informații în cadrul ONG-urilor pentru a aborda problemele legate de finanțarea terorismului.

C. MĂSURI

5. Fără a aduce atingere dispozițiilor din Recomandarea 1, având în vedere faptul că nu toate ONG-urile prezintă un risc inerent ridicat (și unele dintre acestea pot prezenta un risc scăzut sau zero), țările ar trebui să identifice ce subcategorie de organizații se încadrează în definiția FATF a ONG-urilor. În acest sens, țările ar trebui să utilizeze toate sursele relevante de informații pentru a identifica trăsăturile ONG-urilor și tipul de ONG-uri care, ca urmare a activităților sau caracteristicilor lor, sunt predispuse la riscul de abuz în scopul finanțării terorismului.[25] De asemenea, este esențial să se identifice natura amenințărilor generate de entitățile teroriste la adresa ONG-urilor care sunt predispuse la astfel de riscuri, precum și modul în care teroriștii abuzează de ONG-urile respective. Țările ar trebui să revizuiască gradul de adecvare al măsurilor, inclusiv al legilor și reglementărilor, care au legătură cu subcategoria organizațiilor din sectorul ONG-urilor care ar putea fi abuzate în scopul susținerii finanțării terorismului pentru a putea adopta măsuri proporționale și eficace pentru a aborda riscurile identificate. Aceste măsuri pot avea forme variate și pot fi sau nu sub formă scrisă. Țările ar trebui de asemenea să reevalueze periodic sectorul prin revizuirea informațiilor noi cu privire la vulnerabilitățile potențiale ale sectorului la activitățile teroriste pentru a asigura implementarea eficace a măsurilor.

6. Există o gamă largă de abordări pentru identificarea, prevenirea și combaterea abuzului asupra ONG-urilor în scopul finanțării terorismului. O abordare eficace ar trebui să implice toate cele patru elemente următoare: (a) promovarea continuă, (b) supervizarea sau monitorizarea specifice bazate pe riscuri, (c) investigarea și colectarea eficace ale informațiilor și (d) mecanisme eficace de cooperare internațională. Următoarele măsuri reprezintă exemple de acțiuni specifice pe care țările ar trebui să le adopte cu privire la fiecare dintre aceste elemente pentru a proteja ONG-urile de potențialele abuzuri în scopul finanțării terorismului.

   (a) Promovarea continuă a problemelor legate de finanțarea terorismului

      (i) Țările ar trebui să aibă politici clare pentru a promova răspunderea, integritatea și încrederea publică în administrarea și gestionarea ONG-urilor.

      (ii) Țările ar trebui să încurajeze și să elaboreze programe educaționale și de promovare pentru a crește și spori gradul de conștientizare în rândul ONG-urilor, precum și al comunității de donatori cu privire la potențialele vulnerabilități ale ONG-urilor la abuzurile în scopul finanțării terorismului și la riscurile de finanțare a terorismului, precum și la măsurile pe care ONG-urile le pot adopta pentru a se proteja împotriva acestor abuzuri.

[25] De exemplu, astfel de informații ar putea fi furnizate de organismele de reglementare, autoritățile fiscale, FIU-uri, organizațiile donatoare sau autoritățile de aplicare a legii și serviciile de informații.

© 2012-2020

(iii) Țările ar trebui să colaboreze cu ONG-urile pentru a elabora și perfecționa cele mai bune practici de abordare a riscurilor de finanțare a terorismului și a vulnerabilităților, protejându-le astfel de abuzurile în scopul finanțării terorismului.

(iv) Țările ar trebui să încurajeze ONG-urile să efectueze tranzacții prin intermediul unor canale financiare reglementate, ori de câte ori este posibil, ținând cont de capacitățile variate ale sectoarelor financiare din diferite țări și din diferite domenii de preocupări caritabile și umanitare urgente.

(b) Supervizarea sau monitorizarea specifică bazată pe riscuri a ONG-urilor

Țările ar trebui să ia măsuri pentru a promova o supervizare sau o monitorizare eficace. O abordare „general valabilă" ar fi incompatibilă cu implementarea adecvată a unei abordări bazate pe riscuri așa cum este stipulat în Recomandarea 1 din Standardele FATF. În practică, țările ar trebui să poată demonstra faptul că măsurile bazate pe riscuri se aplică ONG-urilor care sunt predispuse la riscurile de abuz în scopul finanțării terorismului. Este posibil de asemenea ca măsurile de reglementare sau de altă natură existente să trateze deja suficient riscul actual asociat cu finanțarea terorismului la care sunt supuse ONG-urile dintr-o jurisdicție; totuși, riscurile de finanțare a terorismului pentru sectorul respectiv ar trebui revizuite periodic. Autoritățile adecvate ar trebui să monitorizeze conformitatea ONG-urilor cu dispozițiile prezentei Recomandări, inclusiv cu măsurile bazate pe riscuri care li se aplică.[26] Autoritățile adecvate ar trebui să fie în măsură să aplice sancțiuni eficace, proporționale și disuasive în cazul în care ONG-urile sau persoanele care acționează în numele acestora încalcă aceste dispoziții.[27] În continuare sunt prezentate câteva exemple de măsuri care ar putea fi aplicate ONG-urilor, parțial sau în totalitate, în funcție de riscurile identificate:

(i) ONG-urilor le poate fi impus să obțină o autorizație sau o înregistrare. Aceste informații ar trebui să le fie disponibile autorităților competente și se încurajează publicarea lor.[28]

(ii) ONG-urilor le poate fi impus să păstreze informații cu privire la: (1) scopul și obiectivele activităților declarate; și (2) identitatea persoanei (persoanelor) care deține (dețin), controlează sau direcționează activitățile, inclusiv a persoanelor aflate în funcții administrative, a membrilor consiliului de administrație și a administratorilor de active. Aceste informații ar putea fi publicate fie direct de ONG, fie prin intermediul autorităților adecvate.

---

26 În acest context, normele și reglementările pot include norme și standarde aplicate de organizațiile de autoreglementare și instituțiile de acreditare.

27 Gama unor astfel de sancțiuni poate cuprinde blocarea conturilor, destituirea administratorilor de active, amenzi, retragerea certificării, pierderea autorizației sau radierea. Aceasta nu ar trebui să excludă proceduri penale, civile sau administrative paralele cu privire la ONG-uri sau, după caz, persoanele care acționează în numele acestora.

28 Nu sunt necesare dispoziții specifice privind autorizarea sau înregistrarea în scopul combaterii finanțării terorismului. De exemplu, în unele țări, ONG-urile sunt deja înregistrate de autoritățile fiscale și sunt monitorizate cu scopul de a stabili dacă îndeplinesc condițiile necesare pentru un tratament fiscal favorabil (precum credite fiscale sau scutiri de taxe).

(iii) ONG-urilor le poate fi impus să emită situații financiare anuale care să conțină analize detaliate ale veniturilor și cheltuielilor.

(iv) ONG-urilor le poate fi impus să implementeze controlate adecvate pentru a asigura faptul că fondurile sunt contabilizate integral și sunt cheltuite în conformitate cu scopul și obiectivele activității declarate a ONG-urilor.

(v) ONG-urilor le poate fi impus să adopte măsuri rezonabile pentru a confirma identitatea, autorizațiile și reputația favorabilă ale beneficiarilor[29] și ale ONG-urilor asociate și faptul că acestea nu sunt implicate în strângerea de fonduri caritabile și/sau utilizarea acestora pentru a susține teroriști sau organizații teroriste[30]. Cu toate acestea, ONG-urilor nu ar trebui să li se impună verificarea prealabilă a clienților. ONG-urilor le poate fi impus să ia măsuri rezonabile pentru a documenta identitatea donatorilor importanți și să respecte confidențialitatea donatorilor. Obiectivul principal al acestei dispoziții este de a împiedica utilizarea fondurilor caritabile pentru finanțarea și susținerea teroriștilor și ale organizațiilor teroriste.

(vi) ONG-urilor le poate fi impus să păstreze, pentru o perioadă de cel puțin cinci ani, evidențe cu privire la tranzacțiile interne și internaționale care să fie suficient de detaliate pentru a putea verifica faptul că fondurile au fost primite și cheltuite în conformitate cu scopul și obiectivele acestor organizații și le poate fi impus să pună aceste evidențe la dispoziția autorităților competente cu autoritatea corespunzătoare. Acest lucru se aplică și pentru informațiile menționate la punctele (ii) și (iii) de mai sus. După caz, evidențele privind activitățile caritabile și operațiunile financiare ale ONG-urilor pot fi de asemenea puse la dispoziția publicului.

(c) Colectarea și investigarea eficace a informațiilor

(i) Țările ar trebui să asigure faptul că, în măsura în care este posibil, există o cooperare, o coordonare și un schimb de informații eficace la toate nivelurile autorităților adecvate sau organizațiilor care dețin informații relevante cu privire la ONG-uri.

(ii) Țările ar trebui să dețină competențele și capacitățile investigative necesare pentru a ancheta ONG-urile care sunt suspectate fie că sunt exploatate de activitatea teroristă sau de organizații teroriste, fie că susțin în mod activ activitatea teroristă sau organizațiile teroriste.

(iii) Țările ar trebui să asigure faptul că în timpul unei investigații se poate obține accesul deplin la informațiile cu privire la administrarea și gestionarea unui anumit ONG (inclusiv informații financiare și programatice).

(iv) Țările ar trebui să instituie mecanisme adecvate pentru a asigura faptul că, atunci când există suspiciuni sau temeiuri rezonabile pentru a suspecta că un anumit

29 Termenul beneficiari se referă la persoanele fizice sau grupurile de persoane fizice care beneficiază de sprijin caritabil sau umanitar ori de altă natură prin intermediul serviciilor unui ONG.

30 Acest lucru nu înseamnă că se așteaptă ca ONG-urile să identifice fiecare persoană în parte, deoarece o astfel de dispoziție nu ar putea fi întotdeauna posibil de îndeplinit și, în unele situații, ar putea să împiedice capacitatea ONG-urilor de a furniza serviciile cu adevărat necesare.

© 2012-2020

ONG: (1) este implicat într-un abuz în scopul finanțării terorismului și/sau este o fațadă pentru a ascunde strângerea de fonduri de către o organizație teroristă; (2) este exploatat ca un intermediar în scopul finanțării terorismului, inclusiv în scopul evitării unor măsuri de blocare a activelor; ori a altor forme de sprijin privind terorismul; sau (3) ascunde sau disimulează deturnarea de fonduri cu destinații licite, redirecționându-le în beneficiul unor teroriști sau al unor organizații teroriste, aceste informații sunt transmise prompt autorităților competente relevante pentru a lua măsuri preventive sau investigative.

(d) Capacitatea de a răspunde în mod eficace la cererile internaționale de informații cu privire la un anumit ONG. Conform Recomandărilor cu privire la cooperarea internațională, țările ar trebui să identifice punctele de contact și procedurile adecvate pentru a răspunde la cererile internaționale de informații cu privire la anumite ONG-uri suspectate de finanțarea terorismului sau de implicarea în alte forme de susținere a terorismului.

D. RESURSE PENTRU SUPERVIZARE, MONITORIZARE ȘI ANCHETARE

7. Țările ar trebui să furnizeze autorităților adecvate, care sunt responsabile pentru supervizarea, monitorizarea și anchetarea sectorului nonprofit, resursele financiare, umane și tehnice adecvate.

Glosar de termeni specifici utilizați în prezenta Recomandare	
Abuz în scopul finanțării terorismului	se referă la exploatarea ONG-urilor de către teroriști sau organizațiile teroriste pentru a colecta sau transfera fonduri, a oferi sprijin logistic, a încuraja sau facilita recrutarea în scopuri teroriste sau a susține prin orice alt mijloc organizațiile teroriste și activitatea acestora.
Autorități adecvate	se referă la autoritățile competente, inclusiv organismele de reglementare, autoritățile fiscale, FIU-urile, autoritățile de aplicare a legii, de informații, instituțiile de acreditare și organizațiile de autoreglementare potențiale din unele jurisdicții.
Beneficiari	se referă la persoanele fizice sau grupurile de persoane fizice care beneficiază de asistență caritabilă, umanitară sau de altă natură prin intermediul serviciilor unui ONG.
ONG-uri asociate	includ sucursalele din străinătate ale unor ONG-uri internaționale și ONG-urile cu care au fost încheiate parteneriate.
Organizație nonprofit sau ONG	se referă la o persoană sau o structură juridică sau o organizație implicate în principal în strângerea sau distribuirea de fonduri în scopuri caritabile, religioase, culturale, educaționale, sociale sau fraternale sau în scopul de a desfășura alte tipuri de „fapte bune”.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 10 (VERIFICAREA PREALABILĂ A CLIENȚILOR)

A. VERIFICAREA PREALABILĂ A CLIENȚILOR ȘI AVERTIZAREA

1. Dacă, în timpul stabilirii unei relaţii cu clienţii sau pe parcursul acestei relaţii ori la efectuarea unor tranzacţii ocazionale, o instituţie financiară suspectează că tranzacţiile au legătură cu spălarea banilor sau finanţarea terorismului, instituţia ar trebui:

   (a) în mod normal să încerce să identifice şi să verifice identitatea[31] clienţilor şi a beneficiarilor reali, fie permanenţi, fie ocazionali, şi indiferent de orice scutire sau orice prag desemnat care s-ar putea aplica; şi

   (b) să transmită un raport cu privire la o tranzacţie suspectă (STR) către unitatea de informaţii financiare (FIU), în conformitate cu Recomandarea 20.

2. Recomandarea 21 le interzice instituţiilor financiare, directorilor, administratorilor şi angajaţilor acestora să divulge faptul că un STR sau informaţii conexe le sunt raportate unei unităţi de informaţii financiare. Există riscul ca anumiţi clienţi să fie avertizaţi în mod neintenţionat cu privire la momentul în care instituţia financiară intenţionează să îşi îndeplinească obligaţiile legate de verificarea prealabilă a clienţilor (CDD) în aceste circumstanţe. Faptul că un client a luat cunoştinţă de un posibil STR sau de o posibilă anchetă ar putea compromite eforturile viitoare de anchetare a operaţiunii de spălare a banilor sau de finanţare a terorismului suspectate.

3. Prin urmare, dacă instituţiile financiare suspectează că o tranzacţie are legătură cu spălarea banilor sau finanţarea terorismului, acestea ar trebui să ia în considerare riscul de avertizare atunci când desfăşoară procesul de CDD. Dacă instituţia consideră în mod rezonabil că desfăşurarea procesului de CDD va avertiza clienţii actuali sau potenţiali, aceasta poate decide să nu desfăşoare acest proces şi ar trebui să depună un STR. Atunci când desfăşoară un CDD, instituţiile ar trebui să asigure faptul că angajaţii lor au luat cunoştinţă şi sunt conştienţi de aceste aspecte.

B. CDD – PERSOANE CARE ACȚIONEAZĂ ÎN NUMELE UNUI CLIENT

4. Atunci când efectuează elementele (a) şi (b) din cadrul măsurilor de CDD specificate în Recomandarea 10, instituţiilor financiare ar trebui, de asemenea, să li se impună să verifice dacă orice persoană care pretinde că acţionează în numele unui client deţine autorizaţia necesară şi să identifice şi să verifice identitatea persoanei respective.

C. CDD PENTRU PERSOANELE ȘI STRUCTURILE JURIDICE

5. Atunci când desfăşoară măsuri de CDD în legătură cu clienţii care sunt persoane sau structuri juridice[32], instituţiilor financiare ar trebui să li se impună să identifice şi să verifice identitatea

---

31 Documentele-, datele- sau informaţiile-sursă fiabile şi independente vor fi denumite în continuare „date de identificare".

32 În cadrul acestor Recomandări, referinţele la structuri juridice precum fiducii (sau alte structuri similare) care sunt clienţi ai unei instituţii financiare sau ai unui DNFBP sau care desfăşoară o tranzacţie se referă la situaţiile în care o persoană fizică sau juridică ce este administrator de active stabileşte o relaţie de afaceri sau efectuează o tranzacţie în numele beneficiarilor sau conform termenelor fiduciei. Dispoziţiile obişnuite cu privire la CDD pentru clienţii care sunt persoane fizice sau juridice se vor aplica în continuare, inclusiv punctul 4 din INR.10, dar şi dispoziţiile suplimentare cu privire la fiducie şi beneficiarii reali ai fiduciei (aşa cum sunt definiţi).

© 2012-2020

clientului şi să înţeleagă natura afacerii acestuia şi a structurii de proprietate şi de control. Dispoziţiile stabilite la literele (a) şi (b) de mai jos, cu privire la identificarea şi verificarea clienţilor şi a beneficiarilor reali, au dublu scop: în primul rând, de a împiedica utilizarea abuzivă a persoanelor şi structurilor juridice prin obţinerea de suficiente informaţii cu privire la client pentru a putea evalua potenţialele riscuri de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului asociate cu relaţia de afaceri; şi, în al doilea rând, de a lua măsurile necesare pentru atenuarea acestor riscuri. Fiind două aspecte ale aceluiaşi proces, este probabil ca aceste dispoziţii să interacţioneze şi să se completeze reciproc în mod natural. În acest context, instituţiilor financiare ar trebui să li se impună:

(a) Să identifice clientul şi să verifice identitatea acestuia. Tipul de informaţii necesare în mod normal pentru a îndeplini această sarcină ar fi:

(i) Numele, forma juridică şi probe privind existenţa – verificarea ar putea fi realizată, de exemplu, printr-un act constitutiv, un certificat constatator, un acord de parteneriat, un act fiduciar sau alte documente provenite dintr-o sursă fiabilă şi independentă care să dovedească numele, forma juridică şi existenţa clientului la momentul respectiv.

(ii) Autorităţile care reglementează şi constrâng persoana sau structura juridică (de exemplu, statutul unei companii), precum şi numele persoanelor relevante care deţin o funcţie de conducere superioară în cadrul persoanei sau structurii juridice (de exemplu, directorii generali ai unei companii, administratorul (administratorii) de active ai unei fiducii).

(iii) Adresa sediului social şi a locaţiei principale de desfăşurare a activităţii, dacă acestea diferă.

(b) Să identifice beneficiarii reali ai clientului şi să ia măsuri rezonabile[33] pentru a verifica identitatea acestora, prin intermediul următoarelor informaţii:

(i) În cazul persoanelor juridice[34]:

(i.i) Identitatea persoanelor fizice (dacă există – deoarece participaţiile în capitalurile proprii pot fi atât de diversificate încât să nu existe persoane fizice (care să acţioneze fie independent, fie împreună) care să exercite controlul asupra persoanei sau structurii juridice prin calitatea de proprietar) care deţin un interes care controlează final[35] într-o persoană juridică; şi

(i.ii) în măsura în care nu există vreun dubiu potrivit literei (i.i) în ceea ce priveşte măsura în care persoana care deţine (persoanele care deţin) participaţii care controlează în capitalurile proprii este beneficiarul real (sunt

[33] Pentru a determina caracterul rezonabil al măsurilor de verificare a identităţii, ar trebui să se ţină cont de riscurile de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului generate de client şi de relaţia de afaceri.

[34] Măsurile de la literele (i.i)-(i.iii) nu sunt opţiuni alternative, ci măsuri treptate, fiecare dintre acestea trebuind să fie aplicate atunci când măsura aplicată anterior nu a ajutat la identificarea beneficiarului real.

[35] Un interes care controlează depinde de forma juridică a companiei. Acesta poate fi bazat pe un prag, de exemplu, orice persoană care deţine mai mult de un anumit procentaj într-o companie (de exemplu, 25%).

beneficiarii reali) sau în cazul în care nicio persoană fizică nu exercită controlul prin participații în capitalurile proprii, identitatea persoanelor fizice (dacă există) care exercită controlul asupra persoanei sau structurii juridice prin alte mijloace.

(i.iii) Atunci când nicio persoană fizică nu este identificată conform literelor (i.i) sau (i.ii) de mai sus, instituțiile financiare ar trebui să identifice și să adopte măsuri rezonabile pentru a verifica identitatea persoanelor fizice relevante care dețin o funcție de conducere de rang superior.

(ii) În cazul structurilor juridice:

(ii.i) Fiducii – identitatea constituitorului, a administratorului (administratorilor) de active, a protectorilor (dacă există), a beneficiarilor sau claselor de beneficiari[36] și a oricăror alte persoane fizice care exercită controlul final efectiv asupra fiduciei (inclusiv printr-un lanț de control/proprietate);

(ii.ii) Alte tipuri de structuri juridice – identitatea persoanelor care dețin funcții echivalente sau similare.

Atunci când clientul sau proprietarul interesului care controlează este o companie cotată la bursă și face obiectul unor dispoziții de prezentare a informațiilor (fie conform normelor de cotare la bursă, fie prin lege sau alte măsuri aplicabile) care impun cerințe pentru a asigura transparența adecvată a beneficiarilor reali sau este o filială deținută majoritar de o astfel de companie, nu este necesar să se identifice și să se verifice identitatea niciunui acționar sau beneficiar real al unei astfel de companii.

Datele de identificare relevante pot fi obținute dintr-un registru public, de la client sau din alte surse fiabile.

D. CDD PENTRU BENEFICIARII POLIȚELOR DE ASIGURARE DE VIAȚĂ

6. În cazul asigurărilor de viață și al altor asigurări legate de investiții, instituțiile financiare ar trebui ca, pe lângă măsurile de CDD necesare aplicate clienților și beneficiarilor reali, să ia următoarele măsuri de CDD în cazul beneficiarilor polițelor de asigurare de viață și ai altor polițe de asigurare legate de investiții, de îndată ce beneficiarii sunt identificați/desemnați:

(a) În cazul beneficiarilor care sunt identificați nominal în mod specific drept persoane fizice sau juridice sau structuri juridice – obținerea numelui persoanei respective;

(b) În cazul beneficiarilor care sunt desemnați în funcție de caracteristici sau de clasă (de exemplu, calitatea de soț/soție sau copii la momentul la care s-a produs evenimentul asigurat) sau prin alte mijloace (de exemplu, printr-un testament) – obținerea de suficiente informații cu privire la beneficiar astfel încât instituția financiară să aibă certitudinea că va putea stabili identitatea beneficiarului la momentul plății.

[36] În cazul beneficiarilor fiduciilor care sunt desemnați în funcție de caracteristici sau de clasă, instituțiile financiare ar trebui să obțină suficiente informații cu privire la beneficiari astfel încât să aibă certitudinea că vor putea stabili identitatea beneficiarului la momentul plății sau la momentul în care beneficiarul intenționează să își exercite drepturile dobândite.

© 2012-2020

Informațiile colectate conform literei (a) și/sau literei (b) ar trebui să fie înregistrate și păstrate în conformitate cu prevederile Recomandării 11.

7. În ambele cazuri la care se face referire la punctul 6 literele (a) și (b) de mai sus, verificarea identității beneficiarilor ar trebui efectuată la momentul plății.

8. Beneficiarul unei polițe de asigurare de viață ar trebui să fie inclus ca un factor de risc relevant atunci când instituția financiară determină dacă măsurile de CDD consolidate sunt aplicabile. Dacă instituția financiară determină faptul că un beneficiar care este o persoană sau o structură juridică prezintă un risc mai ridicat, măsurile de CDD consolidate ar trebui să includă măsuri rezonabile de identificare și verificare a identității beneficiarului real al beneficiarului la momentul plății.

9. În cazul în care o instituție financiară nu are posibilitatea de a se conforma punctelor 6-8 de mai sus, aceasta ar trebui să ia în considerare întocmirea unui raport privind tranzacțiile suspecte.

E. ÎNCREDEREA ÎN IDENTIFICAREA ȘI VERIFICAREA DEJA EFECTUATE

10. Măsurile de CDD stabilite în Recomandarea 10 nu implică faptul că instituțiile financiare trebuie să identifice și să verifice în mod repetat identitatea fiecărui client de fiecare dată când clientul efectuează o tranzacție. O instituție are dreptul să se bazeze pe măsurile de identificare și verificare deja efectuate, cu excepția cazului în care se îndoiește de veridicitatea informațiilor obținute. Exemple de situații care ar putea genera astfel de îndoieli pentru o instituție ar putea fi cele în care există o suspiciune de spălare a banilor în legătură cu un client sau atunci când există o schimbare semnificativă în modul în care contul unui client este administrat, care este inconsecventă cu profilul de afaceri al clientului respectiv.

F. MOMENTUL VERIFICĂRII

11. Exemplele de tipuri de circumstanțe (pe lângă cele cu privire la beneficiarii polițelor de asigurare de viață la care se face referire mai sus) în care ar fi permisă finalizarea verificării ulterior stabilirii relației de afaceri, deoarece ar fi esențial să nu se întrerupă desfășurarea normală a activității, includ:

    - Tranzacțiile la distanță.
    - Tranzacțiile cu titluri de valoare. În industria valorilor mobiliare, companiilor și intermediarilor le poate fi impus să efectueze tranzacții foarte rapid, în funcție de condițiile de piață de la momentul în care au fost contactați de client, și efectuarea tranzacției poate fi necesară înainte ca verificarea identității se fie finalizată.

12. Instituțiile financiare vor trebui, de asemenea, să adopte proceduri de gestionare a riscului în ceea ce privește condițiile în care clienții pot utiliza relația de afaceri anterior verificării. Aceste proceduri ar trebui să includă un set de măsuri precum o limitare a numărului, tipurilor și/sau a valorii tranzacțiilor care pot fi efectuate și monitorizarea tranzacțiilor ample sau complexe care sunt efectuate în afara normelor așteptate pentru tipul de relație respectiv.

G. CLIENȚII EXISTENȚI

13. Instituţiilor financiare ar trebui să le fie impus să aplice măsuri de CDD în cazul clienţilor existenţi[37] în baza pragului de semnificaţie şi a riscului şi să desfăşoare o verificare prealabilă a unor astfel de relaţii existente în momentele adecvate, luând în considerare dacă şi când măsurile de CDD au fost efectuare anterior şi gradul de adecvare al datelor obţinute.

H. ABORDAREA BAZATĂ PE RISCURI[38]

14. Exemplele de mai jos nu sunt elemente obligatorii ale Standardelor FATF şi sunt incluse doar în scop orientativ. Exemplele nu sunt concepute pentru a fi exhaustive şi, deşi sunt considerate a fi indicatori utili, acestea s-ar putea să nu fie relevante în toate circumstanţele.

Riscuri mai ridicate

15. Există circumstanţe în care riscul asociat cu spălarea banilor sau finanţarea terorismului este mai ridicat şi ar trebui adoptate măsuri de CDD consolidate. Atunci când se evaluează riscurile de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului în legătură cu tipurile de clienţi, ţări sau zone geografice şi anumite produse, servicii, tranzacţii sau canale de distribuţie, exemplele de situaţii cu risc potenţial mai ridicat (în plus faţă de cele prevăzute în Recomandările 12-16) includ următoarele:

    (a) Factori de risc legaţi de clienţi:

        - Relaţia de afaceri se desfăşoară în circumstanţe neobişnuite (de exemplu, o distanţă geografică semnificativă neexplicată între instituţia financiară şi client).
        - Clienţii nerezidenţi.
        - Persoanele sau structurile juridice care sunt structuri de administrare a activelor personale.
        - Companiile care au acţionari desemnaţi în numele altei persoane sau deţin acţiuni la purtător.
        - Afacerile care folosesc intensiv numerarul.
        - Structura proprietăţii companiei pare a fi neobişnuită sau excesiv de complexă având în vedere natura activităţii companiei.

    (b) Factori de risc legaţi de ţări şi zonele geografice[39]:

        - Ţările identificate din surse credibile, precum rapoarte de evaluare reciprocă sau rapoarte de evaluare detaliate ori rapoarte de monitorizare publicate, ca neavând sisteme de AML/CFT adecvate.

---

37 Clienţii existenţi la data la care dispoziţiile naţionale au intrat în vigoare.

38 RBA nu se aplică în circumstanţele în care ar trebui impuse măsuri privind CDD, dar poate fi utilizată pentru a determina amploarea unor astfel de măsuri.

39 Conform Recomandării 19, este obligatoriu pentru ţări să le impună instituţiilor financiare să aplice măsuri de verificare prealabilă consolidate atunci când FATF solicită introducerea unor astfel de măsuri.

© 2012-2020

- Țările care fac obiectul unor sancțiuni, embargouri sau măsuri similare emise, de exemplu, de Organizația Națiunilor Unite.
- Țările identificate din surse credibile ca având niveluri semnificative de corupție sau alte activități infracționale.
- Țările sau zonele geografice identificate din surse credibile ca oferind finanțare sau sprijin pentru activități teroriste sau pe teritoriul cărora operează organizații teroriste desemnate.

(c) Factori de risc legați de produse, servicii, tranzacții sau canalul de distribuție:

- Serviciile bancare private.
- Tranzacțiile anonime (care pot include numerar).
- Relațiile de afaceri sau tranzacțiile la distanță.
- Plățile primite de la terțe părți neasociate sau necunoscute.

Riscuri mai scăzute

16. Există circumstanțe în care riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului pot fi mai scăzute. În astfel de circumstanțe, și cu condiția să fi fost efectuată o analiză adecvată a riscului de către țara sau instituția financiară respectivă, poate fi rezonabil ca o țară să le permită instituțiilor sale financiare să aplice măsuri de CDD simplificate.

17. Atunci când se evaluează riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului în legătură cu tipurile de clienți, țări sau zone geografice și anumite produse, servicii, tranzacții sau canale de distribuție, exemplele de situații cu risc potențial mai scăzut includ următoarele:

(a) Factori de risc legați de clienți:

- Instituțiile financiare și DNFBP-urile – atunci când fac obiectul unor dispoziții de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului consecvente cu Recomandările FATF, acestea au implementat în mod eficace acele dispoziții și sunt supervizate sau monitorizate în mod eficace în conformitate cu Recomandările pentru a asigura conformitatea cu dispozițiile respective.
- Companiile publice cotate la bursă și care fac obiectul dispozițiilor de prezentare a informațiilor (fie conform normelor de cotare la bursă, fie prin lege sau alte măsuri aplicabile), care impun dispoziții pentru a asigura transparența adecvată a beneficiarilor reali.
- Administrațiile sau întreprinderile publice.

(b) Factori de risc legați de produse, servicii, tranzacții sau canalul de distribuție:

- Polițele de asigurare de viață în care prima este scăzută (de exemplu, prima anuală este de mai puțin de 1.000 USD/EURO sau o singură primă este de mai puțin de 2.500 USD/EURO).

- Polițele de asigurare pentru schemele de pensii dacă nu există o opțiune de răscumpărare timpurie și polița nu poate fi utilizată drept garanție reală.
- O schemă de pensii, de superanuități sau o schemă asemănătoare care furnizează pensii pentru angajați, în care contribuțiile sunt făcute prin deduceri salariale și normele privind schema nu permit alocarea dobânzii unui membru în cadrul schemei.
- Produsele sau serviciile financiare care furnizează servicii definite și limitate corespunzător pentru anumite tipuri de clienți astfel încât să crească accesul în scopul incluziunii financiare.

(c) Factori de risc legați de țară:

- Țările identificate din surse credibile, precum rapoarte de evaluare reciprocă sau rapoarte de evaluare detaliate, ca având sisteme de AML/CFT adecvate.
- Țările identificate din surse credibile ca având un nivel scăzut de corupție sau alte activități infracționale.

Atunci când efectuează o evaluare a riscului, țările sau instituțiile financiare ar putea, după caz, să ia în considerare și posibilele variații ale riscului de spălare a banilor și de finanțare a terorismului dintre diferite regiuni și zone ale unei țări.

18. Faptul că un client prezintă un risc mai redus de spălare a banilor și de finanțare a terorismului în scopuri de identificare și verificare nu înseamnă automat că același client prezintă un risc mai redus pentru toate tipurile de măsuri de CDD, în special în ceea ce privește monitorizarea continuă a tranzacțiilor.

Variabile de risc

19. Atunci când se evaluează riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului în legătură cu tipurile de clienți, țări sau zone geografice și anumite produse, servicii, tranzacții sau canale de distribuție, instituțiile financiare ar trebui să ia în considerare variabilele de risc aferente respectivelor categorii de risc. Aceste variabile, fie individual, fie în combinație, pot crește sau reduce riscul potențial prezentat, afectând astfel nivelul adecvat al măsurilor de CDD. Exemplele de astfel de variabile includ:

- Scopul unui cont sau al unei relații.
- Nivelul activelor care urmează a fi depozitate de un client sau dimensiunea tranzacțiilor efectuate.
- Regularitatea sau durata relației de afaceri.

Măsuri de CDD consolidate

20. Instituțiile financiare ar trebui să analizeze, pe cât este posibil în mod rezonabil, contextul și scopul tuturor tranzacțiilor mari, complexe și neobișnuite și al tuturor tiparelor de tranzacții neobișnuite, care nu par să aibă un scop economic sau legitim evident. În cazul în care riscurile

© 2012-2020

de spălare a banilor sau de finanţare a terorismului sunt mai ridicate, instituţiilor financiare ar trebui să le fie impus să efectueze măsuri de CDD consolidate, consecvente cu riscurile identificate. În special, acestea ar trebui să sporească gradul şi natura monitorizării relaţiei de afaceri pentru a determina dacă acele tranzacţii sau activităţi par a fi neobişnuite sau suspecte. Exemplele de măsuri de CDD consolidate care ar putea fi aplicate în cazul unor relaţii de afaceri cu risc mai ridicat includ:

- Obţinerea unor informaţii suplimentare despre client (de exemplu, ocupaţia, volumul activelor, informaţii disponibile în bazele de date publice, pe internet etc.) şi actualizarea mai frecventă a datelor de identificare ale clientului şi ale beneficiarului real.
- Obţinerea unor informaţii suplimentare cu privire la natura vizată a relaţiei de afaceri.
- Obţinerea de informaţii cu privire la sursa fondurilor sau sursa patrimoniului clientului.
- Obţinerea de informaţii cu privire la motivele pentru tranzacţiile intenţionate sau efectuate.
- Obţinerea aprobării conducerii superioare în vederea începerii sau continuării relaţiei de afaceri.
- Îmbunătăţirea monitorizării relaţiei de afaceri prin creşterea numărului de controale şi plasarea în timp a acestora şi selectarea unor şabloane de tranzacţii care necesită examinare suplimentară.
- Necesitatea ca prima plată să fie realizată prin intermediul unui cont pe numele clientului la o bancă ce face obiectul unor standarde de CDD similare.

Măsuri de CDD simplificate

21. În cazul în care riscurile de spălare a banilor sau de finanţare a terorismului sunt mai reduse, instituţiilor financiare li se poate permite să efectueze măsuri de CDD simplificate, care ar trebui să ţină cont de natura riscului mai redus. Măsurile simplificate ar trebui să fie proporţionale cu factorii de risc mai reduşi (de exemplu, măsurile simplificate ar putea fi legate numai de măsurile de acceptare a clienţilor sau de aspecte ale monitorizării continue). Exemple de măsuri posibile sunt:

- Verificarea identităţii clientului şi a beneficiarului real ulterior stabilirii relaţiei de afaceri (de exemplu, dacă tranzacţiile din cont depăşesc un anumit prag monetar definit).
- Reducerea frecvenţei cu care este actualizată identificarea clienţilor.
- Reducerea gradului de monitorizare şi verificare continue ale tranzacţiilor pe baza unui prag monetar rezonabil.

© 2012-2020

- Necolectarea unor informații specifice sau neefectuarea unor măsuri specifice pentru a înțelege scopul și natura intenționată ale relației de afaceri, ci deducerea scopului și a naturii din tipul tranzacțiilor sau al relației de afaceri stabilit.

Măsurile de CDD simplificate nu sunt acceptabile ori de câte ori există o suspiciune de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului sau în cazul în care se aplică scenarii cu risc mai ridicat specifice.

Praguri

22. Conform Recomandării 10, pragul desemnat pentru tranzacțiile ocazionale este de 15.000 USD/EURO. Tranzacțiile financiare care depășesc pragul desemnat includ situațiile în care o tranzacție este efectuată într-o singură operațiune sau în mai multe operațiuni care par a fi interconectate.

Verificare prealabilă continuă

23. Instituțiilor financiare ar trebui să li se impună să se asigure că documentele, datele sau informațiile colectate în cadrul procesului de CDD sunt actualizate și relevante prin revizuirea evidențelor existente, îndeosebi pentru categoriile de clienți cu risc mai ridicat.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 12 (PERSOANELE EXPUSE POLITIC)

Instituţiile financiare ar trebui să adopte măsuri rezonabile pentru a determina dacă beneficiarii unei polițe de asigurare de viață și/sau, după caz, beneficiarul real al beneficiarului sunt persoane expuse politic. Acest lucru ar trebui să aibă loc cel târziu la momentul plății. Atunci când sunt identificate riscuri mai ridicate, în plus față de efectuarea măsurilor de CDD obișnuite, instituţiilor financiare ar trebui să le fie impus:

(a) să informeze conducerea superioară înainte de plata poliței; și

(b) să efectueze o examinare amănunțită a întregii relații de afaceri cu deținătorul poliței de asigurare și să ia în considerare întocmirea unui raport privind tranzacțiile suspecte.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 13 (SERVICII BANCARE CORESPONDENTE)

Relaţiile similare pentru care instituţiile financiare ar trebui să aplice criteriile (a)-(e) includ, de exemplu, cele stabilite în scopul tranzacţiilor cu titluri de valoare sau al transferurilor de fonduri, fie pentru instituţia financiară transfrontalieră ca administrator, fie pentru clienţii acesteia.

Termenul *conturi de transfer corespondente* se referă la conturile corespondente care sunt utilizate direct de către terţe părţi pentru a efectua tranzacţii în nume propriu.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 14 (SERVICII DE TRANSFER DE BANI SAU VALORI)

Nu este necesar ca o țară să impună un sistem de autorizare sau înregistrare separat pentru persoanele fizice sau juridice care sunt deja autorizate sau înregistrate ca instituții financiare (așa cum sunt definite în Recomandările FATF) în țara respectivă, care în baza unei astfel de autorizații sau înregistrări au dreptul de a furniza servicii de transfer de bani sau valori și care fac deja obiectul unei game complete de obligații aplicabile conform Recomandărilor FATF.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 15

1. În sensul aplicării Recomandărilor FATF, țările ar trebui să considere activele virtuale drept „bunuri", „câștiguri", „fonduri", „fonduri sau alte active" sau alte „valori corespondente". Țările ar trebui să aplice măsuri relevante în cazul activelor virtuale și al furnizorilor de servicii cu active virtuale (VASP-uri) conform Recomandărilor FATF

2. În conformitate cu Recomandarea 1, țările ar trebui să identifice, să evalueze și să înțeleagă riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului generate de activitățile cu active virtuale și activitățile sau operațiunile VASP-urilor. În baza acestei evaluări, țările ar trebui să aplice o abordare bazată pe riscuri pentru a asigura faptul că măsurile de prevenire sau atenuare a spălării banilor și a finanțării terorismului sunt proporționale cu riscurile identificate. Țările ar trebui să le impună VASP-urilor să identifice, să evalueze și să ia măsuri eficace pentru a atenua riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.

3. VASP-urilor ar trebui să le fie impus să fie autorizate sau înregistrate. VASP-urilor ar trebui să le fie impus cel puțin să fie autorizate sau înregistrate în jurisdicția (jurisdicțiile) în care au fost înființate[40]. În cazul în care VASP-ul este o persoană fizică, acesteia ar trebui să i se impună să fie autorizată sau înregistrată în jurisdicția în care se află sediul acesteia. Jurisdicțiile pot, de asemenea, să le impună VASP-urilor care oferă produse și/sau servicii clienților din jurisdicția lor sau care efectuează operațiuni în jurisdicția respectivă să fie autorizați sau înregistrați în această jurisdicție. Autoritățile competente ar trebui să ia măsurile legale sau de reglementare necesare pentru a împiedica infractorii sau asociații acestora să dețină un interes semnificativ sau care controlează sau să fie beneficiarii reali ai unor astfel de interese ori să dețină o funcție de conducere în cadrul unui VASP. Țările ar trebui să ia măsuri pentru a identifica persoanele fizice sau juridice neautorizate sau neînregistrate care furnizează servicii de transfer de bani sau valori și să aplice sancțiunile adecvate.

4. Nu este necesar ca o țară să impună un sistem de autorizare sau înregistrare separat pentru persoanele fizice sau juridice care sunt deja autorizate sau înregistrate ca instituții financiare (așa cum sunt definite în Recomandările FATF) în țara respectivă, care în baza unei astfel de autorizații sau înregistrări au dreptul de a furniza servicii de transfer de bani sau valori și care fac deja obiectul unei game complete de obligații aplicabile conform Recomandărilor FATF.

5. Țările ar trebui să asigure faptul că VASP-urile fac obiectul unei reglementări și a unei supervizări sau monitorizări adecvate în scopul AML/CFT și că acestea implementează eficace Recomandările FATF relevante pentru a atenua riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului generate de activele virtuale. VASP-urile ar trebui să facă obiectul unor sisteme eficace de monitorizare și de asigurare a conformității cu dispozițiile privind AML/CFT de la nivel național. VASP-urile ar trebui să fie supervizate sau monitorizate de către o autoritate competentă (nu un SRB), care ar trebui să efectueze o supervizare sau o monitorizare bazată pe riscuri. Supervizorii ar trebui să aibă competențe adecvate de supervizare sau monitorizare

[40] Referințele la înființarea unei persoane juridice includ înregistrarea companiilor sau orice alte mecanisme utilizate.

© 2012-2020

și de asigurare ale conformității VASP-urilor cu dispozițiile privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv autoritatea de a efectua inspecții, de a solicita informații și de a impune sancțiuni. Supervizorii ar trebui să aibă autoritatea de a impune o varietate de măsuri disciplinare și sancțiuni financiare, inclusiv autoritatea de a retrage, restricționa sau suspenda autorizația sau înregistrarea VASP-ului, după caz.

6. Țările ar trebui să asigure faptul că există o gamă de sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, fie penale, fie civile sau administrative, aplicabile VASP-urilor care nu se conformează dispozițiilor privind AML/CFT, în conformitate cu Recomandarea 35. Sancțiunile ar trebui să le fie aplicabile nu doar VASP-urilor, ci și directorilor și conducerii superioare ale acestora.

7. În ceea ce privește măsurile preventive, dispozițiile din Recomandările 10-21 se aplică VASP-urilor care îndeplinesc următoarele criterii:

   (a) R.10 – Pragul desemnat al tranzacțiilor ocazionale de la care VASP-urile trebuie să efectueze CDD este de 1.000 USD/EURO.

   (b) R.16 – Țările ar trebui să asigure faptul că VASP-urile inițiatoare obțin și dețin informații necesare și corecte ca inițiator, precum și informațiile[41] necesare ca beneficiar cu privire la transferurile de active virtuale, transmit[42] imediat și în siguranță informațiile de mai sus VASP-ului beneficiar sau instituției financiare beneficiare (dacă există) și le pun la dispoziție la cerere autorităților adecvate. Țările ar trebui să asigure faptul că VASP-urile beneficiare obțin și dețin informațiile necesare ca inițiator și informațiile necesare ca beneficiar cu privire la transferurile de active virtuale și le pun la dispoziție, la cerere, autorităților adecvate. Alte dispoziții din cadrul R.16 (inclusiv monitorizarea disponibilității informațiilor și luarea unor măsuri de blocare și interzicerea tranzacțiilor cu persoane și entități desemnate) se aplică pe aceeași bază ca în R.16. Aceleași obligații se aplică instituțiilor financiare atunci când trimit sau primesc transferuri de active virtuale din partea unui client.

8. Țările ar trebui să ofere rapid, constructiv și eficient cea mai largă sferă posibilă de cooperare internațională în ceea ce privește infracțiunile de spălare a banilor, infracțiunile-predicat și finanțarea terorismului care au legătură cu activele virtuale, pe baza prezentată în Recomandările 37-40. În special, între supervizorii VASP-urilor și omologii lor din străinătate ar trebui să existe un schimb de informații prompt și constructiv, indiferent de natura sau statutul supervizorilor și de diferențele de nomenclatură sau de statut ale VASP-urilor.

---

41 Așa cum sunt definite în INR.16, punctul 6, sau informațiile echivalente în contextul activelor virtuale.

42 Informațiile pot fi transmise fie direct, fie indirect. Nu este necesar ca aceste informații să fie atașate direct transferurilor de active virtuale.

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 16 (TRANSFERURI ELECTRONICE)

A. OBIECTIV

1. Recomandarea 16 a fost elaborată cu obiectivul de a împiedica accesul liber al teroriştilor şi al altor infractori la transferurile electronice în scopul transferării fondurilor lor şi de a detecta astfel de abuzuri atunci când au loc. Mai precis, obiectivul acesteia este de a asigura faptul că informaţiile de bază cu privire la iniţiatorul şi beneficiarul transferurilor electronice sunt disponibile imediat:

   (a) autorităţilor de aplicare a legii şi/sau de urmărire penală adecvate pentru a le ajuta la detectarea, anchetarea şi urmărirea penală a teroriştilor sau ale altor infractori şi la urmărirea activelor lor;

   (b) unităţilor de informaţii financiare pentru a analiza activităţile suspecte sau neobişnuite şi a disemina informaţiile respective în funcţie de necesitate; şi

   (c) instituţiilor financiare ordonatoare, intermediare şi beneficiare pentru a facilita identificarea şi raportarea tranzacţiilor suspecte şi pentru a implementa dispoziţii în vederea adoptării unor măsuri de blocare şi pentru respectarea interdicţiilor de efectuare a tranzacţiilor cu persoane şi entităţi desemnate, conform obligaţiilor stabilite în rezoluţiile relevante ale Consiliului de Securitate al Organizaţiei Naţiunilor Unite, cum ar fi rezoluţia 1267 (din 1999) şi rezoluţiile ulterioare şi rezoluţia 1373 (din 2001) referitoare la prevenirea şi eradicarea terorismului şi ale finanţării terorismului.

2. Pentru a îndeplini aceste obiective, ţările ar trebui să aibă capacitatea de a urmări toate transferurile electronice. Pe fondul potenţialei ameninţări de finanţare a terorismului generate de transferurile electronice mici, ţările ar trebui să minimizeze pragurile luând în considerare riscul de a stimula tranzacţiile ilegale şi importanţa incluziunii financiare. FATF nu intenţionează să impună standarde rigide sau să facă obligatoriu un singur proces de operare care ar afecta negativ sistemele de plată.

B. DOMENIU DE APLICARE

3. Recomandarea 16 se aplică transferurilor electronice transfrontaliere şi interne, inclusiv plăţilor în serie şi plăţilor de acoperire.

4. Recomandarea 16 nu are scopul de a acoperi următoarele tipuri de plăţi:

   (a) Orice transfer a cărui sursă este o tranzacţie efectuată utilizându-se un card de credit, de debit sau preplătit pentru cumpărarea unor bunuri sau servicii, atâta timp cât numărul cardului respectiv însoţeşte toate transferurile care rezultă din tranzacţie. Cu toate acestea, atunci când un card de credit, de debit sau preplătit este utilizat ca metodă de plată pentru a efectua un transfer electronic între persoane, tranzacţia este acoperită de Recomandarea 16 şi informaţiile necesare ar trebui incluse în mesaj.

   (b) Transferurile şi decontările între instituţii financiare în care atât iniţiatorul, cât şi beneficiarul sunt instituţii financiare care acţionează în nume propriu.

© 2012-2020

5. Țările pot adopta un prag *de minimis* pentru transferurile electronice transfrontaliere (care nu depășesc 1.000 USD/EURO), sub care ar trebui să se aplice următoarele dispoziții:

   (a) Țările ar trebui să asigure faptul că instituțiile financiare includ în astfel de transferuri: (i) numele inițiatorului; (ii) numele beneficiarului; și (iii) un număr de cont pentru fiecare dintre aceștia sau un număr de referință unic al tranzacției. Nu este necesar ca astfel de informații să fie verificate din punctul de vedere al corectitudinii, cu excepția cazului în care există o suspiciune privind spălarea banilor sau finanțarea terorismului, caz în care instituția financiară ar trebui să verifice informațiile care au legătură cu clientul său.

   (b) Țările pot, totuși, să impună ca transferurile electronice transfrontaliere noi aflate sub pragul respectiv să conțină informațiile necesare și corecte cu privire la inițiator.

C. TRANSFERURI ELECTRONICE TRANSFRONTALIERE CARE ÎNDEPLINESC CRITERIILE

6. Informațiile care însoțesc toate transferurile electronice care îndeplinesc criteriile ar trebui să conțină întotdeauna:

   (a) numele inițiatorului;

   (b) numărul de cont al inițiatorului în cazul în care un astfel de cont este utilizat pentru a procesa tranzacția;

   (c) adresa inițiatorului, sau numărul de identitate național, sau numărul de identificare al clientului[43], ori data și locul nașterii;

   (d) numele beneficiarului; și

   (e) numărul de cont al beneficiarului în cazul în care un astfel de cont este utilizat pentru a procesa tranzacția.

7. În lipsa unui cont, ar trebui inclus un număr de referință unic al tranzacției care să permită urmărirea tranzacției.

8. Atunci când mai multe transferuri electronice transfrontaliere individuale din partea unui singur inițiator sunt incluse într-un fișier de grup pentru a fi transmise către beneficiari, acestea pot fi exceptate de la dispozițiile de la punctul 6 cu privire la informațiile privind inițiatorul, cu condiția să fie inclus numărul de cont al inițiatorului sau un număr de referință unic al tranzacției (așa cum este descris la punctul 7 de mai sus) și fișierul de grup să conțină informațiile necesare și corecte cu privire la inițiator și informații complete cu privire la beneficiar, care pot fi urmărite în țara beneficiarului.

D. TRANSFERURI ELCTRONICE INTERNE

9. Informațiile care însoțesc transferurile electronice interne ar trebui să includă, de asemenea, informații cu privire la inițiator așa cum se indică în cazul transferurilor electronice

---

43 Numărul de identificare al clientului se referă la un număr care identifică în mod unic inițiatorul față de instituția financiară inițiatoare și diferă de numărul de referință unic al tranzacției la care se face referire la punctul 7. Numărul de identificare al clientului trebuie să facă referire la un registru deținut de instituția financiară inițiatoare care să conțină cel puțin una dintre următoarele: adresa, un număr de identificare național sau data și locul nașterii ale clientului.

transfrontaliere, cu excepţia cazului în care aceste informaţii îi pot fi disponibile instituţiei financiare beneficiare şi autorităţilor adecvate prin alte mijloace. În acest ultim caz, instituţia financiară ordonatoare trebuie să includă doar numărul de cont sau un număr de referinţă unic al tranzacţiei, cu condiţia ca acest număr sau identificator să permită urmărirea sursei tranzacţiei la iniţiator sau beneficiar.

10. Informaţiile ar trebui să fie puse la dispoziţie de către instituţia financiară ordonatoare în decurs de trei zile lucrătoare de la primirea cererii fie din partea instituţiei financiare beneficiare, fie din partea autorităţilor competente adecvate. Autorităţile de aplicare a legii ar trebui să poată impune furnizarea imediată a unor astfel de informaţii.

E. RESPONSABILITĂȚILE INSTITUȚIILOR FINANCIARE ORDONATOARE, INTERMEDIARE ȘI BENEFICIARE

Instituția financiară ordonatoare

11. Instituţia financiară ordonatoare ar trebui să asigure faptul că transferurile electronice care îndeplinesc criteriile conţin informaţii necesare şi corecte cu privire la iniţiator şi informaţiile necesare cu privire la beneficiar.

12. Instituţia financiară ordonatoare ar trebui să asigure faptul că transferurile electronice transfrontaliere aflate sub orice prag aplicabil conţin numele iniţiatorului şi numele beneficiarului şi un număr de cont pentru fiecare dintre aceştia sau un număr de referinţă unic al tranzacţiei.

13. Instituţia financiară ordonatoare ar trebui să păstreze toate informaţiile colectate cu privire la iniţiator şi beneficiar, în conformitate cu Recomandarea 11.

14. Instituţia financiară ordonatoare nu ar trebui să aibă permisiunea de a executa transferuri electronice dacă nu se conformează dispoziţiilor specificate mai sus.

Instituția financiară intermediară

15. În cazul transferurilor electronice transfrontaliere, instituţiile financiare care procesează un element intermediar dintr-un astfel de lanţ de transfer electronic ar trebui să asigure faptul că toate informaţiile cu privire la iniţiator şi beneficiar care însoţesc transferul electronic sunt reţinute în cadrul acestuia.

16. Atunci când limitările tehnice împiedică reţinerea informaţiilor cu privire la iniţiator sau beneficiar care însoţesc transferurile electronice transfrontaliere într-un transfer electronic intern aferent, instituţia financiară intermediară care primeşte transferul ar trebui să păstreze o evidenţă, pe o perioadă de cel puţin cinci ani, a tuturor informaţiilor primite din partea instituţiei financiare ordonatoare sau a altei instituţii financiare intermediare.

17. O instituţie financiară intermediară ar trebui să ia măsuri rezonabile pentru a identifica transferurile electronice transfrontaliere care nu conţin informaţiile necesare cu privire la iniţiator sau beneficiar. Astfel de măsuri ar trebui să fie consecvente cu procesarea automată.

18. O instituţie financiară ar trebui să implementeze politici şi proceduri eficace bazate pe riscuri pentru a determina: (i) când trebuie executate, respinse sau suspendate transferurile electronice care nu conţin informaţiile necesare cu privire la iniţiator sau beneficiar; şi (ii) măsurile ulterioare adecvate.

© 2012-2020

Instituția financiară beneficiară

19. O instituţie financiară beneficiară ar trebui să ia măsuri rezonabile pentru a identifica transferurile electronice transfrontaliere care nu conţin informaţiile necesare cu privire la iniţiator sau beneficiar. Astfel de măsuri pot include monitorizarea posteveniment sau în timp real atunci când este fezabil.

20. În cazul transferurilor electronice care îndeplinesc criteriile, o instituţie financiară beneficiară ar trebui să verifice identitatea beneficiarului, dacă identitatea acestuia nu a fost verificată anterior, şi să păstreze această informaţie în conformitate cu Recomandarea 11.

21. O instituţie financiară beneficiară ar trebui să implementeze politici şi proceduri eficace bazate pe riscuri pentru a determina: (i) când trebuie executate, respinse sau suspendate transferurile electronice care nu conţin informaţiile necesare cu privire la iniţiator sau beneficiar; şi (ii) măsurile ulterioare adecvate.

F. OPERATORI DE SERVICII DE TRANSFER DE BANI SAU VALORI

22. Furnizorilor de servicii de transfer de bani sau valori (MVTS) ar trebui să le fie impus să se conformeze tuturor dispoziţiilor relevante din Recomandarea 16 în ţările în care desfăşoară operaţiunile, direct sau prin intermediul unor agenţi. În cazul unor furnizori de MVTS care controlează atât partea ordonatoare, cât şi pe cea beneficiară ale unui transfer electronic, furnizorul de MVTS:

    (a) ar trebui să ia în considerare toate informaţiile provenite atât de la partea ordonatoare, cât şi de la partea beneficiară pentru a determina dacă trebuie întocmit un STR; şi

    (b) ar trebui să depună un STR în orice ţară afectată de transferul electronic suspect şi să pună informaţiile relevante cu privire la tranzacţie la dispoziţia unităţii de informaţii financiare.

Glosar de termeni specifici utilizați în prezenta Recomandare	
Beneficiar	se referă la persoanele fizice, persoanele sau structurile juridice care sunt identificate de iniţiator drept receptorul cererii de transfer electronic.
Corect	termen folosit pentru a descrie informaţiile care au fost verificate din punctul de vedere al corectitudinii.
Iniţiator	se referă la deţinătorul contului care permite transferul electronic din contul respectiv sau, în cazul în care nu există un cont, persoana fizică sau juridică ce îi solicită instituţiei financiare ordonatoare să efectueze transferul electronic.
Instituţie financiară beneficiară	se referă la instituţiile financiare care primesc transferuri electronice din partea instituţiei financiare ordonatoare, direct sau printr-o instituţie financiară intermediară, şi care pun fondurile la dispoziţia beneficiarului.

Glosar de termeni specifici utilizați în prezenta Recomandare	
Instituție financiară intermediară	se referă la o instituție financiară dintr-un lanț de plăți în serie sau de acoperire care primește și transmite un transfer electronic în numele instituției financiare ordonatoare și al instituției financiare beneficiare sau al unei alte instituții financiare intermediare.
Instituție financiară ordonatoare	se referă la instituția financiară care inițiază transferul electronic și transferă fondurile la primirea cererii de transfer electronic în numele inițiatorului.
Necesar	termen utilizat pentru a descrie o situație în care toate elementele informațiilor necesare sunt prezente. Subpunctul 6 literele (a), (b) și (c) stabilesc *informațiile necesare privind inițiatorul*. Subpunctul 6 literele (d) și (e) stabilesc *informațiile necesare privind beneficiarul*.
Număr de referință unic al tranzacției	se referă la o combinație de litere, numere sau simboluri determinate de furnizorul de servicii de plată în conformitate cu protocoalele de plată și sistemul de decontare sau sistemul de mesaje utilizat pentru transferul electronic.
Plată de acoperire	se referă la un transfer electronic care combină un mesaj de plată trimis direct de instituția financiară ordonatoare instituției financiare beneficiare cu destinația instrucțiunii de finanțare (acoperirea) de la instituția de finanțare ordonatoare la instituția financiară beneficiară prin intermediul uneia sau mai multor instituții financiare intermediare.
Plăți în serie	se referă la un lanț direct secvențial de plăți în care transferurile electronice și mesajele de plată care le însoțesc sunt transmise împreună de la instituția financiară ordonatoare la instituția financiară beneficiară direct sau prin intermediul uneia sau mai multor instituții financiare intermediare (de exemplu, bănci corespondente).
Procesare automată	se referă la tranzacțiile de plată care sunt efectuate pe cale electronică fără a fi nevoie de intervenția manuală.
Transfer de grup	este un transfer compus din mai multe transferuri electronice individuale care îi sunt trimise aceleiași instituții financiare, dar care ar putea sau nu să fie în cele din urmă destinate unor persoane diferite.
Transfer electronic	se referă la orice tranzacție efectuată în numele unui inițiator prin intermediul unei instituții financiare pe cale electronică în scopul de a pune o sumă de fonduri la dispoziția unei persoane beneficiare din

© 2012-2020

Glosar de termeni specifici utilizați în prezenta Recomandare	
	cadrul unei instituții financiare beneficiare, indiferent dacă inițiatorul și beneficiarul sunt aceeași persoană.[44]
Transferuri electronice care îndeplinesc criteriile	se referă la un transfer electronic transfrontalier care depășește orice prag aplicabil așa cum este descris la punctul 5 din Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Transferuri electronice interne	se referă la orice *transfer electronic* în care instituția financiară ordonatoare și instituția financiară beneficiară au sediul în aceeași țară. Acest termen se referă totuși la orice lanț de *transferuri electronice* care are loc în întregime în interiorul granițelor unei singure țări, chiar dacă sistemul utilizat pentru transferul mesajului de plată se poate afla într-o altă țară. Termenul se referă de asemenea la orice lanț de *transferuri electronice* care au loc în întregime în interiorul granițelor Spațiului Economic European (SEE)[45].
Transferuri electronice transfrontaliere	se referă la orice *transfer electronic* în care instituția financiară ordonatoare și instituția financiară beneficiară au sediul în țări diferite. Acest termen se referă, de asemenea, la orice lanț de *transferuri electronice* în care cel puțin una dintre instituțiile financiare implicate are sediul într-o altă țară.

44 Se înțelege că decontarea unui transfer electronic poate avea loc conform unui aranjament de decontare netă. Prezenta Notă interpretativă se referă la informațiile care trebuie incluse în instrucțiunile trimise de către o instituție financiară inițiatoare unei instituții financiare beneficiare, inclusiv prin intermediul oricărei instituții financiare intermediare, pentru a permite plata fondurilor către destinatar. Orice decontare netă între instituții financiare poate fi exceptată în temeiul punctului 4 litera (b).

45 O entitate poate înainta o petiție către FATF pentru a fi desemnată drept jurisdicție supranațională în sensul evaluării conformității cu Recomandarea 16 și limitându-se la acest sens.

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 17 (ÎNCREDEREA ÎN TERȚE PĂRȚI)

1. Prezenta Recomandare nu se aplică în cazul externalizării sau al relațiilor de reprezentare. Într-un scenariu în care se acordă încredere unei terțe părți, aceasta ar trebui să facă obiectul dispozițiilor privind CDD și păstrarea evidențelor în conformitate cu Recomandările 10 și 11 și să fie reglementată, supervizată și monitorizată. Terța parte va avea, de regulă, relații de afaceri existente cu clientul, care sunt independente de relațiile pe care clientul le va forma cu instituția financiară care se bazează pe terța parte, și va aplica propriile proceduri pentru a efectua măsurile de CDD. Acest lucru poate fi în contrast cu un scenariu de externalizare/reprezentare în care o entitate externalizată aplică măsurile de CDD în numele instituției financiare delegatare, conform procedurilor sale, și face obiectul controlului instituției financiare delegatare în ceea ce privește implementarea eficace a acelor proceduri de către entitatea externalizată.
2. În scopul Recomandării 17, termenul *autorități competente relevante* înseamnă (i) autoritatea de origine, care ar trebui să fie implicată pentru a înțelege politicile și controalele grupului la nivelul întregului grup, și (ii) autoritățile-gazdă, care ar trebui implicate în cazul sucursalelor/filialelor.
3. Termenul *terțe părți* se referă la instituțiile financiare sau DNFBP-urile care sunt supervizate sau monitorizate și care îndeplinesc dispozițiile din Recomandarea 17.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 18 (CONTROALE INTERNE ȘI SUCURSALE ȘI FILIALE DIN STRĂINĂTATE)

1. Programele instituţiilor financiare de combatere a spălării banilor şi a finanţării terorismului ar trebui să includă:

   (a) elaborarea unor politici, proceduri şi controale interne, inclusiv angajamente adecvate de gestionare a conformităţii şi proceduri de verificare adecvate pentru a asigura standarde de angajare înalte;

   (b) un program de formare profesională continuă pentru angajaţi; şi

   (c) o funcţie de audit independentă pentru a testa sistemul.

2. Tipul şi amploarea măsurilor care trebuie luate ar trebui să fie adecvate din punctul de vedere al riscului de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului şi al mărimii companiei.

3. Angajamentele de gestionare a conformităţii ar trebui să includă desemnarea unui director responsabil pentru conformitate la nivelul conducerii.

4. Programele grupului financiar de combatere a spălării banilor şi a finanţării terorismului ar trebui să fie aplicabile tuturor sucursalelor şi filialelor deţinute majoritar din cadrul grupului financiar. Aceste programe ar trebui să includă măsurile de la literele (a)-(c) de mai sus şi ar trebui să fie adecvate pentru activităţile filialelor şi sucursalelor deţinute majoritar. Astfel de programe ar trebui să fie implementate în mod eficace la nivelul filialelor şi al sucursalelor deţinute majoritar. Aceste programe ar trebui să includă politici şi proceduri pentru împărtăşirea informaţiilor necesare în scopuri de CDD şi al gestionării riscurilor de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului. Conformitatea la nivelul grupului, funcţiile de audit şi/sau de AML/CFT ar trebui furnizate împreună cu informaţii privind clientul, contul şi tranzacţia din partea sucursalelor şi filialelor atunci când este necesar în scopuri de AML/CFT. Acestea ar trebui să includă informaţii şi o analiză a tranzacţiilor sau activităţilor care par a fi neobişnuite (dacă s-a efectuat o astfel de analiză); şi ar putea include un STR, informaţiile care stau la baza acestuia sau faptul că un STR a fost depus. În mod asemănător, sucursalele şi filialele ar trebui să primească astfel de informaţii din partea acestor funcţii de la nivelul grupului atunci când acestea sunt relevante şi adecvate pentru gestionarea riscului. Ar trebui implementate măsuri de protecţie adecvate cu privire la confidenţialitatea şi utilizarea informaţiilor schimbate, inclusiv pentru a împiedica avertizarea. Ţările pot determina domeniul de aplicare şi amploarea schimbului de informaţii în baza sensibilităţii acestor informaţii şi a relevanţei lor pentru gestionarea riscurilor privind AML/CFT.

5. În cazul operaţiunilor din străinătate, când dispoziţiile minime cu privire la AML/CFT ale ţării-gazdă sunt mai puţin stricte decât cele ale ţării de origine, instituţiilor financiare ar trebui să le fie impus să se asigure că sucursalele lor şi filialele lor deţinute majoritar din ţările-gazdă implementează dispoziţiile din ţara de origine, în măsura în care legile şi reglementările din ţara-gazdă permit acest lucru. Dacă ţara-gazdă nu permite implementarea adecvată a măsurilor de mai sus, grupurile financiare ar trebui să aplice măsuri suplimentare adecvate pentru a gestiona riscurile de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului şi să informeze supervizorii din ţara de origine. Dacă măsurile suplimentare nu sunt suficiente, autorităţile competente din ţara de origine ar trebui să ia în considerare măsuri de supervizare suplimentare, inclusiv introducerea unor controale suplimentare asupra grupului financiar, inclusiv, după caz, solicitarea grupului financiar să îşi întrerupă operaţiunile în ţara-gazdă.

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 19 (ȚĂRI CU RISC MAI RIDICAT)

1. Măsurile de verificare prealabilă consolidate care ar putea fi adoptate de o instituție financiară includ măsurile stabilite la punctul 20 din Nota interpretativă la Recomandarea 10 și orice alte măsuri care au un efect similar în ce privește atenuarea riscului.

2. Exemplele de contramăsuri care ar putea fi adoptate de țări includ următoarele, precum și orice alte măsuri care au un efect similar în ce privește atenuarea riscurilor:

   (a) Solicitarea instituțiilor financiare să aplice elemente specifice de verificare prealabilă sporită.

   (b) Introducerea unor mecanisme de raportare consolidate și relevante sau a unor sisteme de raportare a tranzacțiilor financiare.

   (c) Refuzarea înființării unor filiale, sucursale sau sedii de reprezentanță ale instituțiilor financiare din țara respectivă sau luarea în considerare a faptului că instituția financiară relevantă provine dintr-o țară care nu are sisteme privind AML/CFT adecvate.

   (d) Interzicerea înființării unor sucursale sau sedii de reprezentanță de către instituțiile financiare din țara respectivă sau luarea în considerare a faptului că sucursala sau sediul de reprezentanță relevant(ă) ar fi înființat(ă) într-o țară care nu are sisteme privind AML/CFT adecvate.

   (e) Limitarea relațiilor de afaceri sau a tranzacțiilor financiare cu țara identificată sau cu persoanele identificate din țara respectivă.

   (f) Interzicerea instituțiilor financiare să se bazeze pe terțe părți cu sediul în țara respectivă pentru a efectua elementele procesului de CDD.

   (g) Solicitarea instituțiilor financiare să revizuiască și să modifice sau, dacă este necesar, să încheie relațiile corespondente cu instituții financiare din țara respectivă.

   (h) Impunerea unei examinări de supervizare sporite și/sau a unor dispoziții de audit externe pentru sucursalele și filialele instituțiilor financiare cu sediul în țara respectivă.

   (i) Impunerea unor dispoziții de audit externe sporite pentru grupurile financiare cu privire la oricare dintre sucursalele sau filialele cu sediul în țara respectivă.

   Ar trebui implementate măsuri eficace pentru a asigura faptul că instituțiile financiare sunt informate cu privire la preocupările referitoare la punctele slabe ale sistemelor de AML/CFT din alte țări.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 20 (RAPORTAREA TRANZACȚIILOR SUSPECTE)

1. Referinţele la activitatea infracţională din Recomandarea 20 se referă la toate actele infracţionale care ar constitui o infracţiune-predicat de spălare a banilor sau cel puţin la infracţiunile care ar constitui infracţiuni-predicat, aşa cum prevede Recomandarea 3. Ţările sunt ferm încurajate să adopte prima dintre aceste alternative.
2. Referinţele la finanţarea terorismului din Recomandarea 20 se referă la: finanţarea actelor teroriste, precum şi a organizaţiilor teroriste sau a teroriştilor independenţi, chiar şi în lipsa unei legături cu acte teroriste specifice.
3. Toate tranzacţiile suspecte, inclusiv încercările de tranzacţii, ar trebui raportate indiferent de valoarea tranzacţiei.
4. Dispoziţia de raportare ar trebui să fie o obligaţie directă şi nicio obligaţie implicită sau indirectă de a raporta tranzacţiile suspecte, fie prin urmărirea penală pentru infracţiunile de spălare a banilor sau de finanţare a terorismului, fie prin alte mijloace (aşa-numita „raportare indirectă”), nu este acceptabilă.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDĂRILE 22 ȘI 23 (DNFBP-URI)

1. Pragurile desemnate pentru tranzacţii sunt următoarele:

   - Cazinouri (conform Recomandării 22) – 3.000 USD/EURO.
   - Pentru comercianţii de metale preţioase şi de pietre preţioase care sunt implicaţi în orice tranzacţie cu numerar (conform Recomandărilor 22 şi 23) – 15.000 USD/EURO.

   Tranzacţiile financiare care depăşesc un prag desemnat includ situaţiile în care o tranzacţie este efectuată într-o singură operaţiune sau în mai multe operaţiuni care par a fi interconectate.

2. Notele interpretative care se aplică instituţiilor financiare sunt, de asemenea, relevante pentru DNFBP-uri, după caz. Pentru a se conforma Recomandărilor 22 şi 23 nu este necesar ca ţările să emită legi sau mijloace executorii care se referă exclusiv la avocaţi, notari, contabili şi celelalte întreprinderi şi profesii nefinanciare desemnate, atâta timp cât aceste întreprinderi sau profesii sunt incluse în legile sau mijloacele executorii care acoperă activităţile subiacente.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 22 (DNFBP-uri – VERIFICAREA PREALABILĂ A CLIENȚILOR)

1. Agenţii imobiliari ar trebui să se conformeze dispoziţiilor din Recomandarea 10 în ceea ce priveşte atât vânzătorii, cât şi cumpărătorii de imobile.

2. Cazinourile ar trebui să implementeze Recomandarea 10, inclusiv să identifice şi să verifice identitatea clienţilor, atunci când clienţii lor sunt implicaţi în tranzacţii financiare care ating sau depăşesc pragul de 3.000 USD/EURO. Identificarea clientului la intrarea în cazinou ar putea fi, dar nu este în mod necesar, suficientă. Ţările trebuie să impună cazinourilor să se asigure că au posibilitatea de a face legătura dintre informaţiile rezultate în urma verificării prealabile a clientului pentru un anumit client şi tranzacţia efectuată de client în cazinou.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 23 (DNFBP-uri – ALTE MĂSURI)

1. Avocaţii, notarii, alţi profesionişti independenţi din domeniul juridic şi contabilii care acţionează în calitate de profesionişti independenţi din domeniul juridic nu au obligaţia de a raporta tranzacţiile suspecte dacă informaţiile relevante au fost obţinute în circumstanţe în care fac obiectul secretului profesional sau al privilegiului juridic profesional.
2. Fiecare ţară trebuie să determine aspectele care intră sub incidenţa privilegiului juridic profesional sau a secretului profesional. Aceste aspecte ar cuprinde în mod normal informaţiile pe care avocaţii, notarii şi alţi profesionişti independenţi din domeniul juridic le primesc sau le obţin prin intermediul unuia dintre clienţii lor: (a) în decursul procesului de stabilire a statutului juridic al clientului; sau (b) în momentul în care îşi efectuează sarcina de a apăra sau reprezenta acel client în privinţa sau în cadrul unor proceduri juridice, administrative, de arbitraj sau de mediere.
3. Ţările le pot permite avocaţilor, notarilor, altor profesionişti independenţi din domeniul juridic şi contabililor să transmită STR-ul lor către organizaţiile de autoreglementare adecvate, cu condiţia să existe forme adecvate de cooperare între aceste organizaţii şi FIU.
4. În cazul în care avocaţii, notarii, alţi profesionişti independenţi din domeniul juridic şi contabilii care acţionează în calitate de profesionişti independenţi din domeniul juridic încearcă să convingă un client să nu se implice în activităţi ilegale, acest lucru nu se consideră avertizare.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 24 (TRANSPARENȚA ȘI BENEFICIARII REALI AI PERSOANELOR JURIDICE)

1. Autorităţile competente ar trebui să poată obţine sau să aibă acces în mod oportun la informaţii adecvate, corecte şi actuale cu privire la beneficiarii reali şi controlul companiilor şi altor persoane juridice (informaţii privind beneficiarii reali[46]) care sunt înfiinţate[47] în ţara respectivă. Ţările au posibilitatea de a alege mecanismele pe care se vor baza pentru a atinge acest obiectiv; totuşi, acestea ar trebui, de asemenea, să se conformeze cel puţin dispoziţiilor de mai jos. Este, de asemenea, foarte probabil ca ţările să fie nevoite să utilizeze o combinaţie de mecanisme pentru a atinge acest obiectiv.

2. Ca parte a procesului de asigurare a faptului că există o transparenţă adecvată în ceea ce priveşte persoanele juridice, ţările ar trebui să implementeze mecanisme care:

   (a) identifică şi descriu diferitele tipuri, forme şi caracteristici de bază ale persoanelor juridice din ţara respectivă.

   (b) identifică şi descriu procesele pentru: (i) înfiinţarea acelor persoane juridice; şi (ii) obţinerea şi înregistrarea informaţiilor de bază şi cu privire la beneficiarii reali;

   (c) fac informaţiile de mai sus disponibile publicului; şi

   (d) evaluează riscurile de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului asociate cu diferite tipuri de persoane juridice înfiinţate în ţara respectivă.

A. INFORMAȚII DE BAZĂ

3. Pentru a determina cine sunt beneficiarii reali ai unei companii, autorităţile competente vor solicita anumite informaţii de bază cu privire la companie, care ar trebui să includă cel puţin informaţii cu privire la dreptul de proprietate legal al companiei şi structura de control a acesteia. Acest lucru ar include informaţii cu privire la statutul şi autoritatea unei companii, acţionarii şi directorii acesteia.

4. Toate companiile înfiinţate într-o ţară ar trebui înscrise la registrul comerţului.[48] Indiferent de combinaţia de mecanisme utilizată pentru a obţine şi înregistra informaţiile cu privire la beneficiarii reali (a se vedea secţiunea B), există un set de informaţii de bază cu privire la o companie

---

46 Informaţiile cu privire la beneficiarii reali ai persoanelor juridice sunt informaţiile la care se face referire în Nota interpretativă la Recomandarea 10, punctul 5 litera (b) subpunctul (i). Acţionarii care deţin controlul, aşa cum se face referire la punctul 5 litera (b) subpunctul (i) din Nota interpretativă la Recomandarea 10, pot fi determinaţi în baza unui prag, de exemplu, orice persoane care deţin mai mult de un anumit procentaj din companie (de exemplu, 25%).

47 Referinţele la înfiinţarea unei persoane juridice includ înregistrarea companiilor sau orice alte mecanisme utilizate.

48 „Registrul comerţului" se referă la un registru din ţara în care sunt înregistrate sau autorizate companiile din ţara respectivă şi care este de regulă ţinut de către autoritatea de înregistrare a companiilor sau în numele acesteia. Acesta nu se referă la informaţiile deţinute de companie în sine sau în numele companiei în sine.

care trebuie obținute și înregistrate de companie[49], ca o precondiție necesară. Informațiile de bază minime care trebuie obținute și înregistrate de o companie ar trebui să fie:

(a) numele companiei, dovada înregistrării, statutul și forma juridică, adresa sediului social, competențele de reglementare de bază (de exemplu, statutul unei companii), o listă a directorilor; și

(b) un registru al acționarilor sau membrilor companiei care conține numele acționarilor și membrilor și numărul de acțiuni deținute de fiecare acționar[50] și categoriile de acțiuni (inclusiv natura drepturilor de vot asociate).

5. Registrul companiilor ar trebui să înregistreze toate informațiile de bază prevăzute la punctul 4 litera (a) de mai sus.

6. Compania ar trebui să păstreze informațiile de bază prevăzute la punctul 4 litera (b) în interiorul țării, fie la sediul său social, fie la altă locație despre care registrul comerțului a fost înștiințat. Cu toate acestea, în cazul în care compania sau registrul comerțului dețin informații privind beneficiarii reali în cadrul țării, atunci registrul acționarilor nu trebuie să fie în țara respectivă, cu condiția ca acea companie să poată furniza prompt informațiile necesare la cerere.

B. INFORMAȚII CU PRIVIRE LA BENEFICIARII REALI

7. Țările ar trebui să asigure fie faptul că: (a) informațiile cu privire la beneficiarii reali ai unei companii sunt obținute de către compania respectivă și sunt disponibile la o locație specificată din țara în care se află aceasta; fie că (b) există mecanisme implementate care să asigure faptul că beneficiarii reali ai unei companii pot fi determinați în timp util de o autoritate competentă.

8. Pentru a îndeplini dispozițiile de la punctul 7, țările ar trebui să utilizeze unul sau mai multe dintre următoarele mecanisme:

(a) Solicitarea companiilor sau registrelor comerțului să obțină și să actualizeze informațiile cu privire la beneficiarii reali ai companiei;

(b) Solicitarea companiilor să ia măsuri rezonabile[51] pentru a obține și actualiza informațiile cu privire la beneficiarii reali ai companiei;

(c) Utilizarea informațiilor existente, inclusiv: (i) informațiile obținute de instituțiile financiare și/sau DNFBP-urile, în conformitate cu Recomandările 10 și 22[52]; (ii) informațiile deținute de alte autorități competente cu privire la dreptul de proprietate legal și beneficiarii reali ai companiilor (de exemplu, registrele comerțului, autoritățile fiscale sau financiare sau alte organisme de reglementare); (iii) informațiile deținute de companie

---

49 Informațiile pot fi înregistrate de compania însăși sau de către o terță parte aflată în responsabilitatea companiei.

50 Acest lucru se aplică deținătorului nominal al tuturor acțiunilor înregistrate.

51 Măsurile luate ar trebui să fie proporționale cu nivelul de risc sau de complexitate generate de structura dreptului de proprietate a companiei sau de natura acționarilor care dețin controlul.

52 Țările ar trebui să poată determina în timp util dacă o companie are un cont la o instituție financiară din țara respectivă.

© 2012-2020

aşa cum prevede Secţiunea A de mai sus; şi (iv) informaţiile disponibile cu privire la companiile cotate la bursă, în cazul în care dispoziţiile privind prezentarea informaţiilor (fie prin normele bursiere, fie prin lege sau prin mijloace executorii) impun asigurarea unei transparenţe adecvate a beneficiarilor reali.

9. Indiferent care dintre mecanismele de mai sus sunt aplicate, ţările ar trebui să se asigure de colaborarea în cea mai mare măsură posibilă a companiilor cu autorităţile competente în determinarea beneficiarului real. Aceasta ar trebui să includă:

   (a) Solicitarea ca una sau mai multe persoane fizice cu reşedinţa în ţara respectivă să fie autorizate de companie[53], şi responsabile faţă de autorităţile competente, pentru furnizarea tuturor informaţiilor de bază şi a informaţiilor disponibile cu privire la beneficiarul real şi furnizarea de asistenţă suplimentară autorităţilor; şi/sau

   (b) Solicitarea ca un DNFBP din ţara respectivă să fie autorizat de companie, şi responsabil faţă de autorităţile competente, pentru furnizarea tuturor informaţiilor de bază şi a informaţiilor disponibile cu privire la beneficiarul real şi furnizarea de asistenţă suplimentară autorităţilor; şi/sau

   (c) Alte măsuri comparabile, în special identificate de ţara respectivă, care pot asigura în mod eficace cooperarea.

10. Toate persoanele, autorităţile şi entităţile menţionate mai sus şi compania însăşi (sau administratorii, lichidatorii săi sau alte persoane implicate în dizolvarea companiei) ar trebui să păstreze informaţiile şi evidenţele menţionate timp de cel puţin cinci ani de la data la care compania este dizolvată sau încetează în alt fel să existe sau cinci ani de la data la care compania nu mai este client al intermediarului profesional sau al instituţiei financiare.

C. ACCES ÎN TIMP UTIL LA INFORMAȚII ACTUALE ȘI CORECTE

11. Ţările ar trebui să implementeze mecanisme care să asigure faptul că informaţiile de bază, inclusiv informaţiile furnizate de registrul comerţului, sunt corecte şi actualizate regulat. Ţările ar trebui să impună ca oricare dintre informaţiile disponibile la care se face referire la punctul 7 să fie corecte şi cât se poate de actualizate şi ca acestea să fie actualizate într-un timp rezonabil în urma oricărei modificări.

12. Autorităţile competente, şi în special autorităţile de aplicare a legii, ar trebui să dispună de toate competenţele necesare pentru a putea obţine în timp util accesul la informaţiile de bază şi la cele cu privire la beneficiarul real deţinute de părţile relevante.

13. Ţările ar trebui să îi impună registrului comerţului să faciliteze accesul în timp util al instituţiilor financiare, DNFBP-urilor şi autorităţilor competente ale altor ţări la informaţiile publice pe care le deţin şi cel puţin la un minimum de informaţii la care se face referire la punctul 4 litera (a) de mai sus. Ţările ar trebui de asemenea să ia în considerare facilitarea accesului în timp util al instituţiilor financiare şi al DNFBP-urilor la informaţiile la care se face referire la punctul 4 litera (b) de mai sus.

---

[53] Membrii consiliului de administraţie al companiei sau membrii conducerii superioare s-ar putea să nu necesite o autorizaţie specifică din partea companiei.

D. OBSTACOLE ÎN CALEA TRANSPARENȚEI

14. Țările ar trebui să ia măsuri pentru a împiedica abuzul asupra acțiunilor la purtător și a warantelor pe acțiuni la purtător, de exemplu, prin aplicarea unuia sau mai multora dintre următoarele mecanisme: (a) interzicerea acestora; (b) transformarea acestora în acțiuni nominative sau warante pe acțiuni (de exemplu, prin dematerializare); (c) imobilizarea acestora prin obligația de a fi deținute de o instituție financiară reglementată sau de către un intermediar profesionist; sau (d) impunerea acționarilor care dețin un interes care controlează să înștiințeze compania, iar companiei, să înregistreze identitatea acestora.

15. Țările ar trebui să ia măsuri pentru a împiedica abuzul asupra acțiunilor nominative și a directorilor desemnați, de exemplu, aplicând unul sau mai multe dintre următoarele mecanisme: (a) impunerea acționarilor și directorilor desemnați să dezvăluie identitatea persoanei care i-a desemnat companiei și oricărui registru relevant și ca aceste informații să fie incluse în registrul relevant; sau (b) impunerea ca acționarii și directorii desemnați să fie autorizați, pentru ca statutul lor de desemnați să fie înregistrat în registrele comerțului, iar acestea să păstreze informațiile de identificare ale desemnatului lor și să pună aceste informații la dispoziția autorităților competente la cerere.

E. ALTE PERSOANE JURIDICE

16. În ceea ce privește fundațiile, parteneriatele de tip Anstalt și parteneriatele cu răspundere limitată, țările ar trebui să ia măsuri similare și să impună dispoziții asemănătoare cu cele impuse companiilor, luând în considerare diferitele forme și structuri ale acestora.

17. În ceea ce privește alte tipuri de persoane juridice, țările ar trebui să ia în considerare diferitele forme și structuri ale acelor alte persoane juridice, precum și nivelul riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului asociate cu fiecare tip de persoană juridică, având ca scop atingerea unor niveluri adecvate de transparență. Cel puțin, țările ar trebui să asigure faptul că tipuri similare de informații de bază ar trebui să fie înregistrate și verificate din punctul de vedere al corectitudinii și al gradului de actualitate de astfel de persoane juridice și că astfel de informații le sunt accesibile autorităților competente în timp util. Țările ar trebui să revizuiască riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului asociate cu astfel de alte persoane juridice și, pe baza nivelului de risc, să determine măsurile care ar trebui luate pentru a asigura faptul că autoritățile competente au acces în timp util la informații adecvate, corecte și actuale cu privire la beneficiarii reali ai unor astfel de persoane juridice.

F. RĂSPUNDERE ȘI SANCȚIUNI

18. Ar trebui să existe o responsabilitate clar exprimată privind conformitatea cu dispozițiile din prezenta Notă interpretativă, precum și o răspundere și sancțiuni eficace, proporționale și disuasive pentru fiecare persoană fizică sau juridică ce nu se conformează în mod adecvat dispozițiilor.

G. COOPERAREA INTERNAȚIONALĂ

19. Țările ar trebui să coopereze la nivel internațional în mod rapid, constructiv și eficace în privința informațiilor de bază și a celor cu privire la beneficiarii reali, în baza celor prevăzute în Recomandările 37 și 40. Acest lucru include (a) facilitarea accesului de către autoritățile

© 2012-2020

competente străine la informațiile de bază deținute de registrele comerțului; (b) schimbul de informații cu privire la acționari; și (c) utilizarea autorității acestora, în conformitate cu legislația internă, pentru a obține informații cu privire la beneficiarii reali în numele partenerilor din străinătate. Țările ar trebui să monitorizeze calitatea asistenței primite din partea altor țări ca răspuns la cererile lor privind informațiile de bază și beneficiarii reali sau la cererile lor de asistență pentru localizarea beneficiarilor reali care au reședința în altă țară.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 25 (TRANSPARENȚA ȘI BENEFICIARII REALI AI STRUCTURILOR JURIDICE)

1. Țările ar trebui să le solicite administratorilor de active ai oricărei fiducii exprese guvernate de legislația aferentă să obțină și să păstreze informații adecvate, corecte și actuale privind beneficiarii reali ai fiduciei. Acest lucru ar trebui să includă informații privind identitatea constituitorului, a administratorului (administratorilor) de active, a protectorilor (dacă există), a beneficiarilor sau claselor de beneficiari și a oricăror alte persoane fizice care exercită un control final efectiv asupra fiduciei. Țările ar trebui, de asemenea, să le solicite administratorilor de active ai oricărei fiducii guvernate de legislația națională să păstreze informații de bază cu privire la alți agenți reglementați ai fiduciei și furnizori de servicii către fiducie, inclusiv consilierii în materie de investiții sau managerii, contabilii ori consilierii fiscali.

2. Toate țările ar trebui să ia măsuri pentru a se asigura că administratorii de active își dezvăluie statutul instituțiilor financiare și DNFBP-urilor atunci când, în calitate de administratori de active, formează o relație de afaceri sau efectuează o tranzacție ocazională care depășește pragul. Legile sau mijloacele executorii nu ar trebui să împiedice administratorii de active să le furnizeze autorităților competente informații cu privire la fiducie[54]; sau să le furnizeze instituțiilor financiare și DNFBP-urilor, la cerere, informații cu privire la beneficiarii reali și la activele fiduciei care trebuie păstrate sau gestionate conform condițiilor relației de afaceri.

3. Țările sunt încurajate să se asigure că alte autorități, persoane și entități relevante dețin informații cu privire la toate fiduciile cu care sunt implicate într-o relație. Surse potențiale de informații cu privire la fiducii, administratorii de active și activele fiduciare sunt:

   (a) Registrele (de exemplu, registrul central pentru fiducii și activele fiduciare) sau registrele privind activele pentru terenuri, proprietăți, vehicule, acțiuni sau alte active.

   (b) Alte autorități competente care dețin informații cu privire la fiducii și administratorii de active (de exemplu, autoritățile fiscale care colectează informații cu privire la active și veniturile aferente fiduciilor).

   (c) Alți agenți și furnizori de servicii pentru fiducii, inclusiv consilierii în materie de investiții sau managerii, avocații sau furnizorii de servicii pentru fiducii și companii.

4. Autoritățile competente și, în special, autoritățile de aplicare a legii ar trebui să dețină toate competențele necesare pentru a obține accesul în timp util la informațiile deținute de administratorii de active și de alte părți, în special informațiile deținute de instituțiile financiare și DNFBP-uri cu privire la: (a) beneficiarii reali; (b) reședința administratorilor de active; și (c) orice active deținute sau gestionate de instituția financiară sau DNFBP-uri, în legătură cu orice administratori de active cu care au o relație de afaceri sau pentru care efectuează tranzacții ocazionale.

5. Administratorilor de active ar trebui să le fie impus să păstreze informațiile la care se face referire la punctul 1 timp de cel puțin cinci ani de la încetarea implicării lor în fiducie. Țările sunt încurajate să le impună administratorilor de active neprofesioniști și altor autorități, persoane și entități menționate la punctul 3 de mai sus să păstreze informațiile timp de cel puțin cinci ani.

---

[54] Autoritățile competente de pe plan intern sau autoritățile competente relevante ale unei alte țări în temeiul unei cereri de cooperare internațională adecvate.

© 2012-2020

6. Țările ar trebui să impună ca oricare dintre informațiile deținute conform punctului 1 de mai sus să fie corecte și cât de actualizate posibil și ca acestea să fie actualizate într-un timp rezonabil în urma oricărei modificări.

7. Țările ar trebui să ia în considerare măsuri pentru a facilita accesul la orice informații cu privire la fiducii care sunt deținute de celelalte autorități, persoane și entități menționate la punctul 3, de către instituțiile financiare și DNFBP-urile care se angajează să respecte dispozițiile stabilite în Recomandările 10 și 22.

8. În contextul prezentei Recomandări, țărilor nu le este impus să ofere recunoaștere juridică fiduciilor. Nu este necesar ca țările să includă dispozițiile de la punctele 1, 2 și 6 în legislația lor, cu condiția să existe obligații adecvate de aceeași natură pentru administratorii de active (de exemplu, în dreptul comun sau în jurisprudență).

Alte structuri juridice

9. În ceea ce privește alte tipuri de structuri juridice cu structuri sau funcții similare, țările ar trebui să ia măsuri similare cu cele necesare pentru fiducii în scopul atingerii unor niveluri similare de transparență. Cel puțin, țările ar trebui să asigure faptul că informațiile similare celor specificate mai sus cu privire la fiducii sunt înregistrate și verificate din punctul de vedere al corectitudinii și al gradului de actualitate și că astfel de informații sunt accesibile în timp util de către autoritățile competente.

Cooperarea internațională

10. Țările ar trebui să coopereze la nivel internațional în mod rapid, constructiv și eficace în privința informațiilor privind fiduciile și alte structuri juridice, inclusiv informațiile privind beneficiarii reali, în baza celor prevăzute în Recomandările 37 și 40. Acest lucru ar trebui să includă (a) facilitarea accesului autorităților competente străine la orice informații deținute de registre sau alte autorități interne; (b) schimbul de informații disponibile pe plan intern cu privire la fiducii sau alte structuri juridice; și (c) utilizarea competențelor autorităților lor competente, în conformitate cu legislația internă, pentru obținerea de informații privind beneficiarii reali în numele unor parteneri din străinătate.

Răspundere și sancțiuni

11. Țările ar trebui să se asigure că există responsabilități clare privind respectarea dispozițiilor din prezenta Notă interpretativă; și fie că administratorii de active sunt răspunzători din punct de vedere juridic pentru orice neîndeplinire a sarcinilor relevante pentru respectarea obligațiilor prevăzute la punctele 1, 2, 6 și (după caz) 5; fie că există sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, fie penale, fie civile sau administrative, pentru nerespectarea acestora[55]. Țările ar trebui să se asigure că există sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, fie penale, fie civile sau administrative, pentru neacordarea autorităților competente a accesului în timp util la informațiile referitoare la fiducii menționate la punctele 1 și 5.

[55] Acest lucru nu afectează dispozițiile privind sancțiunile eficace, proporționale și disuasive care sunt aplicate în cazul neconformității cu dispozițiile din alte părți ale Recomandărilor.

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 26 (REGLEMENTAREA ȘI SUPERVIZAREA INSTITUȚIILOR FINANCIARE)

Abordarea bazată pe riscuri privind supervizarea

1. Abordarea bazată pe riscuri privind supervizarea se referă la: (a) procesul general prin care un supervizor, conform înțelegerii sale referitoare la riscuri, își alocă resursele pentru supervizarea privind AML/CFT; și (b) procesul specific de supervizare a instituțiilor care aplică o abordare bazată pe riscuri privind AML/CFT.
2. Adoptarea unei abordări bazate pe riscuri în ceea ce privește supervizarea sistemelor și controalelor privind AML/CFT ale instituțiilor financiare le permite autorităților de supervizare să aloce resurse pentru acele aspecte care sunt percepute ca având un risc mai ridicat. Ca rezultat, autoritățile de supervizare își pot utiliza resursele mai eficient. Acest lucru înseamnă că supervizorii: (a) ar trebui să înțeleagă clar riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului prezente într-o țară; și (b) ar trebui să aibă acces direct și de la distanță la toate informațiile relevante cu privire la riscurile interne și internaționale specifice asociate cu clienții, produsele și serviciile instituțiilor supervizate, inclusiv calitatea funcției de conformitate a instituției financiare sau a grupului (sau grupurilor, atunci când se aplică instituțiilor care aplică principiile de bază). Frecvența și amploarea supervizării privind AML/CFT la locație și de la distanță a instituțiilor/grupurilor financiare ar trebui să se bazeze pe riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, precum și pe politicile, controalele interne și procedurile asociate cu instituția/grupul, așa cum sunt identificate în evaluarea supervizorului a profilului de risc al instituției/grupului, precum și pe riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului prezente în țară.
3. Evaluarea profilului de risc în ceea ce privește spălarea banilor și finanțarea terorismului al unei instituții financiare/unui grup financiar, inclusiv riscul de neconformitate, ar trebui să fie revizuită atât periodic, cât și atunci când există evenimente sau evoluții majore în conducerea și operațiunile instituției financiare/grupului financiar, în conformitate cu practicile stabilite privind supervizarea continuă ale țării. Această evaluare nu ar trebui să fie statică: ea se va schimba în funcție de cum evoluează circumstanțele și amenințările.
4. Supervizarea privind AML/CFT a instituțiilor/grupurilor financiare care aplică o abordare bazată pe riscuri ar trebui să ia în considerare gradul de libertate de acțiune permis de RBA în cazul instituției financiare/grupului financiar și să cuprindă, în mod adecvat, o revizuire a evaluărilor riscurilor care stau la baza acestui grad de libertate de acțiune și a gradului de adecvare și a modului de implementare ale politicilor, controalelor interne și procedurilor sale.
5. Aceste principii ar trebui să se aplice tuturor instituțiilor/grupurilor financiare. Pentru a asigura o supervizare eficace privind AML/CFT, supervizorii ar trebui să ia în considerare caracteristicile instituțiilor/grupurilor financiare, în special diversitatea și numărul instituțiilor financiare și gradul de libertate de acțiune permis de către RBA.

Resursele supervizorilor

6. Țările ar trebui să asigure faptul că supervizorii financiari dețin resurse financiare, umane și tehnice adecvate. Acești supervizori ar trebui să aibă independență operațională și autonomie

© 2012-2020

suficiente pentru a asigura lipsa influențelor sau intervențiilor nejustificate. Țările ar trebui să instituie procese pentru a asigura faptul că personalul acestor autorități menține standarde profesionale ridicate, inclusiv standarde privind confidențialitatea, și acesta ar trebui să dea dovadă de integritate înaltă și de competențe adecvate.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 28 (REGLEMENTAREA ȘI SUPERVIZAREA DNFBP-URILOR)

1. Abordarea bazată pe riscuri privind supervizarea se referă la: (a) procesul general prin care un supervizor sau un SRB, conform înțelegerii sale cu privire la riscuri, își alocă resursele pentru supervizarea privind AML/CFT; și (b) procesul specific de supervizare sau monitorizare a DNFBP-urilor care aplică o abordare bazată pe riscuri privind AML/CFT.

2. Supervizorii sau SRB-urile trebuie să determine frecvența și intensitatea acțiunilor lor de supervizare sau monitorizare a DNFBP-urilor pe baza înțelegerii lor cu privire la riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului și luând în considerare caracteristicile DNFBP-urilor, în special diversitatea și numărul lor, pentru a asigura o supervizare sau o monitorizare eficace privind AML/CFT. Acest lucru presupune o înțelegere clară a riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului: (a) prezente în țară; și (b) asociate cu tipul de DNFBP și clienții, produsele și serviciile acestuia.

3. Supervizorii sau SRB-urile care evaluează caracterul adecvat al controalelor, politicilor și procedurilor interne privind AML/CFT ale DNFBP-urilor ar trebui să aibă în vedere în mod adecvat profilul de risc în ceea ce privește spălarea banilor și finanțarea terorismului al DNFBP-urilor respective și gradul de libertate de acțiune permis acestora în baza RBA.

4. Supervizorii sau SRB-urile trebuie să aibă o autoritate adecvată pentru a-și îndeplini funcțiile (inclusiv autoritatea de a monitoriza și impune sancțiuni) și resurse financiare, umane și tehnice adecvate. Țările ar trebui să instituie procese pentru a asigura faptul că personalul acestor autorități menține standarde profesionale ridicate, inclusiv standarde privind confidențialitatea, și acesta ar trebui să dea dovadă de integritate înaltă și de competențe adecvate.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 29 (UNITĂȚI DE INFORMAȚII FINANCIARE)

A. INFORMAȚII GENERALE

1. Prezenta notă explică mandatul şi funcţiile de bază ale unei unităţi de informaţii financiare (FIU) şi oferă clarificări suplimentare cu privire la obligaţiile din standard. FIU face parte din reţeaua operaţională privind AML/CFT a ţării, având un rol central în cadrul acesteia, şi sprijină activitatea altor autorităţi competente. Având în vedere faptul că există modele de FIU diferite, Recomandarea 29 nu are idei preconcepute faţă de modelul specific ales de o anumită ţară şi se aplică în mod egal tuturor.

B. FUNCȚII

(a) Primire

2. FIU serveşte drept agenţia centrală care primeşte prezentările de informaţii depuse de entităţile raportoare. Cel puţin, aceste informaţii ar trebui să includă rapoarte privind tranzacţiile suspecte, aşa cum prevăd Recomandările 20 şi 23, şi ar trebui să includă alte informaţii conform legislaţiei naţionale (precum rapoarte privind tranzacţiile în numerar, rapoarte privind transferurile electronice şi alte declaraţii/prezentări de informaţii bazate pe praguri).

(b) Analiză

3. Analiza FIU ar trebui să adauge valoare la informaţiile primite şi deţinute de FIU. Deşi toate informaţiile ar trebui luate în considerare, analiza se poate baza fie pe fiecare prezentare de informaţii în parte primită, fie pe o selecţie de informaţii adecvată, în funcţie de tipul şi volumul prezentărilor de informaţii primite şi de utilizarea preconizată a acestora în urma diseminării. FIU-urile ar trebui să fie încurajate să utilizeze programe informatice de analiză pentru a procesa mai eficace informaţiile şi pentru a ajuta la stabilirea legăturilor relevante. Cu toate acestea, astfel de instrumente nu pot înlocui în totalitate elementul de raţionament uman din procesul de analiză. FIU-urile ar trebui să efectueze următoarele tipuri de analize:

- Analiza operaţională utilizează informaţiile disponibile şi accesibile pentru a identifica ţinte specifice (de exemplu, persoane, active, reţele şi asociaţii infracţionale) pentru a urmări indiciile unor activităţi sau tranzacţii specifice şi pentru a determina legăturile dintre ţintele respective şi posibilele câştiguri obţinute din infracţiuni, spălarea banilor, infracţiunile-predicat sau finanţarea terorismului.
- Analiza strategică utilizează informaţiile disponibile şi accesibile, inclusiv datele care pot fi furnizate de alte autorităţi competente, pentru a identifica tendinţele şi tiparele legate de spălarea banilor şi de finanţarea terorismului. Aceste informaţii sunt apoi utilizate, de asemenea, de FIU sau de alte entităţi de stat pentru a determina ameninţările şi vulnerabilităţile legate de spălarea banilor şi de finanţarea terorismului. Analiza strategică poate, de asemenea, ajuta la stabilirea politicilor şi obiectivelor pentru FIU sau, la o scară mai largă, pentru alte entităţi din cadrul regimului privind AML/CFT.

(c) Diseminare

4. FIU ar trebui să poată disemina, spontan și la cerere, informațiile și rezultatele aferente analizelor sale către autoritățile competente relevante. Pentru diseminare ar trebui utilizate canale consacrate, sigure și protejate.

- **Diseminarea spontană**: FIU ar trebui să aibă capacitatea de a disemina informațiile și rezultatele aferente analizelor sale către autoritățile competente atunci când există motive de a suspecta existența unor infracțiuni de spălare a banilor, infracțiuni-predicat sau de finanțare a terorismului. În baza analizei realizate de FIU, diseminarea informațiilor ar trebui să fie selectivă și să le permită autorităților primitoare să se concentreze pe informațiile/cazurile relevante.
- **Diseminarea la cerere**: FIU ar trebui să poată răspunde la cererile de informații din partea autorităților competente în conformitate cu Recomandarea 31. Când FIU primește o astfel de cerere din partea unei autorități competente, decizia de a efectua o analiză și/sau diseminarea informațiilor către autoritatea care a emis cererea rămâne la latitudinea FIU.

C. ACCESUL LA INFORMAȚII

(a) Obținerea unor informații suplimentare din partea entităților raportoare

5. Pe lângă informațiile raportate de către entități către FIU (conform funcției de primire), FIU ar trebui să poată obține și utiliza informații suplimentare din partea entităților raportoare, în funcție de necesitate, pentru a-și efectua analiza în mod adecvat. Informațiile pe care FIU ar trebui să aibă permisiunea de a le obține pot include informațiile pe care entitățile raportoare au obligația de a le păstra conform Recomandărilor FATF relevante (Recomandările 10, 11 și 22).

(b) Accesul la informații din alte surse

6. Pentru a efectua o analiză adecvată, FIU ar trebui să aibă acces la cea mai largă gamă posibilă de informații de ordin financiar, administrativ și privind aplicarea legii. Acestea ar trebui să includă informațiile din surse deschise sau publice, precum și informațiile relevante colectate și/sau păstrate de către alte autorități, ori în numele acestora, și, după caz, date deținute în scop comercial.

D. SECURITATEA ȘI CONFIDENȚIALITATEA INFORMAȚIILOR

7. Informațiile primite, procesate, deținute sau diseminate de FIU trebuie să fie protejate, împărtășite și utilizate în siguranță și doar în conformitate cu procedurile, politicile și legile și reglementările aplicabile convenite. Prin urmare, FIU trebuie să aplice norme care reglementează securitatea și confidențialitatea acestor informații, inclusiv proceduri pentru manipularea, stocarea, diseminarea și protecția acestor informații, precum și accesul la ele. FIU ar trebui să asigure faptul că membrii personalului său au nivelurile necesare de autorizare de securitate și înțeleg responsabilitățile lor în ceea ce privește manipularea și diseminarea informațiilor cu caracter sensibil și confidențial. FIU ar trebui să asigure faptul că există acces limitat la facilitățile și informațiile sale, inclusiv la sistemele de tehnologie a informației.

© 2012-2020

E. INDEPENDENȚA OPERAȚIONALĂ

8. FIU-rile ar trebui să fie independente şi autonome din punct de vedere operaţional, însemnând că ar trebui să aibă autoritatea şi capacitatea de a-şi îndeplini funcţiile în mod liber, inclusiv decizia autonomă de a analiza, solicita şi/sau disemina informaţiile specifice. În toate cazurile, acest lucru înseamnă că FIU-urile au dreptul independent de a transmite mai departe sau a disemina informaţiile către autorităţile competente.

9. Un FIU ar putea fi înfiinţat ca parte a unei autorităţi existente. Atunci când un FIU se află în cadrul structurii existente a unei alte autorităţi, funcţiile de bază ale FIU ar trebui să fie distincte faţă de cele ale celeilalte autorităţi.

10. FIU-urilor ar trebui să li se pună la dispoziţie resursele financiare, umane şi tehnice adecvate, într-o manieră care să asigure autonomia şi independenţa acestora şi care le permite să îşi îndeplinească mandatul cu eficacitate. Ţările ar trebui să instituie procese pentru a asigura faptul că personalul FIU-urilor menţine standarde profesionale ridicate, inclusiv standarde privind confidenţialitatea, şi acesta ar trebui să dea dovadă de integritate înaltă şi de competenţe adecvate.

11. Un FIU ar trebui, de asemenea, să aibă capacitatea de a încheia angajamente sau de a face independent schimb de informaţii cu alte autorităţi competente de pe plan intern sau cu autorităţile omoloage de pe plan extern.

F. INFLUENȚE SAU INTERVENȚII NEJUSTIFICATE

12. FIU ar trebui să poată obţine şi utiliza resursele necesare pentru a-şi îndeplini funcţiile, în mod individual sau regulat, lipsit de orice influenţe sau intervenţii nejustificate de natură politică, guvernamentală sau legate de sectorul de activitate, care i-ar putea compromite independenţa operaţională.

G. GRUPUL EGMONT

13. Ţările ar trebui să se asigure că FIU ia în considerare Declaraţia de intenţie a Grupului Egmont şi Principiile sale privind schimbul de informaţii între unităţile de informaţii financiare în cazurile de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului (aceste documente stabilesc îndrumări importante cu privire la rolul şi funcţiile FIU-urilor şi mecanismele de schimb de informaţii între FIU-uri). FIU ar trebui să îşi depună candidatura pentru Grupul Egmont.

H. RAPORTAREA TRANZACȚIILOR ÎN NUMERAR DE VALOARE MARE

14. Ţările ar trebui să ia în considerare fezabilitatea şi utilitatea unui sistem în care instituţiile financiare şi DNFBP-urile ar raporta toate tranzacţiile valutare interne şi internaţionale care depăşesc o sumă fixă.

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 30 (RESPONSABILITĂȚILE AUTORITĂȚILOR DE APLICARE A LEGII ȘI DE ANCHETĂ)

1. Ar trebui să existe autorităţi de aplicare a legii desemnate care au responsabilitatea de a asigura că infracţiunile de spălare a banilor, infracţiunile-predicat şi cele de finanţare a terorismului sunt anchetate în mod corespunzător prin desfăşurarea unei anchete financiare. Ţările ar trebui, de asemenea, să desemneze una sau mai multe autorităţi competente pentru a identifica, urmări şi iniţia măsuri de blocare şi punere sub sechestru ale unor bunuri care fac, sau pot deveni, obiectul unei confiscări.

2. O „anchetă financiară" este o investigaţie a afacerilor financiare care au legătură cu activităţi infracţionale, cu scopul de a:

   - identifica amploarea reţelelor infracţionale şi/sau gradul de infracţionalitate;
   - identifica şi urmări câştigurile obţinute în urma unor infracţiuni, fondurile teroriste sau orice alte active care fac, sau pot deveni, obiectul unei confiscări; şi
   - elabora probe care pot fi utilizate în procedurile penale.

3. O „anchetă financiară paralelă" se referă la desfăşurarea unei anchete financiare alături de sau în contextul creat de o anchetă penală (tradiţională) cu privire la o infracţiune de spălare a banilor, de finanţare a terorismului şi/sau o infracţiune-predicat. Organele de aplicare a legii care anchetează infracţiunile-predicat ar trebui fie să fie autorizate să urmărească anchetarea oricăror infracţiuni legate de spălarea banilor şi de finanţarea terorismului în timpul unei anchete paralele, fie să poată înainta cazul către o altă agenţie pentru a urmări aceste anchete.

4. Ţările ar trebui să ia în considerare luarea unor măsuri, inclusiv de ordin legislativ, la nivel naţional, pentru a le permite autorităţilor lor competente care anchetează cazurile de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului să amâne sau să renunţe la arestarea persoanelor suspecte şi/sau la punerea sub sechestru a banilor, în scopul identificării persoanelor implicate în astfel de activităţi sau pentru colectarea probelor. Fără astfel de măsuri, este interzisă utilizarea unor proceduri precum distribuţiile controlate şi operaţiunile sub acoperire.

5. Recomandarea 30 se aplică, de asemenea, autorităţilor competente care nu sunt autorităţi de aplicare a legii *per se*, dar care au responsabilităţi de desfăşurare a unor anchete financiare în cazul infracţiunilor-predicat, în măsura în care aceste autorităţi competente îndeplinesc funcţii care intră sub incidenţa Recomandării 30.

6. Autorităţile anticorupţie cu putere de punere în aplicare pot fi desemnate pentru a ancheta infracţiunile de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului care rezultă din, sau au legătură cu, infracţiunile de corupţie în conformitate cu Recomandarea 30, iar aceste autorităţi ar trebui de asemenea să aibă competenţe suficiente pentru a identifica, urmări şi iniţia acţiuni de blocare şi punere sub sechestru ale activelor.

© 2012-2020

7. Varietatea de agenții de aplicare a legii și de alte autorități competente menționată mai sus ar trebui luată în considerare atunci când țările utilizează grupuri multidisciplinare într-o anchetă financiară.

8. Autoritățile de aplicare a legii și cele de urmărire penală ar trebui să dispună de resurse financiare, umane și tehnice adecvate. Țările ar trebui să instituie procese pentru a asigura faptul că personalul acestor autorități menține standarde profesionale ridicate, inclusiv standarde privind confidențialitatea, și acesta ar trebui să dea dovadă de integritate înaltă și de competențe adecvate.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 32 (CURIERI DE NUMERAR)

A. OBIECTIVE

1. Recomandarea 32 a fost elaborată cu scopul de a asigura faptul că teroriştii şi alţi infractori nu îşi vor putea finanţa activităţile sau nu vor putea spăla câştigurile de pe urma infracţiunilor săvârşite prin transportul transfrontalier fizic de valută şi de instrumente negociabile la purtător. Mai exact, aceasta încearcă să asigure faptul că ţările au implementat măsuri pentru: (a) a detecta transportul transfrontalier fizic de valută şi instrumente negociabile la purtător; (b) a opri sau a restricţiona valuta şi instrumentele negociabile la purtător despre care se suspectează că ar avea legătură cu infracţiuni de finanţare a terorismului sau de spălare a banilor; (c) a opri sau restricţiona valuta sau instrumentele negociabile la purtător care sunt declarate sau prezentate în mod fals; (d) a aplica sancţiuni adecvate în cazul declaraţiilor şi prezentărilor de informaţii false; şi (e) a permite confiscarea valutei sau a instrumentelor negociabile la purtător care au legătură cu finanţarea terorismului sau spălarea banilor.

B. TIPURI DE SISTEME CARE POT FI IMPLEMENTATE PENTRU A TRATA PROBLEMA LEGATĂ DE CURIERII DE NUMERAR

2. Ţările îşi pot îndeplini obligaţiile conform Recomandării 32 şi prezentei Note interpretative implementând unul dintre următoarele tipuri de sisteme. Cu toate acestea, ţările nu trebuie să utilizeze acelaşi tip de sistem pentru transporturile transfrontaliere de valută sau instrumente negociabile la purtător de intrare şi ieşire.

Sistemul de declarare

3. Toate persoanele care efectuează un transport transfrontalier fizic de valută sau instrumente negociabile la purtător (BNI-uri) cu o valoare care depăşeşte un prag prestabilit maxim de 15.000 USD/EURO trebuie să depună către autorităţile competente desemnate o declaraţie veridică. Ţările pot opta pentru unul dintre următoarele trei tipuri diferite de sisteme de declarare: (i) un sistem de declaraţii scrise pentru toţi călătorii; (ii) un sistem de declaraţii scrise pentru călătorii care transportă valută sau instrumente negociabile la purtător a căror valoare depăşeşte pragul de mai sus; şi (iii) un sistem de declaraţii orale. Aceste trei sisteme sunt descrise mai jos în forma lor nealterată. Cu toate acestea, nu este neobişnuit ca ţările să opteze pentru sisteme mixte.

   (a) *Sistemul de declaraţii scrise pentru toţi călătorii:* Conform acestui sistem, toţi călătorii au obligaţia de a completa o declaraţie scrisă înainte de intrarea în ţară. Aceasta va conţine întrebări care sunt incluse în formularele de declaraţii comune sau vamale. La modul practic, călătorii trebuie să completeze o declaraţie indiferent dacă transportă sau nu valută sau instrumente negociabile la purtător (de exemplu, bifând o căsuţă cu „da” sau „nu”).

   (b) *Sistemul de declaraţii scrise pentru călătorii care transportă sume care depăşesc un anumit prag:* Conform acestui sistem, toţi călătorii care transportă valută sau instrumente

© 2012-2020

negociabile la purtător având o valoare care depășește un anumit prag desemnat prestabilit trebuie să completeze o declarație scrisă. La modul practic, călătorii nu au obligația de a completa nicio declarație dacă nu transportă valută sau instrumente negociabile la purtător având o valoare care depășește pragul desemnat.

(c) *Sistemul de declarații orale pentru toți călătorii:* Conform acestui sistem, toți călătorii au obligația de a declara oral dacă transportă valută sau instrumente negociabile la purtător având o valoare care depășește pragul prestabilit. De obicei, acest lucru se realizează la punctele de intrare sub control vamal unde călătorii sunt rugați să aleagă între „culoarul roșu" (bunuri de declarat) și „culoarul verde" (nimic de declarat). Culoarul ales de călător se consideră a fi o declarație orală. La modul practic, călătorii nu declară nimic în scris, însă au obligația de a-i raporta în mod activ unui funcționar vamal.

Sistemul de prezentare a informațiilor

4. Țările pot opta pentru un sistem în care călătorii sunt obligați să furnizeze informațiile adecvate la cererea autorităților. În astfel de sisteme nu există nicio dispoziție care să le impună călătorilor să facă în avans declarații scrise sau orale. La modul practic, călătorii ar trebui să aibă obligația de a oferi răspunsuri veridice la cererea autorităților competente.

C. ELEMENTE SUPLIMENTARE APLICABILE AMBELOR SISTEME

5. Indiferent de sistemul implementat, țările ar trebui să asigure că sistemul ales încorporează următoarele elemente:

(a) Sistemul de declarații/prezentare a informațiilor ar trebui să se aplice transporturilor de valută și instrumente negociabile la purtător atât de intrare, cât și de ieșire.

(b) Atunci când se descoperă o declarație/prezentare de informații falsă cu privire la valută sau instrumentele negociabile la purtător sau faptul că acestea nu au fost declarate/prezentate, autoritățile competente desemnate ar trebui să aibă autoritatea necesară pentru a solicita și obține informații suplimentare din partea curierului cu privire la sursa valutei sau a instrumentelor negociabile la purtător și utilizarea prevăzută a acestora.

(c) Informațiile obținute prin intermediul procesului de declarații/prezentare a informațiilor ar trebui să fie disponibile pentru FIU, fie printr-un sistem prin care FIU este notificat cu privire la incidentele privind transporturile transfrontaliere suspecte, fie prin punerea informațiilor obținute din declarații/prezentările de informații direct la dispoziția FIU prin altă modalitate.

(d) La nivel intern, țările ar trebui să asigure faptul că există o coordonare adecvată între autoritățile vamale, de imigrație și alte autorități conexe cu privire la aspectele legate de implementarea Recomandării 32.

(e) În următoarele două cazuri, autoritățile competente ar trebui să aibă capacitatea să oprească sau să rețină valuta sau instrumentele negociabile la purtător pentru o perioadă rezonabilă de timp spre a determina dacă pot fi obținute probe privind spălarea banilor sau finanțarea terorismului: (i) atunci când există o suspiciune de spălare a banilor sau

de finanţare a terorismului; sau (ii) în cazul unor declaraţii sau prezentări de informaţii false.

(f) Sistemul de declaraţii/prezentări de informaţii ar trebui să permită cel mai mare grad posibil de cooperare şi ajutor internaţionale în conformitate cu Recomandările 36-40. Pentru a facilita o astfel de cooperare, în cazurile în care: (i) este făcută o declaraţie sau o prezentare de informaţii care depăşeşte pragul de 15.000 USD/EURO; sau (ii) există o declaraţie sau o prezentare de informaţii falsă; sau (iii) există o suspiciune de spălare a banilor sau de finanţare a terorismului, aceste informaţii trebuie păstrate pentru uzul autorităţilor competente. Cel puţin, aceste informaţii ar trebui să cuprindă: (i) valoarea declarată a valutei sau a instrumentelor negociabile la purtător; şi (ii) datele de identificare ale purtătorului (purtătorilor).

(g) Ţările ar trebui să implementeze Recomandarea 32 sub rezerva unor măsuri de protecţie stricte pentru a asigura utilizarea adecvată a informaţiilor şi fără a restricţiona nici: (i) plăţile comerciale dintre state pentru bunuri şi servicii; nici (ii) libertatea de circulaţie a capitalului, în orice fel.

D. SANCȚIUNI

6. Persoanele care fac declaraţii sau prezentări de informaţii false ar trebui să fie suspuse unor sancţiuni eficace, proporţionale şi disuasive, indiferent dacă sunt de natură penală, civilă sau administrativă. Persoanele care transportă transfrontalier fizic valută sau instrumente negociabile la purtător care au legătură cu infracţiuni de spălare a banilor, de finanţare a terorismului sau infracţiuni-predicat ar trebui, de asemenea, să fie supuse unor sancţiuni eficace, proporţionale şi disuasive, fie penale, fie civile sau administrative, şi ar trebui să facă obiectul unor măsuri, conform Recomandării 4, care ar permite confiscarea valutei sau instrumentelor negociabile la purtător.

7. Autorităţile responsabile pentru implementarea Recomandării 32 ar trebui să dispună de resursele financiare, umane şi tehnice adecvate. Ţările ar trebui să instituie procese pentru a asigura faptul că personalul acestor autorităţi menţine standarde profesionale ridicate, inclusiv standarde privind confidenţialitatea, şi acesta ar trebui să dea dovadă de integritate înaltă şi de competenţe adecvate.

E. AUR, METALE PREȚIOASE ȘI PIETRE PREȚIOASE

8. În contextul Recomandării 32, aurul, metalele preţioase şi pietrele preţioase nu sunt incluse, în pofida lichidităţii lor ridicate şi a utilităţii lor în anumite situaţii ca mijloc de schimb sau de transmitere a valorii. Aceste elemente pot fi cuprinse în legislaţia şi reglementările vamale. Dacă o ţară descoperă un transport transfrontalier neobişnuit de aur, metale sau pietre preţioase, aceasta ar trebui să ia în considerare informarea, după caz, a serviciului vamal sau a altor autorităţi competente din ţările din care provin aceste bunuri şi/sau pentru care sunt destinate şi ar trebui să coopereze pentru a stabili sursa, destinaţia şi scopul transportului acelor bunuri şi a lua măsurile corespunzătoare.

© 2012-2020

Glosar de termeni specifici utilizați în prezenta Recomandare	
Care are legătură cu finanțarea terorismului sau spălarea banilor	atunci când este utilizat pentru a descrie valuta sau instrumentele negociabile la purtător, acest termen se referă la valuta sau instrumentele negociabile la purtător care: (i) sunt obținute din, sunt utilizate pentru sau se intenționează să fie alocate pentru a fi utilizate la finanțarea terorismului, a actelor teroriste sau a organizațiilor teroriste; sau (ii) sunt spălate, sunt obținute din spălarea banilor sau din infracțiuni-predicat sau sunt mijloace utilizate, sau care se intenționează a fi utilizate, pentru comiterea unora dintre aceste infracțiuni.
Declarație falsă	se referă la prezentarea greșită a valorii valutei sau instrumentelor negociabile la purtător transportate sau la prezentarea greșită a altor date relevante care sunt necesare spre a fi incluse în declarație sau sunt solicitate altfel de autoritățile competente. Acest lucru include neefectuarea unei declarații după cum este necesar.
Prezentări de informații false	se referă la prezentarea greșită a valorii valutei sau instrumentelor negociabile la purtător transportate sau la prezentarea greșită a altor date relevante în prezentarea informațiilor care sunt necesare ca urmare a cererii sau sunt solicitate altfel de autoritățile competente. Acest lucru include neefectuarea unei declarații după cum este necesar.
Transport transfrontalier fizic	se referă la orice transport fizic de ieșire sau de intrare a valutei sau a instrumentelor negociabile la purtător dintr-o țară în alta. Termenul include următoarele modalități de transport: (1) transportul fizic de către o persoană fizică sau în bagajul sau vehiculul însoțitorului acesteia; (2) livrarea de valută sau de instrumente negociabile la purtător în containere sau (3) expedierea valutei sau a instrumentelor negociabile la purtător de către o persoană fizică sau juridică.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 38 (ASISTENȚĂ JURIDICĂ RECIPROCĂ: BLOCAREA ȘI CONFISCAREA)

1. Țările ar trebui să ia în considerare crearea unui fond de active confiscate în care să fie depuse toate sau o parte dintre activele confiscate în scopuri privind punerea în aplicare a legii, sănătatea, educația sau în alte scopuri adecvate. Țările ar trebui să ia astfel de măsuri după cum este necesar pentru a le permite alocarea bunurilor confiscate în rândul altor țări sau între alte țări, în special atunci când confiscarea este o consecință directă sau indirectă a unor acțiuni coordonate de aplicare a legii.

2. În ceea ce privește cererile de cooperare emise în baza unor proceduri de confiscare ce nu sunt bazate pe o sentință de condamnare, nu este necesar ca țările să dețină autoritatea de a acționa în baza tuturor acestor cereri, dar ar trebui să aibă capacitatea de a proceda astfel, cel puțin în situațiile în care autorul unei infracțiuni este inaccesibil deoarece a decedat, a evadat, este absent sau necunoscut.

© 2012-2020

NOTĂ INTERPRETATIVĂ LA RECOMANDAREA 40 (ALTE FORME DE COOPERARE INTERNAȚIONALĂ)

A. PRINCIPII APLICABILE PENTRU TOATE FORMELE DE COOPERARE INTERNAȚIONALĂ

Obligațiile autorităților solicitante

1. Atunci când emit cereri de cooperare, autoritățile competente ar trebui să depună toate eforturile pentru a furniza informații faptice și, după caz, juridice complete, inclusiv informații care indică necesitatea de a acționa rapid, pentru a permite executarea eficientă și în timp util a cererii, precum și privind utilizarea preconizată a informațiilor solicitate. La cerere, autoritățile competente care au emis cererea ar trebui să-i furnizeze autorității competente căreia i se adresează cererea feedback în privința utilizării și a utilității informațiilor obținute.

Măsuri exagerat de restrictive

2. Țările nu ar trebui să interzică sau să implementeze condiții nerezonabile sau exagerat de restrictive în ceea ce privește furnizarea schimbului de informații sau de asistență. În special, autoritățile competente nu ar trebui să refuze cererile de asistență pe motiv că:

   (a) se consideră că cererea implică și aspecte fiscale; și/sau

   (b) legile le impun instituțiilor financiare sau DNFBP-urilor (cu excepția cazului în care informațiile relevante care sunt solicitate sunt deținute în circumstanțe în care se aplică privilegiul legal sau secretul profesional) să păstreze secretul profesional sau confidențialitatea informațiilor; și/sau

   (c) există o anchetă, o investigație sau proceduri în desfășurare în țara căreia i se adresează cererea, cu excepția cazului în care asistența ar împiedica ancheta, o investigație sau procedurile respective; și/sau

   (d) natura sau statutul (civil(ă), administrativ(ă), de aplicare a legii etc.) autorității omoloage care emite cererea diferă de a(l) autorității echivalente din altă țară.

Măsuri de protecție privind schimbul de informații

3. Informațiile care au făcut obiectul schimbului ar trebui să fie utilizate doar în scopurile în care au fost solicitate sau furnizate. Orice diseminare a informațiilor către alte autorități sau terțe părți sau utilizarea acestor informații în scopuri administrative, investigative, de urmărire penală sau juridice care nu fost aprobate inițial ar trebui să facă obiectul autorizării prealabile de către autoritatea competentă căreia i se adresează cererea.

4. Autoritățile competente ar trebui să păstreze confidențialitatea adecvată în ce privește orice cereri de cooperare și schimb de informații, pentru a proteja integritatea investigației sau anchetei[56], în conformitate cu obligațiile ambelor părți cu privire la confidențialitatea și

[56] Informațiile pot fi prezentate dacă astfel de prezentări de informații sunt necesare pentru a executa cererea de cooperare.

protecția datelor. Autoritățile competente ar trebui să protejeze schimbul de informații cel puțin în aceeași manieră în care ar proteja informațiile similare primite din partea unor surse interne. Țările ar trebui să implementeze controale și măsuri de protecție pentru a se asigura că informațiile care au făcut obiectul schimbului între autoritățile competente sunt utilizate doar așa cum a fost autorizat. Schimburile de informații ar trebui să aibă loc în mod securizat și prin intermediul unor canale sau mecanisme fiabile. Autoritățile competente cărora li se adresează cererea pot, după caz, să refuze o cerere de furnizare de informații dacă autoritatea competentă care a emis cererea nu poate proteja în mod eficace informațiile.

Autoritatea de a căuta informații

5. Autoritățile competente ar trebui să poată desfășura anchete în numele unei autorități echivalente din altă țară și să schimbe cu autoritățile omoloage din alte țări toate informațiile care ar putea fi obținute de acestea dacă astfel de anchete ar fi desfășurate pe plan intern.

B. PRINCIPII APLICABILE UNOR FORME SPECIFICE DE COOPERARE INTERNAȚIONALĂ

6. Principiile generale de mai sus ar trebui să se aplice tuturor formelor de schimb de informații dintre omologii și neomologii care fac obiectul punctelor prezentate mai jos.

Schimbul de informații între FIU-uri

7. FIU-urile ar trebui să facă schimb de informații cu FIU-urile din alte țări, indiferent de statutul lor, fie că acesta este de natură administrativă, de aplicare a legii, judiciară sau de altă natură. În acest sens, FIU-urile ar trebui să aibă o bază legală adecvată pentru a coopera în privința unor infracțiuni de spălare a banilor, a unor infracțiuni-predicat asociate și de finanțare a terorismului.

8. Atunci când emit cereri de cooperare, FIU-urile ar trebui să depună toate eforturile pentru a furniza informații faptice și, după caz, juridice complete, inclusiv descrierea cazului analizat și a posibilei legături cu țara căreia i se adresează cererea. La cerere și atunci când este posibil, FIU-urile ar trebui să ofere omologilor lor din alte țări feedback cu privire la utilizarea informațiilor furnizate, precum și cu privire la rezultatele analizelor efectuate în baza informațiilor furnizate.

9. FIU-urile ar trebui să aibă autoritatea de a face schimb de informații în ce privește:

   (a) toate informațiile care trebuie să fie accesibile sau care trebuie să poată fi obținute direct sau indirect de către FIU în conformitate cu Recomandările FATF, în special în conformitate cu Recomandarea 29; și

   (b) orice alte informații pe care au autoritatea să le obțină sau să le acceseze, direct sau indirect, la nivel intern și care fac obiectul principiului reciprocității.

Schimbul de informații între supervizorii financiari[57]

10. Supervizorii financiari ar trebui să coopereze cu omologii lor din alte țări, indiferent de natura sau statutul lor. Cooperarea eficace dintre supervizorii financiari are ca scop facilitarea unei

[57] Termenul se referă la supervizorii financiari care sunt autorități competente.

© 2012-2020

supervizări eficace privind AML/CFT a instituţiilor financiare. În acest scop, supervizorii financiari ar trebui să aibă o bază legală adecvată pentru cooperare, în conformitate cu standardele internaţionale aplicabile privind supervizarea, în special cu privire la schimbul de informaţii privind supervizarea aferente scopurilor privind AML/CFT sau relevante pentru acestea.

11. Supervizorii financiari ar trebui să aibă capacitatea de a face cu omologii din alte ţări schimb de informaţii care le sunt disponibile pe plan intern, inclusiv informaţii deţinute de instituţiile financiare, şi în mod proporţional cu nevoile lor aferente. Supervizorii financiari ar trebui să aibă capacitatea de a face schimb de anumite tipuri de informaţii atunci când este relevant în scopuri privind AML/CFT, în special cu alţi supervizori relevanţi care au o responsabilitate comună pentru instituţiile financiare care îşi desfăşoară activitatea în cadrul aceluiaşi grup, şi anume:

    (a) Informaţii de reglementare, precum informaţiile privind sistemul de reglementare intern şi informaţiile generale cu privire la sectorul financiar.

    (b) Informaţii prudenţiale, în special pentru supervizorii care aplică Principiile de bază, precum informaţiile cu privire la activităţile de afaceri, beneficiarii reali, conducerea şi competenţa şi onorabilitatea ale instituţiei financiare.

    (c) Informaţii cu privire la AML/CFT, precum procedurile şi politicile interne privind AML/CFT ale instituţiilor financiare, informaţiile privind verificarea prealabilă a clienţilor, dosarele clienţilor, mostre de informaţii privind conturile şi tranzacţiile.

12. Supervizorii financiari ar trebui să poată desfăşura anchete în numele omologilor din altă ţară şi, după caz, ar trebui să poată autoriza sau facilita capacitatea omologilor din altă ţară de a desfăşura ei înşişi anchete în ţara respectivă, pentru a facilita supervizarea eficace a grupului.

13. Orice diseminare a informaţiilor care au făcut obiectul schimbului sau utilizarea informaţiilor respective în scopuri de supervizare şi în alte scopuri ar trebui să facă obiectul autorizării prealabile din partea supervizorului financiar căruia i se adresează cererea, cu excepţia cazului în care supervizorul financiar care a emis cererea are o obligaţie legală de a prezenta sau raporta informaţiile respective. În astfel de cazuri, supervizorul financiar care a emis cererea ar trebui cel puţin să informeze prompt autoritatea căreia i se adresează cererea cu privire la această obligaţie. Autorizarea prealabilă include orice autorizaţie prealabilă considerată în temeiul unui Acord de cooperare sau al unui Acord de cooperare multilaterală emis de un normalizator de standarde care aplică principiile de bază aplicat informaţiilor schimbate în temeiul unui Acord de cooperare sau al unui Acord de cooperare multilaterală.

Schimbul de informații între autoritățile de aplicare a legii

14. Autorităţile de aplicare a legii ar trebui să aibă capacitatea de a face schimb de informaţii disponibile pe plan intern cu autorităţi omoloage din alte ţări în scopul colectării de date şi în scopuri de anchetare referitoare la spălarea banilor, infracţiunile-predicat asociate sau finanţarea terorismului, inclusiv identificarea şi urmărirea veniturilor şi mijloacelor de săvârşire a infracţiunii.

15. Autorităţile de aplicare a legii ar trebui de asemenea să aibă capacitatea de a-şi utiliza competenţele, inclusiv orice tehnici de anchetare disponibile în conformitate cu legislaţia internă,

pentru a desfășura anchete și pentru a obține informații în numele autorităților omoloage din alte țări. Regimurile sau practicile existente care guvernează cooperarea în domeniul aplicării legii, precum acordurile dintre Interpol, Europol sau Eurojust și state individuale, ar trebui să guverneze orice restricții cu privire la utilizare impuse de autoritatea de aplicare a legii căreia i se adresează cererea.

16. Autoritățile de aplicare a legii ar trebui să aibă capacitatea de a forma echipe de anchetă comune care să desfășoare investigații în cooperare și, după caz, țările ar trebui să stabilească aranjamente bilaterale sau multilaterale pentru a permite astfel de investigații comune. Țările sunt încurajate să devină membre ale rețelelor existente în domeniul aplicării legislației privind AML/CFT și să le susțină și să dezvolte legături bilaterale cu agențiile de aplicare a legii din alte țări, inclusiv să plaseze ofițeri de legătură în alte țări pentru a facilita o cooperare eficace și oportună.

Schimbul de informații între neomologi

17. Țările ar trebui să le permită autorităților lor competente să facă schimb de informații indirect cu neomologii, aplicând principiile relevante de mai sus. Schimbul de informații indirect se referă la informațiile solicitate care fac tranziția de la autoritatea căreia îi sunt solicitate la una sau mai multe autorități interne sau externe înainte de a fi primite de autoritatea care le-a solicitat. Un astfel de schimb de informații și utilizarea sa pot face obiectul unei autorizări din partea uneia sau mai multor autorități competente din țara căreia îi sunt solicitate informațiile. Autoritatea competentă care solicită informațiile ar trebui să clarifice întotdeauna în ce scop și în numele cui le solicită.

18. Țările sunt, de asemenea, încurajate să permită un schimb de informații prompt și constructiv direct cu neomologii.

© 2012-2020

BAZA LEGALĂ A DISPOZIȚIILOR REFERITOARE LA INSTITUȚIILE FINANCIARE, DNFBP-URI ȘI VASP-URI

1. Toate dispoziţiile pentru instituţiile financiare, DNFBP-uri sau VASP-uri ar trebui să fie introduse fie (a) în legislaţie (a se vedea dispoziţiile specifice din Recomandările 10, 11 şi 20 în acest sens), fie (b) pentru toate celelalte cazuri, în legislaţie sau în alt mijloc executoriu (rămâne la latitudinea fiecărei ţări).

2. În Recomandările 10, 11 şi 20, termenul *„legislaţie”* se referă la orice legislaţie care este emisă sau aprobată printr-un proces parlamentar sau printr-un alt mijloc echivalent pus la dispoziţie de cadrul constituţional al ţării care impune dispoziţii cu caracter obligatoriu şi sancţiuni pentru nerespectarea acestora. Sancţiunile pentru nerespectarea dispoziţiilor ar trebui să fie eficace, proporţionale şi disuasive (a se vedea Recomandarea 35). Noţiunea de legislaţie cuprinde şi deciziile juridice care impun dispoziţii relevante şi care au caracter obligatoriu şi autoritar în toate zonele unei ţări.

3. Termenul *„mijloc executoriu”* se referă la reglementările, orientările, instrucţiunile şi alte documente sau mecanisme care stabilesc dispoziţii executorii cu caracter obligatoriu privind AML/CFT şi sancţiuni pentru nerespectarea acestora şi care sunt emise sau aprobate de o autoritate competentă. Sancţiunile pentru nerespectarea dispoziţiilor ar trebui să fie eficace, proporţionale şi disuasive (a se vedea Recomandarea 35).

4. Pentru a determina dacă un document sau un mecanism conţine dispoziţii care reprezintă *mijloace executorii*, următorii factori ar trebui luaţi în considerare:

   (a) Trebuie să existe un document sau un mecanism care stabileşte sau stă la baza dispoziţiilor care tratează aspectele respective în Recomandările FATF şi care conţine dispoziţii clar formulate care sunt înţelese ca atare. De exemplu:

      (i) dacă anumite măsuri utilizează cuvântul *trebuie*, se va considera că măsura respectivă este obligatorie;

      (ii) dacă acestea utilizează cuvântul *ar trebui*, măsurile ar putea fi obligatorii dacă atât organismul de reglementare, cât şi instituţiile reglementate demonstrează că acţiunile respective sunt impuse direct sau indirect şi sunt implementate; formulările precum măsurile *sunt încurajate*, *sunt recomandate* sau instituţiile *ar trebui să ia în considerare* este mai puţin probabil să fie considerate obligatorii. În orice caz în care se foloseşte un limbaj mai puţin imperativ se poate presupune că limbajul nu denotă un caracter obligatoriu (cu excepţia cazului în care ţara poate demonstra contrariul).

   (b) Documentul/mecanismul trebuie să fie emis sau aprobat de o autoritate competentă.

   (c) Trebuie să existe sancţiuni pentru nerespectare (nu este necesar ca sancţiunile să fie incluse în acelaşi document care impune dispoziţia sau stă la baza dispoziţiei, ci ele pot fi incluse într-un alt document, cu condiţia să existe legături clare între dispoziţie şi sancţiunile existente), care ar trebui să fie eficace, proporţionale şi disuasive. Acest lucru presupune luarea în considerare a următoarelor aspecte:

(i) trebuie să existe o serie adecvată de sancțiuni eficace, proporționale și disuasive disponibile în cazul în care o persoană nu își respectă obligațiile;

(ii) sancțiunile ar trebui să fie aplicabile direct sau indirect pentru nerespectarea unei dispoziții privind AML/CFT. Dacă nu există sancțiuni directe pentru nerespectarea unei dispoziții privind AML/CFT, atunci este acceptabilă utilizarea unor sancțiuni pentru încălcarea unor dispoziții mai generale, precum lipsa unor sisteme sau a unor controale adecvate sau desfășurarea activității în condiții de nesiguranță, cu condiția ca cel puțin o încălcare a uneia sau mai multor dispoziții privind AML/CFT să poată fi (și a fost, după caz) sancționată în mod adecvat fără a fi nevoie de dovezi suplimentare care să ateste deficiențe prudențiale care nu au legătură cu AML/CFT; și

(iii) dacă există dovezi suficiente care să ateste că în practică au fost aplicate sancțiuni eficace, proporționale și disuasive.

5. În toate cazurile ar trebui să fie clar faptul că instituțiile financiare, DNFBP-urile și VASP-urile înțeleg că s-ar aplica sancțiuni pentru nerespectarea dispozițiilor și ce ar presupune sancțiunile respective.

© 2012-2020

GLOSAR GENERAL

Termeni	Definiții
A pune sub sechestru	Formularea *a pune sub sechestru* se referă la interzicerea transferului, conversiei, vânzării sau transportării unor bunuri în baza unei acțiuni inițiate de o autoritate competentă sau de o instanță conform unui mecanism de blocare. Totuși, spre deosebire de o măsură de blocare, punerea sub sechestru se desfășoară printr-un mecanism care îi permite autorității competente sau instanței să preia controlul asupra bunurilor specificate. Bunurile aflate sub sechestru rămân proprietatea persoanei (persoanelor) fizice sau juridice care dețin un interes în bunurile specificate la momentul sechestrului, deși autoritatea competentă sau instanța va prelua adesea dreptul de proprietate, de administrare sau de gestionare a bunurilor aflate sub sechestru.
Abuz în scopul finanțării terorismului	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 8.
Act terorist	Un act terorist include: (a) un act care constituie o infracțiune care intră sub incidența și care este definit conform unuia dintre următoarele tratate: (i) Convenția pentru combaterea capturării ilicite a aeronavelor (din 1970); (ii) Convenția pentru reprimarea actelor ilicite îndreptate împotriva siguranței aviației civile (din 1971); (iii) Convenția privind prevenirea și sancționarea infracțiunilor săvârșite împotriva persoanelor care se bucură de protecție internațională, inclusiv agenții diplomatici (din 1973); (iv) Convenția internațională împotriva luării de ostatici (din 1979); (v) Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare (din 1980); (vi) Protocolul pentru reprimarea actelor ilicite de violență în aeroporturile care deservesc aviația civilă internațională, auxiliar Convenției pentru reprimarea actelor ilicite îndreptate împotriva siguranței aviației civile (din 1988); (vii) Convenția pentru reprimarea actelor ilicite îndreptate împotriva siguranței navigării maritime (din 2005); (viii) Protocolul pentru reprimarea actelor ilicite îndreptate împotriva siguranței platformelor fixe situate pe platoul continental (din 2005); (ix) Convenția internațională privind reprimarea actelor de terorism nuclear (din 1997); și (x) Convenția internațională privind reprimarea finanțării terorismului (din 1999). (b) orice alt act menit să cauzeze decesul sau vătămarea corporală gravă a(l) unui civil sau a(l) oricărei alte persoane care nu este implicată activ în ostilitățile dintr-o situație de conflict armat, atunci când scopul unui astfel de act, prin natura și contextul acestuia, este de a intimida populația sau de a constrânge un guvern sau o organizație internațională să acționeze sau să se abțină de la a acționa într-un anume fel.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
Activ virtual	Un *activ virtual* este o reprezentare digitală a unei valori care poate fi tranzacționată sau transferată în mod digital și care poate fi utilizată în scopuri de plată sau de investiție. Activele virtuale nu includ reprezentările digitale ale monedelor fiduciare, titlurilor de valoare și ale altor active financiare care sunt deja tratate în altă parte a Recomandărilor FATF.
Activitate infracțională	*Activitatea infracțională* se referă la: (a) toate actele infracționale care ar constitui o infracțiune-predicat de spălare a banilor în țara respectivă; sau (b) cel puțin la infracțiunile care ar constitui infracțiuni-predicat conform Recomandării 3.
Acțiuni la purtător	Termenul *acțiuni la purtător* se referă la instrumente negociabile care conferă calitatea de proprietar al unei persoane juridice unei persoane care posedă un certificat de acțiuni la purtător.
Administrator de active	Termenii *fiducie* și *administrator de active* ar trebui interpretați așa cum sunt descrișii în și în conformitate cu Articolul 2 din *Convenția de la Haga privind legislația aplicabilă fiduciilor și recunoașterea acestora*[58]. Administratorii de active pot fi profesioniști (de exemplu, în funcție de jurisdicție, pot fi avocați sau companii fiduciare) dacă sunt plătiți pentru a acționa drept administratori de active în decursul desfășurării activității lor profesionale sau neprofesioniști (de exemplu, o persoană care acționează în numele familiei fără a obține beneficii).
Agent	În contextul Recomandărilor 14 și 16, termenul *agent* înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce furnizează MVTS în numele unui furnizor de MVTS, fie printr-un contract cu acesta, fie sub direcția furnizorului de MVTS.
Ar trebui	În sensul evaluării conformității cu Recomandările FATF, sintagma *ar trebui* are aceeași semnificație ca *trebuie*.

[58] Articolul 2 din Convenția de la Haga prevede următoarele:

În contextul acestei Convenții, termenul „fiducie" se referă la relația juridică realizată – inter-vivos sau în urma decesului unei persoane – de o persoană, constituitorul, atunci când activele au fost puse sub controlul unui administrator de active în interesul beneficiarului sau cu un scop specific.

O fiducie are următoarele caracteristici:

(a) activele constituie un fond separat și nu fac parte din proprietatea administratorului de active;

(b) titlul de proprietate asupra activelor fiduciare este în numele administratorului de active sau al unei alte persoane în numele administratorului de active;

(c) administratorul de active are autoritatea și datoria, în virtutea cărora este răspunzător, de a gestiona, utiliza sau ceda activele în conformitate cu condițiile fiduciare și cu obligațiile speciale impuse lui de lege.

Rezervarea anumitor drepturi și puteri de către constituitor și faptul că administratorul poate avea el însuși drepturi în calitate de beneficiar nu sunt neapărat incompatibile cu existența unei fiducii.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
Autorități adecvate	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 8.
Autorități competente	Termenul *autorități competente* se referă la toate autoritățile publice[59] care au responsabilități desemnate pentru combaterea spălării banilor și/sau finanțarea terorismului. Îndeosebi, acestea cuprind FIU; autoritățile care au funcții de investigare și/sau de urmărire penală a infracțiunilor de spălare a banilor, a infracțiunilor-predicat asociate și de finanțare a terorismului și de punere sub sechestru/blocare și confiscare ale activelor ilicite; autoritățile care primesc rapoarte cu privire la transporturile transfrontaliere de valută și BNI-uri; și autoritățile care au responsabilități de supervizare sau monitorizare în scopul AML/CFT care vizează asigurarea conformității instituțiilor financiare și DNFBP-urilor cu dispozițiile privind AML/CFT. SRB-urile nu sunt considerate autorități competente.
Bancă fictivă	*Banca fictivă* este o bancă ce nu are prezență fizică în țara în care este înregistrată și autorizată și care nu este afiliată unui grup financiar reglementat care face obiectul unei supravegheri sporite. *Prezența fizică* se referă la existența unui sediu al conducerii relevante într-o anumită țară. Existența doar a unui agent local sau a unui membru al personalului de nivel inferior nu constituie prezență fizică.
Beneficiar	Semnificația termenului *beneficiar* din Recomandările FATF depinde de context: ■ În dreptul fiduciar, beneficiarul este persoana sau persoanele care are (au) dreptul la beneficiul oricărui aranjament fiduciar. Un beneficiar poate fi o persoană fizică ori o persoană sau o structură juridică. Toate fiduciile (altele decât organizațiile caritabile sau fiduciile necaritabile permise prin statut) trebuie să aibă beneficiari determinabili. Deși fiduciile trebuie să aibă întotdeauna un beneficiar determinabil final, acestea ar putea să nu aibă niciun beneficiar existent definit, ci doar obiecte ale unei autorități până când o persoană este numită beneficiarul unor venituri sau capitaluri la expirarea unei perioade definite, cunoscută sub numele de perioadă de acumulare. Această perioadă este de obicei extinsă odată cu perioada de perpetuitate a fiduciei, care de obicei este denumită în actul fiduciar perioadă fiduciară. ■ În contextul unei polițe de asigurare de viață sau al unei alte investiții legate de o poliță de asigurare, beneficiarul este persoana fizică sau juridică sau structura juridică ori categoria de persoane care va beneficia de plata poliței atunci când/dacă are loc evenimentul asigurat care este acoperit de polița respectivă. A se vedea, de asemenea, Notele interpretative la Recomandarea 16.

59 Acestea includ supervizorii financiari care sunt autorități independente nonguvernamentale cu puteri statutare.

Termeni	Definiții
Beneficiar real	Termenul *beneficiar real* se referă la persoana fizică (persoanele fizice) care deţin(e) sau controlează în fond[60] un client[61] şi/sau persoana fizică în numele căreia este realizată o tranzacţie. De asemenea, include acele persoane care exercită controlul efectiv final asupra unei persoane juridice sau structuri juridice.
Beneficiari	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 8.
Bloca/Îngheța	În contextul măsurilor de confiscare şi a măsurilor previzionale (de exemplu, Recomandările 4, 32 şi 38), termenul *a bloca* se referă la interzicerea transferului, conversiei, vânzării sau transportării oricărui bun, echipament sau altor mijloace în baza unei acţiuni iniţiate de o autoritate competentă sau de o instanţă conform unui mecanism de blocare şi pe durata acestei acţiuni sau până în momentul în care o autoritate competentă stabileşte confiscarea. În sensul Recomandărilor 6 şi 7 privind implementarea unor sancţiuni financiare specifice, termenul *a îngheța* se referă la interzicerea transferului, conversiei, vânzării sau transportării oricăror fonduri sau altor active care sunt deţinute sau controlate de oricare dintre persoanele sau entităţile desemnate în baza unei acţiuni iniţiate de Consiliul de Securitate al Organizaţiei Naţiunilor Unite sau de o autoritate competentă sau de o instanţă în conformitate cu rezoluţiile Consiliului de Securitate şi pe durata acestei acţiuni. În toate cazurile, bunurile, echipamentele, mijloacele, fondurile sau alte active blocate rămân proprietatea persoanelor fizice sau juridice care deţineau un interes în ele la momentul îngheţării şi pot fi administrate în continuare de terţe părţi sau prin alte aranjamente stabilite de astfel de persoane fizice sau juridice anterior iniţierii unei acţiuni conform unui mecanism de blocare sau în conformitate cu alte prevederi naţionale. Ca parte a implementării măsurilor de blocare, ţările pot decide să preia controlul unui bun, echipament, mijloc sau al unor fonduri ori al altor active ca un mijloc de protecţie împotriva evaziunii.
Bunuri	Termenul *bunuri* se referă la activele de orice fel, indiferent că sunt corporale sau necorporale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, şi documentele sau instrumentele juridice care evidenţiază dreptul de proprietate asupra acestor active sau interesul în aceste active.
Care are legătură cu finanțarea terorismului sau spălarea banilor	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 32.

60 Referinţele la persoane „care deţin sau controlează în fond" şi la „controlul efectiv final" se referă la situaţiile în care controlul/dreptul de proprietate se exercită printr-un lanţ de proprietate sau prin alte mijloace de control decât controlul direct.

61 Această definiţie ar trebui să se aplice şi beneficiarului real al unui beneficiar conform unei poliţe de asigurare de viaţă sau altei poliţe de asigurare legate de investiţii.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
Categorii de infracțiuni desemnate	*Categoriile de infracțiuni desemnate* cuprind: ■ participarea într-un grup infracțional organizat și la crima organizată; ■ terorismul, inclusiv finanțarea terorismului; ■ traficul de persoane și de imigranți; ■ exploatarea sexuală, inclusiv exploatarea sexuală a copiilor; ■ traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope; ■ traficul ilegal de arme; ■ traficul ilegal de bunuri furate și alte bunuri; ■ corupția și mita; ■ frauda; ■ falsificarea de monedă; ■ falsificarea și piratarea produselor; ■ infracțiunile împotriva mediului; ■ omuciderea, vătămarea corporală gravă; ■ răpirea, sechestrarea și luarea de ostatici; ■ furtul și tâlhăria; ■ contrabanda (inclusiv în legătură cu taxele vamale și accizele); ■ infracțiunile fiscale (legate de impozitele directe și indirecte); ■ șantajul; ■ falsul; ■ piratarea; și ■ tranzacțiile bazate pe informații privilegiate și manipularea pieței. Atunci când țările decid în ce privește gama de infracțiuni acoperită de infracțiunile-predicat conform fiecărei categorii de mai sus, fiecare țară poate decide, în conformitate cu legislația internă proprie, modul în care va defini acele infracțiuni și natura unor elemente specifice ale infracțiunilor respective care le dau calitatea de infracțiuni grave.
Câștiguri	Termenul *câștiguri* se referă la orice bunuri care provin din sau sunt obținute, direct sau indirect, prin comiterea unei infracțiuni.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
Confiscare	Termenul *confiscare* se referă la privarea permanentă de fonduri sau alte active prin ordinul unei autorități competente sau al unei instanțe. Confiscarea se desfășoară printr-o procedură judiciară sau administrativă prin care dreptul de proprietate asupra unor fonduri sau altor active specificate este transferat către stat. În acest caz, persoana (persoanele) sau entitatea (entitățile) care deține(e) un interes în fondurile sau alte active specificate la momentul în care are loc confiscarea pierd(e), în principiu, toate drepturile asupra fondurilor sau altor active confiscate. Hotărârile de confiscare au, de obicei, legătură cu o condamnare penală sau o decizie judecătorească prin care se constată că bunurile confiscate au rezultat din încălcarea legii sau că se intenționează a fi utilizate pentru a încălca legea.
Constituitor	*Constituitorii* sunt persoanele fizice sau juridice care transferă dreptul de proprietate asupra activelor lor către administratorii de active prin intermediul unui act fiduciar sau al unui angajament similar.
Conturi	Referințele la „conturi” ar trebui să fie interpretate ca și cum ar include alte relații de afaceri asemănătoare între instituțiile financiare și clienții acestora.
Conturi corespondente de transfer	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 13.
Convins	Atunci când se face referire la faptul că o instituție financiară este *convinsă* într-o anumită privință, acea instituție trebuie să-și poată justifica evaluarea în fața autorităților competente.
Corect	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Date de identificare	Termenul *date de identificare* se referă la documente, date sau informații sursă fiabile și independente.
Declarație falsă	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 32.
Desemnare	Termenul *desemnare* se referă la identificarea unei persoane[62] sau a unei entități care face obiectul unor sancțiuni financiare specifice conform: ■ rezoluției Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite 1267 (din 1999) și rezoluțiilor ulterioare; ■ rezoluției Consiliului de Securitate 1373 (din 2001), inclusiv stabilirea faptului că sancțiunile relevante îi vor fi aplicate persoanei sau entității și comunicarea publică a acestui fapt; ■ rezoluției Consiliului de Securitate 1718 (din 2006) și oricăror rezoluții ulterioare;

[62] Persoană fizică sau juridică.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
	■ rezoluției Consiliului de Securitate 2231 (din 2015) și oricăror rezoluții ulterioare; și ■ oricăror rezoluții viitoare ale Consiliului de Securitate care impun sancțiuni financiare specifice în contextul finanțării proliferării armelor de distrugere în masă. În contextul rezoluției Consiliului de Securitate 2231 (din 2015) și al oricăror rezoluții ulterioare viitoare, referințele la termenul „desemnări" se aplică în mod egal și termenului „listare".
Ex parte	Termenul *ex parte* se referă la procedurile juridice efectuate fără înștiințarea prealabilă a părții afectate și fără participarea acesteia.
Fără întârziere	Sintagma *fără întârziere* se referă, în mod ideal, la câteva ore de la desemnarea de către Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite sau de către Comitetul de Sancțiuni relevant al acestuia (de exemplu, Comitetul 1267, Comitetul 1988, Comitetul de Sancțiuni 1718). În contextul S/RES/1373 (din 2001), sintagma *fără întârziere* se referă la momentul în care există temeiuri rezonabile, sau o bază rezonabilă, pentru a suspecta sau considera că o persoană sau o entitate este un terorist, finanțează terorismul sau este o organizație teroristă. În ambele cazuri, sintagma *fără întârziere* ar trebui interpretată în contextul necesității de a împiedica evaziunea sau disiparea fondurilor sau a altor active care au legătură cu teroriști, organizații teroriste, persoane care finanțează terorismul și finanțarea proliferării armelor de distrugere în masă și al necesității unei acțiuni globale concentrate de a interzice și întrerupe cât mai rapid fluxul acestora.
Fiducie expresă	*Fiducia expresă* se referă la o fiducie care este în mod clar creată de constituitor, de obicei sub forma unui document, de exemplu, un act fiduciar scris. Fiduciile exprese contrastează cu cele care iau ființă ca rezultat al intervenției legale și nu din intenția sau decizia clară a unui constituitor de a crea o fiducie sau structuri juridice similare (de exemplu, o fiducie constituită prin hotărâre judecătorească).
Finanțarea terorismului	*Finanțarea terorismului* se referă la finanțarea actelor teroriste, a teroriștilor și a organizațiilor teroriste.
Fonduri	Termenul *fonduri* se referă la activele de orice fel, indiferent că sunt corporale sau necorporale, tangibile sau intangibile, mobile sau imobile, și indiferent de modul în care au fost obținute, și documentele sau instrumentele juridice sub orice formă, inclusiv electronice sau digitale, care evidențiază dreptul de proprietate asupra acestor active sau interesul în aceste active.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
Fonduri sau alte active	Termenul *fonduri sau alte active* se referă la orice active, inclusiv, dar fără a se limita la, active financiare, resurse economice (inclusiv petrol sau alte resurse naturale), bunuri de orice fel, indiferent că sunt tangibile sau intangibile, mobile sau imobile, indiferent de modul în care au fost obținute, și documentele sau instrumentele juridice sub orice formă, inclusiv electronică sau digitală, care evidențiază dreptul de proprietate asupra acestor fonduri sau alte active sau interesul în aceste fonduri sau alte active, inclusiv, dar fără a se limita la, credite bancare, cecuri de călătorie, cecuri bancare, ordine de plată, acțiuni, titluri de valoare, obligațiuni, cecuri sau scrisori de credit și orice fel de dobânzi, dividende sau alte venituri ori valori provenind din sau generate de astfel de fonduri sau alte active și orice alte active cu potențialul de a fi utilizate pentru obținerea de fonduri, bunuri sau servicii.
Furnizori de servicii de active virtuale	*Furnizorii de servicii de active virtuale* se referă la orice persoană fizică sau juridică ce nu este tratată în altă parte a Recomandărilor și care efectuează una sau mai multe dintre activitățile sau operațiunile următoare, ca parte a activității lor, pentru o altă persoană fizică sau juridică sau în numele acesteia: i. schimbul de active virtuale și monede fiduciare; ii. schimbul de una sau mai multe forme de active virtuale; iii. transferul[63] de active virtuale; iv. păstrarea și/sau administrarea activelor sau instrumentelor virtuale, permițând exercitarea controlului asupra activelor virtuale; și v. participarea la și furnizarea de servicii financiare legate de oferta unui emitent și/sau vânzarea de active virtuale.
Grup financiar	Termenul *grup financiar* se referă la un grup care constă într-o companie-mamă sau orice alt tip de persoană juridică ce exercită controlul și funcțiile de coordonare asupra restului grupului în ceea ce privește aplicarea supervizării grupului conform Principiilor de bază, împreună cu sucursalele și/sau filialele care fac obiectul politicilor și procedurilor privind AML/CFT de la nivelul grupului.
Infracțiune de finanțare a terorismului	Referințele (cu excepția celor din Recomandarea 4) la o *infracțiune de finanțare a terorismului* nu au legătură doar cu infracțiunile primare, ci și cu infracțiunile auxiliare.
Infracțiune de spălare a banilor	Referințele (cu excepția celor din Recomandarea 3) la o *infracțiune de spălare a banilor* nu au legătură doar cu infracțiunile primare, ci și cu infracțiunile auxiliare.
Inițiator	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.

63 În contextul activelor virtuale, *transferul* se referă la efectuarea unei tranzacții în numele unei alte persoane fizice sau juridice care transferă un activ virtual de la o adresă sau un cont de activ virtual la alta/altul.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
Instituție financiară beneficiară	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Instituție financiară intermediară	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Instituție financiară ordonatoare	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Instituții financiare	Termenul *instituții financiare* se referă la orice persoane fizice sau juridice care desfășoară ca afacere una sau mai multe dintre următoarele activități sau operațiuni pentru sau în numele unui client: 1. Acceptarea depunerilor și a altor fonduri rambursabile din partea publicului.[64] 2. Împrumuturi.[65] 3. Leasing financiar.[66] 4. Servicii de transfer de bani sau valori.[67] 5. Emiterea și gestionarea unor mijloace de plată (de exemplu, carduri de credit și de debit, cecuri, cecuri de călătorie, ordine de plată, rate bancare și bani electronici). 6. Garanții și angajamente financiare. 7. Tranzacții privind: (a) instrumente ale pieței monetare (cecuri, bancnote, certificate de depozit, instrumente derivate etc.); (b) schimbul valutar; (c) instrumente de schimb, de dobândă și de indici; (d) titluri de valoare transferabile; (e) contracte futures pe mărfuri. 8. Participarea la emiterea titlurilor de valoare și la furnizarea unor servicii financiare conexe legate de astfel de emiteri.

64 Acestea includ și serviciile bancare private.

65 Acestea includ *inter alia*: creditul de consum; creditul ipotecar; factoringul, cu sau fără recurs; și finanțarea tranzacțiilor comerciale (inclusiv forfeitingul).

66 Acesta nu se extinde la angajamentele de leasing financiar legate de produsele de consum.

67 Nu se aplică niciunei persoane fizice sau juridice care furnizează instituțiilor financiare exclusiv sisteme de mesagerie sau alte sisteme de sprijin pentru transmiterea fondurilor. A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.

Termeni	Definiții
	9. Gestionarea individuală și colectivă a portofoliului. 10. Păstrarea și administrarea titlurilor de valoare sub formă de numerar sau în formă lichidă în numele altor persoane. 11. Investirea, administrarea sau gestionarea în alt fel a fondurilor sau banilor în numele altor persoane. 12. Subscrierea și plasarea unei polițe de asigurare de viață și ale altor asigurări legate de investiții[68]. 13. Schimbul de bani sau valută.
Instrumente negociabile la purtător	*Instrumentele negociabile la purtător (BNI-uri)* includ instrumente monetare la purtător precum: cecuri de călătorie; instrumente negociabile (inclusiv cecuri, bilete la ordin și ordine de plată) care sunt fie la purtător, fie aprobate fără restricții, emise către un destinatar fictiv al plății sau într-o altă formă în care titlul acestora este transmis la livrare; instrumente incomplete (inclusiv cecuri, bilete la ordin și ordine de plată) semnate, dar care omit numele destinatarului plății.
Întreprinderi și profesii nefinanciare desemnate	*Întreprinderile și profesiile nefinanciare desemnate* cuprind: (a) Cazinourile.[69] (b) Agenții imobiliari. (c) Comercianții de metale prețioase. (d) Comercianții de pietre prețioase. (e) Avocații, notarii și alți profesioniști independenți din domeniul juridic și contabilii – acești termeni se referă la practicienii individuali, partenerii sau profesioniștii angajați în cadrul firmelor specializate. Ei nu se referă la profesioniștii „interni" care sunt angajați ai altor tipuri de întreprinderi, nici la profesioniștii care lucrează pentru agențiile guvernamentale, care pot face deja obiectul măsurilor privind AML/CFT. (f) Furnizorii de servicii pentru fiducii și companii – se referă la toate persoanele sau întreprinderile care nu sunt înglobate în altă parte din aceste Recomandări și care, în calitate de întreprinderi, furnizează unor terțe părți oricare dintre următoarele servicii: ■ acționarea în calitate de consultant pentru înființarea persoanelor juridice; ■ acționarea (sau efectuarea demersurilor pentru ca o altă persoană să acționeze) în calitate de director sau de secretar al unei companii, de partener într-un parteneriat sau de pe o poziție similară în legătură cu alte persoane juridice;

68 Acestea se aplică atât companiilor de asigurări, cât și intermediarilor din domeniul asigurărilor (agenți și brokeri).

69 Referințele la *cazinouri* din Standardele FATF includ atât cazinourile virtuale, cât și pe cele amplasate pe nave maritime.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
	■ furnizarea unui sediu social; a unei adrese a sediului social sau a unei adrese de căsuță poștală, adrese de corespondență sau profesionale pentru o companie, un parteneriat sau oricare altă persoană juridică sau structură juridică; ■ acționarea (sau efectuarea demersurilor pentru ca o altă persoană să acționeze) în calitate de administrator de active al unei fiducii exprese sau îndeplinirea unei funcții echivalente pentru o altă formă de structură juridică; ■ acționarea (sau efectuarea demersurilor pentru ca o altă persoană să acționeze) în calitate de acționar desemnat în numele unei alte persoane.
Legislație	A se vedea Nota privind bazele legale ale dispozițiilor referitoare la instituțiile financiare și DNFBP-uri.
Măsuri rezonabile	Termenul *măsuri rezonabile* se referă la măsurile adecvate care sunt proporționale cu riscurile de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.
Mijloace executorii	A se vedea Nota privind bazele legale ale dispozițiilor referitoare la instituțiile financiare și DNFBP-uri.
Monedă	Termenul *monedă* se referă la bancnotele și monedele care se află în circulație ca mijloc de schimb.
Necesar	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Număr de referință unic al tranzacției	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Omologi din alte țări	Omologii din alte țări se referă la autoritățile competente din alte țări care exercită responsabilități și funcții similare legate de cooperarea dorită, chiar și în cazul în care autoritățile competente din alte țări diferă ca natură sau statut (de exemplu, în funcție de țară, supervizarea privind AML/CFT a anumitor sectoare financiare poate fi efectuată de un supervizor care are de asemenea responsabilități de supervizare prudențială sau de o unitate de supervizare a FIU).
ONG-uri asociate	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 8.
Organism de autoreglementare (SRB)	Un SRB este un organism care reprezintă o profesie (de exemplu, avocații, notarii, alți profesioniști independenți din domeniul juridic sau contabilii) și care este format din membrii profesiei, are un rol în reglementarea persoanelor care sunt calificate să intre în profesie și a dreptului de practică în profesie și îndeplinește, de asemenea, anumite funcții de monitorizare sau supervizare. Astfel de organisme trebuie să aplice reguli care să asigure menținerea unor standarde etice și morale înalte în rândul celor care profesează.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
Organizație teroristă	Termenul *organizație teroristă* se referă la orice grupare teroristă care: (i) comite, sau intenționează să comită, acte teroriste prin orice mijloace, direct sau indirect, în mod ilegal și de bună voie; (ii) este complice la comiterea unor acte teroriste; (iii) coordonează sau îndrumă alte persoane să comită acte teroriste; sau (iv) contribuie la comiterea unor acte teroriste de către un grup de persoane care acționează cu un scop comun, iar contribuția persoanei este intenționată și are scopul de a promova actul terorist sau persoana respectivă este conștientă de intenția grupului de a comite un act terorist.
Organizații internaționale	Organizațiile internaționale sunt entități înființate prin acorduri politice oficiale încheiate între statele membre care au statut de tratate internaționale; existența acestora este recunoscută prin lege în statele membre respective; și nu sunt tratate drept unități instituționale rezidente ale țărilor în care se află. Exemplele de organizații internaționale includ Organizația Națiunilor Unite și organizațiile internaționale afiliate precum Organizația Maritimă Internațională; organizațiile internaționale regionale precum Consiliul Europei, instituțiile Uniunii Europene, Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa și Organizația Statelor Americane; organizațiile internaționale militare precum Organizația Tratatului Atlanticului de Nord și organizațiile economice precum Organizația Mondială a Comerțului sau Asociația Națiunilor din Asia de Sud-Est etc.
Organizații nonprofit	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 8.
Persoană juridică	Termenul *persoană juridică* se referă la orice alte entități în afară de persoanele fizice care pot stabili o relație permanentă în calitate de client cu o instituție financiară sau care dețin proprietăți. Acesta poate include companii, organisme corporative, fundații, instituții de tip „anstalt", parteneriate sau asociații și alte entități similare relevante.
Persoană sau entitate desemnată	Termenul *persoană sau entitate desemnată* se referă la: (i) persoane, grupuri, întreprinderi și entități desemnate de Comitetul Consiliului de Securitate înființat conform rezoluției 1267 (din 1999) (Comitetul 1267) drept persoane asociate cu Al-Qaida sau entități și alte grupuri și întreprinderi asociate cu Al-Qaida; (ii) persoane, grupuri, întreprinderi și entități desemnate de Comitetul Consiliului de Securitate înființat conform rezoluției 1988 (din 2011) (Comitetul 1988) drept persoane asociate cu talibanii care constituie o amenințare la adresa păcii, stabilității și securității Afganistanului sau entități și alte grupuri și întreprinderi asociate cu talibanii; (iii) orice persoană fizică sau juridică sau entitate desemnată de jurisdicții sau de o jurisdicție supranațională conform rezoluției Consiliului de Securitate 1373 (din 2001);

© 2012-2020

Termeni	Definiții
	(iv) orice persoană, fizică sau juridică sau entitate desemnată pentru aplicarea unor sancţiuni financiare specifice conform rezoluţiei Consiliului de Securitate 1718 (din 2006) şi oricăror rezoluţii ulterioare viitoare ale Consiliului de Securitate din anexele la rezoluţiile relevante sau ale Comitetului Consiliului de Securitate înfiinţat conform rezoluţiei 1718 (din 2006) (Comitetul de Sancţiuni 1718) în conformitate cu rezoluția Consiliului de Securitate 1718 (din 2006); şi (v) orice persoană fizică sau juridică sau entitate desemnată pentru aplicarea unor sancţiuni financiare specifice conform rezoluţiei Consiliului de Securitate 2231 (din 2015) şi oricăror rezoluţii ulterioare viitoare ale Consiliului de Securitate.
Persoane expuse politic (PEP-uri)	*PEP-urile din străinătate* sunt persoanele care sunt sau au fost însărcinate cu funcţii publice importante de către o ţară străină, de exemplu, şefi de stat sau de guvern, politicieni de rang înalt, membri de rang înalt din guvern, oficiali din domeniul militar sau juridic, persoane din conducerea executivă a companiilor deţinute de stat, oficiali importanţi ai unor partide politice. *PEP-urile de la nivel naţional* sunt persoanele care sunt sau au fost însărcinate la nivel local cu funcţii publice importante, de exemplu, şefi de stat sau de guvern, politicieni de rang înalt, membri de rang înalt din guvern, oficiali din domeniul militar sau juridic, persoane din conducerea executivă a companiilor deţinute de stat, oficiali importanţi ai unor partide politice. *Persoanele care sunt sau au fost însărcinate cu funcţii importante de către o organizaţie internaţională* se referă la membrii conducerii superioare, adică directori, directori adjuncţi şi membri ai consiliului de administraţie sau funcţii echivalente. Definiţia persoanelor expuse politic nu este menită să acopere persoanele de rang mediu sau începător din categoriile de mai sus.
Plată de acoperire	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Plăți în serie	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Prezentări de informații false	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 32.
Principii de bază	*Principiile de bază* se referă la Principiile de bază pentru supervizarea bancară eficace emise de Comitetul de supervizare bancară de la Basel, Obiectivele şi Principiile pentru reglementarea titlurilor de valoare emise de Organizaţia Internaţională a Reglementatorilor de Valori Mobiliare şi Principiile de supervizare în domeniul asigurărilor emise de Asociaţia internaţională a supervizorilor din domeniul asigurărilor.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
Principii fundamentale din legislația internă	Acestea se referă la principiile juridice fundamentale care stau la baza sistemelor juridice naționale și care furnizează un cadru pentru elaborarea legislației naționale și pentru exercitarea puterilor. Aceste principii fundamentale sunt de obicei incluse sau exprimate într-o constituție națională sau un document asemănător sau într-o decizie a celei mai înalte instanțe care are puterea de a interpreta legislația națională și de a lua hotărâri în privința acesteia. Deși vor varia de la țară la țară, câteva exemple de astfel de principii fundamentale includ dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul unei persoane la protecție eficientă din partea instanțelor.
Procedură de confiscare ce nu este bazată pe o sentință	Termenul *procedură de confiscare ce nu este bazată pe o sentință* se referă la confiscarea prin intermediul unor proceduri juridice care au legătură cu o infracțiune penală care nu necesită o sentință.
Procesare automată	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Risc	Toate referințele la *risc* au legătură cu riscul de spălare a banilor și/sau de finanțare a terorismului. Acest termen ar trebui să fie citit împreună cu Nota interpretativă la Recomandarea 1.
Sancțiuni financiare specifice	Termenul *sancțiuni financiare specifice* se referă atât la măsurile de blocare a activelor, cât și la cele de interdicție care au rolul de a împiedica punerea fondurilor sau a altor active, direct sau indirect, la dispoziția persoanelor și entităților desemnate în beneficiul acestora.
Servicii bancare corespondente	Termenul *servicii bancare corespondente* se referă la serviciile bancare furnizate de către o bancă („banca corespondentă") unei alte bănci („banca respondentă"). Marile bănci internaționale acționează, de obicei, în calitatea de corespondenți pentru mii de alte bănci din întreaga lume. Băncile respondente pot beneficia de o gamă largă de servicii, inclusiv gestionarea numerarului (de exemplu, conturi purtătoare de dobândă în mai multe monede), transferuri electronice internaționale, compensarea cecurilor, conturi corespondente de transfer și servicii de schimb valutar.
Servicii de transfer de bani sau valori	*Serviciile de transfer de bani sau valori (MVTS)* se referă la serviciile financiare care presupun acceptarea de numerar, cecuri, alte instrumente monetare sau alte depozite de valoare și plata unei sume corespondente în numerar sau în altă formă către un beneficiar printr-un mijloc de comunicare, de mesagerie sau de transfer sau printr-o rețea din care face parte furnizorul de servicii de transfer de bani sau valori. Tranzacțiile efectuate de astfel de servicii pot implica unul sau mai mulți intermediari și o plată finală către o terță parte și pot include orice metode de plată noi. Uneori aceste servicii au legătură cu anumite regiuni geografice și sunt descrise prin utilizarea unei varietăți de termeni specifici, inclusiv *hawala*, *hundi* și *fei-chen*.
Structuri juridice	Termenul *structuri juridice* se referă la fiduciile exprese sau alte structuri juridice similare. Exemplele de structuri similare (în scopuri privind AML/CFT) includ fiducia, treuhand și fideicomiso.

© 2012-2020

Termeni	Definiții
Supervizori	Termenul *supervizori* se referă la autoritățile competente desemnate sau la organismele din afara sectorului public ale căror responsabilități vizează asigurarea faptului că instituțiile financiare (*„supervizori financiari”*[70]) și/sau DNFBP-urile se conformează dispozițiilor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Organismele din afara sectorului public (care pot include anumite tipuri de SRB-uri) trebuie să aibă autoritatea de a superviza și sancționa instituțiile financiare sau DNFBP-urile în raport cu dispozițiile privind AML/CFT. Aceste organisme din afara sectorului public trebuie să fie abilitate prin lege să își exercite funcțiile pe care le îndeplinesc și să fie supervizate de o autoritate competentă în raport cu astfel de funcții.
Terorist	Termenul *terorist* se referă la orice persoană fizică ce: (i) comite, sau intenționează să comită, acte teroriste prin orice mijloace, direct sau indirect, în mod ilegal și de bună voie; (ii) este complice la comiterea unor acte teroriste; (iii) coordonează sau îndrumă alte persoane să comită acte teroriste; sau (iv) contribuie la comiterea unor acte teroriste de către un grup de persoane care acționează cu un scop comun, iar contribuția persoanei este intenționată și are scopul de a promova actul terorist sau persoana respectivă este conștientă de intenția grupului de a comite un act terorist.
Terțe părți	În sensul Recomandărilor 6 și 7, termenul *terțe părți* include, fără a se limita la, instituțiile financiare și DNFBP-urile. A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 17.
Transfer de grup	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Transfer electronic intern	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Transferuri electronice care îndeplinesc criteriile	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Transferuri electronice transfrontaliere	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 16.
Transport transfrontalier fizic	A se vedea Nota interpretativă la Recomandarea 32.
Țară	Toate referințele din Recomandările FATF la *țară* sau *țări* se aplică de asemenea și teritoriilor sau jurisdicțiilor.

[70] Inclusiv supervizorii care aplică Principiile de bază și care îndeplinesc funcții de supervizare cu privire la implementarea Recomandărilor FATF.

TABEL DE ACRONIME

AML/CFT	Combaterea spălării banilor/finanţării terorismului (utilizat de asemenea pentru *combaterea finanţării terorismului*)
BNI	Instrumente negociabile la purtător
CDD	Verificarea prealabilă a clienţilor
DNFBP	Întreprinderi şi profesii nefinanciare desemnate
FATF	Financial Action Task Force
FIU	Unitate de informaţii financiare
IN	Notă interpretativă
ML	Spălarea banilor
MVTS	Servicii de transfer de bani sau valori
ONG	Organizaţii nonprofit
Convenția de la Palermo	Convenţia Organizaţiei Naţiunilor Unite împotriva crimei organizate la nivel transnaţional din 2000
PEP	Persoană expusă politic
R.	Recomandare
RBA	Abordare bazată pe riscuri
SR.	Recomandare specială
SRB	Organism de autoreglementare
STR	Raport privind tranzacţiile suspecte
TCSP	Furnizor de servicii pentru fiducii şi companii
Convenția împotriva finanțării terorismului	Convenţia internaţională privind reprimarea finanţării terorismului din 1999
ONU	Organizaţia Naţiunilor Unite
Convenția de la Viena	Convenţia Organizaţiei Naţiunilor Unite împotriva traficului ilicit de stupefiante şi substanţe psihotrope din 1988

© 2012-2020

ANEXA I: DOCUMENTE DE ORIENTARE ALE FATF

FATF a publicat un număr mare de îndrumări şi documente privind cele mai bune practici, care pot fi accesate la: www.fatf-gafi.org/documents/guidance/.

ANEXA II: INFORMAȚII PRIVIND ACTUALIZĂRILE LA RECOMANDĂRILE FATF

Următoarele amendamente au fost aduse Recomandărilor FATF de la adoptarea textului în februarie 2012.

Data	Tipul amendamentelor	Secțiunile care au fost modificate
Februarie 2013	Alinierea Standardelor între R.37 și R.40	■ R.37 litera (d) – pagina 27 Inserarea unor referințe privind faptul că legislația cu privire la secretul sau confidențialitatea informațiilor DNFBP-urilor nu ar trebui să afecteze furnizarea de asistență juridică reciprocă, excepție făcând cazul în care informațiile relevante care sunt solicitate sunt deținute în circumstanțe în care se aplică privilegiul profesional legal sau secretul profesional legal.
Octombrie 2015	Revizuirea Notei interpretative la R.5 pentru a trata amenințarea generată de teroriștii din alte țări	■ INR.5 (B.3) – pagina 37 Inserarea punctului B.3 pentru a încorpora elementul relevant al RCSONU 2178 care tratează amenințarea generată de teroriștii din alte țări. Acesta clarifică faptul că Recomandarea 5 le impune țărilor să incrimineze finanțarea deplasării persoanelor care călătoresc într-un alt stat decât statul de reședință sau naționalitate în scopul de a comite, planifica sau pregăti, ori participa la, acte teroriste sau pentru a instrui sau a fi instruite în scopuri teroriste. Punctele B.3-11 existente au devenit B.4-12.
Iunie 2016	Revizuirea Recomandării 8 și a Notei interpretative la R.8	■ R.8 și INR.8 – paginile 13 și 54-59. Revizuirea standardului privind organizațiile nonprofit (ONG-uri) pentru a clarifica subcategoria de ONG-uri care ar trebui să facă obiectul supervizării și monitorizării. Aceasta aliniază INR.8 la Raportul privind tipologia riscurilor de abuz terorist asupra ONG-urilor al FATF (iunie 2014) și Cele mai bune practici privind combaterea abuzurilor asupra ONG-urilor ale FATF (iunie 2015), care clarifică faptul că nu toate ONG-urile prezintă un risc ridicat și sunt menite să fie tratate în R.8 și asigură o mai bună aliniere a implementării R.8/INR.8 la abordarea bazată pe riscuri.

© 2012-2020

Data	Tipul amendamentelor	Secțiunile care au fost modificate
Octombrie 2016	Revizuirea Notei interpretative la R.5 și a definiției din glosar a termenului „fonduri sau alte active”	■ INR.5 și Glosar – paginile 37 și 121 Revizuirea INR.5 pentru a înlocui *„fonduri”* cu *„fonduri sau alte active”* în întregul text al INR.5, pentru a alinia aria de acoperire a acesteia la cea a R.6. Revizuirea definiției din Glosar a termenului *„fonduri sau alte active”* prin adăugarea unor referințe cu privire la petrol și alte resurse naturale și la alte active care ar avea potențialul de a fi utilizate pentru a obține fonduri.
Iunie 2017	Revizuirea Notei interpretative la R.7 și a definițiilor din glosar aferente termenilor „persoană sau entitate desemnată”, „desemnare” și „fără întârziere”	■ INR.7 și Glosar – paginile 45-51, 114-115 și 123 Revizuirea INR.7 și revizuirile ulterioare ale definițiilor din Glosar aferente termenilor *„persoană sau entitate desemnată”*, *„desemnare”* și *„fără întârziere”* pentru a alinia textul la dispozițiile rezoluțiilor recente ale Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite și pentru a clarifica implementarea sancțiunilor financiare specifice legate de finanțarea proliferării armelor de distrugere în masă.
Noiembrie 2017	Revizuirea Notei interpretative la Recomandarea 18	■ INR.18 – pagina 77 Revizuirea INR.18 pentru a clarifica dispozițiile privind schimbul de informații legate de tranzacțiile neobișnuite sau suspecte în cadrul grupurilor financiare. Acesta include de asemenea furnizarea acestor informații sucursalelor și filialelor atunci când este necesar în scopuri de gestionare a riscurilor privind AML/CFT.
Noiembrie 2017	Revizuirea Recomandării 21	■ R.21 – pagina 17 Revizuirea R.21 pentru a clarifica interacțiunea dintre aceste dispoziții și prevederile privind avertizarea.
Februarie 2018	Revizuirea Recomandării 2	■ R.2 – pagina 9 Revizuirea R.2 pentru asigurarea compatibilității dispozițiilor privind AML/CFT și normelor privind protecția și confidențialitatea datelor și pentru promovarea schimbului de informații intern între autoritățile competente.

© 2012-2020

Data	Tipul amendamentelor	Secțiunile care au fost modificate
Octombrie 2018	Revizuirea Recomandării 15 și introducerea a două definiții noi în glosar	■ R.15 și Glosar – paginile 15 și 126-127 Revizuirea R.15 și introducerea unor definiții noi pentru „activ virtual” și „furnizori de servicii de active virtuale” pentru a clarifica modul în care dispozițiile privind AML/CFT se aplică în contextul activelor virtuale.
Iunie 2019	Adăugarea Notei interpretative la R.15	■ INR.15 – Paginile 70-71 Inserarea unei note interpretative noi care stabilește aplicarea Standardelor FATF în cazul activităților cu active virtuale și al furnizorilor de servicii de active virtuale.
Octombrie 2020	Revizuirea Recomandării 1 și a Notei interpretative la Recomandarea 1	■ R.1 și INR.1 – paginile 10 și 31-36 Revizuirea R.1 și INR.1 pentru a impune țărilor, instituțiilor financiare și DNFBP-urilor să identifice și să analizeze riscurile de potențiale încălcări, neimplementare sau evitare a sancțiunilor financiare specifice legate de finanțarea proliferării armelor de distrugere în masă, așa cum sunt prevăzute în Recomandarea 7 a FATF, și pentru a le impune luarea unor măsuri de atenuare a acestor riscuri.
Octombrie 2020	Revizuirea Recomandării 2 și o Notă interpretativă nouă la Recomandarea 2	■ R.2 și INR.2 – paginile 10-11 și 37 Un amendament minor pe cale de consecință la R.2 pentru a insera o referință la combaterea finanțării proliferării armelor de distrugere în masă în contextul cooperării și coordonării la nivel național. Inserarea unei note interpretative noi care stabilește cadrul pentru promovarea cooperării, coordonării și schimbului de informații între agenții pe plan intern.

© 2012-2020